

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፤ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

በዚህ ረገድ፡ አምላካችን፡ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ በሰዎች የዕለት የግብርና ሥራ ውስጥ ገዝፎ የሚታየውን እርሻን፡ ምሳሌ አድርጎ፡ ስለትንሣኤ ሙታን ነገር፡ በአጭር ቃል የገለጸውን፡ ልጥቀስላችሁ! “እውነት፡ እውነት እላችኋለሁ! የሰንዴ ቅንጣት፡ በምድር ወድቃ ካልሞተች፡ ብቻዋን ትቀራለች፡ ብትሞት ግን፡ ብዙ ፍሬን ታፈራለች፡” ሐዋርያው ቅዱስ ጳውሎስም፡ ይህን መለኮታዊ ቃል መሠረት በማድረግ፡ እንዲህ ሲል በጻፈው መልእክቱ፡ የሙታንን ትንሣኤ ምሥጢር፡ እንዴት አድርጎ፡ አግዝፎና አጉልቶ እንዳስረዳ አስተውሉት፡-

“ሙታን እንዴት ይነሣሉ? በምንስ ዓይነት አካል ይመጣሉ?” የሚል ሰው ይኖር ይኾናል። አንተ ሞኝ! አንተ የምትዘራው ካልሞተ፡ ሕያው አይኾንም፡ የምትዘራውም፡ ሰንዴ ቢኾን፡ ከሌላም ዓይነት፡ የአንዱ ቢኾን፡ ቅንጣት ብቻ ነው እንጂ፡ የምትዘራው፡ የሚኾነውን አካል አይደለም። እግዚአብሔር ግን፡ እንደወደደ፡ አካልን ይሰጠዋል፡ ከዘሮችም፡ ለእያንዳንዱ፡ የገዛ አካሉን ይሰጠዋል። ሥጋ ኹሉ፡ አንድ አይደለም፡ የሰው ሥጋ ግን፡ አንድ ነው፡ የእንስሳም ሥጋ ሌላ ነው፡ የወፎችም ሥጋ ሌላ ነው፡ የዓሣም ሥጋ ሌላ ነው። ደግሞ፡ ሰማያዊ አካል አለ፡ ምድራዊም አካል አለ፡ ነገር ግን፡ የሰማያዊ አካል ክብር፡ ልዩ ነው፡ የምድራዊም አካል ክብር፡ ልዩ ነው። የፀሐይ ክብር፡ አንድ ነው፡ የጨረቃም ክብር፡ ሌላ ነው፡ የከዋክብትም ክብር፡ ሌላ ነው፡ በክብር፡ አንዱ ኮስብ፡ ከሌላው ኮስብ ይለያያል።

“የሙታን ትንሣኤ ደግሞ፡ እንዲሁ ነው። በመበስበስ ይዘራል፡ ባለመበስበስ ይነሣል፡ በውርደት ይዘራል፡ በክብር ይነሣል፡ በድካም ይዘራል፡ በኃይል ይነሣል፡ ፍጥረታዊ አካል ይዘራል፡ መንፈሳዊ አካል ይነሣል። ፍጥረታዊ አካል ካለ፡ መንፈሳዊ አካል ደግሞ አለ። እንዲሁ ደግሞ፡ ‘ፈተኛው ሰው አዳም፡ ሕያው ነፍስ ያለው ኾነ’ ተብሎ ተጽፏል፡ ኋለኛው አዳም [ኢየሱስ ክርስቶስ] ሕይወትን የሚሰጥ፡ መንፈስ ኾነ፤ ነገር ግን፡ አስቀድሞ፡ ፍጥረታዊው፡ ቀጥሎም፡ መንፈሳዊው ነው እንጂ፡ መንፈሳዊው፡ መጀመሪያ አይደለም።

“የፈተኛው ሰው፡ [አዳም] ከመሬት ስለኾነ፡ መሬታዊ ነው፡ ኹለተኛው ሰው፡ [ኢየሱስ ክርስቶስ]፡ ከሰማይ ነው። መሬታዊው፡ መሬታዊ እንደኾነ፡ መሬታውያን የኾኑት ደግሞ፡ እንዲሁ፡ መሬታውያን ናቸው፡ ሰማያዊው፡ ሰማያዊ እንደኾነ፡ ሰማያውያን የኾኑት ደግሞ፡ እንዲሁ፡ ሰማያውያን ናቸው። የዚያንም፡ የመሬታዊውን መልክ እንደለበሰን፡ የሰማያዊውን መልክ ደግሞ፡ እንለብሳለን።”

በዚህ መሠረት፡ ሙታን፡ በትንሣኤ፡ ወንዶች፡ በአቅመ አዳም፡ የ፴ ዓመት ጉልማሳ፡ ሴቶች፡ በአቅመ ሔዋን፡ የ፲፭ ዓመት ቆንጆ ኾነው ይነሣሉ፡ ሲነሡም፡ ስንኳንስ ታላላቅ ኾነው የሞቱት፡ በእናታቸው ማሕፀን ተፀንሰው፡ ደም ኾነው የወረዱት እንኳ አይቀሩም፤ በመካከላቸውም፡ አጭር፡ ረዥም፡ ቀይ፡ ጥቁር፡ ጎባጣ፡ መላጣ፡ ዕውር፡ አንካሳ አይኖሩም።

ምዕራፍ ፫፤ አምስቱ አዕማደ ሃይማኖት፡፡

ምሥጢረ ትንሣኤ ሙታን፡፡

ስለትንሣኤ ዘጉባኤ፡፡

ይኹን እንጂ፡ ጽድቃን፡ ብርሃን ለብሰውና ብርሃን ተጎናጽፈው፡ ከፀሐይ ሰባት እጅ አብርተውና ፈጣሪያቸው ኢየሱስ ክርስቶስን መስለው ሲነሡ፡ ኃጥኣን ግን፡ ሲነሡ፡ ጨለማን ለብሰውና ጨለማን ተጎናጽፈው፡ ከቀራ ሰባት እጅ ጠቀረውና አለቃቸውን ዲያብሎስን መስለው ነው፡፡

ስለፈተኛውና ስለኋለኛው ትንሣኤ፡፡

ጥያቄ፡- የሥጋን ሞት ሳይሞቱ፡ ማለትም፡ በዚህ ዓለም፡ በሕይወተ ሥጋ እያሉ፡ የሚኾነው ትንሣኤ፡ እንዴት ነው? “ኹለት ዓይነት ትንሣኤ አለ!” የሚባለውስ፡ እንደምንድር ነው?

መልስ፡- አዎን! ትንሣኤ፡ ኹለት ነው፤ “ፈተኛውና ኋለኛው”፡ ወይም፡ “አንደኛውና ኹለተኛው”፡ ወይም፡ “መጀመሪያውና መጨረሻው”፡ ወይም፡ “ትንሣኤ ዘመንፈስና ትንሣኤ ዘጉባኤ” ይባላል፡፡ ስለሙታን ትንሣኤ፡ ቀደም ብዬ ከጠቀስሁላችሁ፡ ከመለኮታዊው አዋጅ ጋር፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ በሌላ ጊዜና ኹኔታ፡ አበክሮ፡ ለደቀ መዛሙርቱ የተናገረውን ደግሞ በማስተዋል ተመልከቱት! ይህም፡ “እውነት፡ እውነት እላችኋለሁ! ቃሌን የሚሰማ፡ የላከኝንም የሚያምን፡ የዘለዓለም ሕይወት አለው፤ ከሞትም ወደሕይወት ተሻገረ እንጂ፡ ወደፍርድ አይመጣም፡፡ እውነት እውነት እላችኋለሁ! ሙታን፡ የእግዚአብሔርን ልጅ ድምፅ የሚሰሙበት ሰዓት ይመጣል፤ እርሱም፡ አኹን ነው፤ የሚሰሙትም፡ በሕይወት ይኖራሉ፡፡ የእግዚአብሔር ልጅ፡ የሰው ልጅ ነውና...በመቃብር ያሉቱ ኹሉ፡ ድምፁን የሚሰሙበት ሰዓት ይመጣል!” የሚለው ቃሉ ነው፡፡

በዚያ አዋጅ ላይ የተመሠረተው፡ የሐዋርያው ቃል፡ የሙታን ትንሣኤን ነገር፡ እንዲህ እያለ፡ አስፋፍቶ ይገልጻል፡- “እነሆ፡ አንድ ምሥጢር እነግራችኋለሁ፤ ኹላችን አናንቀላፋም፤ ነገር ግን፡ የኋለኛው መለከት ሲነፋ፡ ኹላችን፡ በድንገት፡ በቅጽበት ዓይን እንለወጣለን፤ መለከት ይነፋልና፤ ሙታንም፡ የማይበሰብሱ ኾነው ይነሣሉ፤ እኛም፡ እንለወጣለን፡፡

“ይህ የሚበሰብሰው፡ የማይበሰብሰውን ሲለብስ፡ ይህም የሚሞተው፡ የማይሞተውን ሲለብስ ይገባዋልና፡፡ ጻፋ ግን፡ ይህ የሚበሰብሰው፡ የማይበሰብሰውን ሲለብስ፡ ይህም የሚሞተው፡ የማይሞተውን ሲለብስ፡ በዚያን ጊዜ፡ “ሞት፡ ድል በመነሣት ተዋጠ!” ተብሎ የተጻፈው ቃል ይፈጸማል፡፡”

ሐዋርያው፡ በሌላ መልእክቱ፡ ይህን ምሥጢር፡ እንዲህ ሲል፡ በበለጠ ያብራራዋል፡- “ነገር ግን፡ ወንድሞች ሆይ! ተስፋ እንደሌላቸው፡ እንደሌሎች ደግሞ፡ እንዳታዘኑ፡ እንቀላፍተው ስላሉቱ፡” ማለትም፡ ቀደም ብለው፡ በሞተ ሥጋ ተለይተው ስለቆዩት፡ “ታውቁ ዘንድ እንወድዳለን፡፡ ኢየሱስ እንደሞተና እንደተነሣ ካመንን፡ እንዲሁ፡ በኢየሱስ ያንቀላፋቱን፡ እግዚአብሔር፡ ከእርሱ ጋር ያመጣቸዋልና፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፤
“ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

“በጌታ ቃል የምንላችሁ፡ ይህ ነውና፤ እኛ፡ ሕያዋን ሽንጌ፡ ጌታ እስኪመጣ ድረስ የምንቀር፡ ያንቀላፋቱን፡ አንቀድምም፤ ጌታ፡ ራሱ፡ በትእዛዝ፡ በመላእክትም አለቃ ድምፅ፡ በእግዚአብሔርም መለከት፡ ከሰማይ ይወርዳልና፤ በክርስቶስ የሞቱ፡ አስቀድመው ይነሣሉ፤ ከዚያም በኋላ፡ እኛ፡ ሕያዋን ሽንጌ የምንቀረው፡ ጌታን፡ በእየር ለመቀበል፡ ከእነርሱ ጋር በደመና እንጠቃለን፤ እንዲሁም፡ ችልጊዜ ከጌታ ጋር እንሸናለን፡፡ ስለዚህ፡ እርስ በርሳችሁ፡ በዚህ ቃል ተጽናኑ፡፡”

ከዚህ ጋር ተያይዞ፡ ሊታይ የሚገባው፡ በራእዩ ዮሐንስ ላይ የተጠቀሰው፡ የሺ ዓመቱ ምሥጢር ነው፡፡ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ በትንሣኤውና በዕርገቱ፡ የከፋትን፡ የኃጢአትንና የሞትን ኃይላት ድል ነሥቶ፡ መንፈስ ቅዱስ በዓለሙ ላይ እንዲወርድ በማድረጉ፡ የእግዚአብሔር ልጆች የተቀዳጁትን ድል የሚገልጸውን ይህንኑ ምሥጢር፡ ወንጌላዊው ቅዱስ ዮሐንስ፡ በራእዩ፡ አብራርቶ ጽፎት፡ እንዲህ ሲል ይነበባል፡- “የጥልቁን መክፈቻና ታላቁን ሰንሰለት፡ በእጁ የያዘ መልአክ፡ ከሰማይ ሲወርድ አየሁ፡፡ የቀደመውንም እባብ፡ ዘንዶውን፡ እርሱም፡ ዲያብሎስና ሰይጣን የተባለውን ያዘው፤ ሺ ዓመትም አሠረው፤ ወደጥልቅም ጣለው፤ አሕዛብንም ወደፊት እንዳያስት፡ ሺ ዓመት እስኪፈጸም ድረስ፡ በእርሱ ላይ ዘግቶ፡ ማኅተም አደረገበት፤ ከዚያም በኋላ፡ ለጥቂት ጊዜ ይፈታ ዘንድ ይገባዋል፡፡

“ከዚህ በኋላ፡ ዙፋኖች ተዘርግተው፡ የሰው ልጅ (ኢየሱስ ክርስቶስ) በላያቸው ተቀምጦ አየሁ፤ ስለኢየሱስ፡ ስለሰሙና ስለእግዚአብሔር ቃል ሲሉ ስለተገደሉ ሰዎች ነፍሳትም፡ ቅን ፍርድን ፈረደላቸው፤ ለእውሬውና ለምሰሉም ያልሰጧትን፡ ምልክቱንም፡ በግምባራቸው ላይ ያልጻፉትን፡ በእጆቻቸውም ያልተቀበሉትን አየሁ፤ እኒህ፡ ከክርስቶስ ጋር፡ በዚህ ሺ ዓመት፡ ሕያዋን ሽንጌና ነግሠው ይኖራሉ፤ የቀሩቱ ሙታን ግን፡ ይህ ሺ ዓመት እስኪፈጸም ድረስ፡ ተነሥተው በሕይወት አይኖሩም፡፡ ይህ፡ በመንፈስ ትንሣኤ የምትገኘው፡ የፊተኛዬቱ ሕይወት ናት፤ አስቀድማ በምትመጣው፡ በዚች ሕይወት፡ ዕድል ፈንታ ያለው፡ ብፁዕና ቅዱስ ነው፤ ሹለተኛው ሞት፡ በእኒህ ላይ፡ እንግዲህ ወዲህ፡ ሥልጣን የለውምና፤ የእግዚአብሔርና የክርስቶስ አገልጋዮች ይሸናሉ እንጂ፤ ከእርሱም ጋር፡ ይህን ሺ ዓመት ይነግሣሉ፤

“ሽሁም ዓመት ሲፈጸም፡ ሰይጣን ከእሥራቱ ይፈታል፤ በአራቱም፡ በምድር ማዕዘናት ያሉትን አሕዛብ፡ ኅገንና ማኅገን እንዲያስታቸው፡ ለሰልፍም እንዲያስከትታቸው ይወጣል፤ ቁጥራቸውም፡ እንደባሕር አሸዋ የሚያህል ነው፡፡ ወደምድርም ሰፋት ወጡ፤ የቅዱሳን መሰባሰቢያ የሽነቸውንም ቅድስት አገር (ኢትዮጵያን) ከበቡ፤ ከዚህ በኋላ፡ ከሰማይ፡ ከእግዚአብሔር ዘንድ፡ እሳት ወርዳ በላቻቸው፤ ያሳታቸውም ዲያብሎስ፡ እውሬውና ሐሰተኛው ነቢይ ወደሚገኙበት፡ ወደእሳቱና ወደዲኑ ዐዘቅት ተጣለ፤ በዚያም፡ ለዘለዓለም እስከዘለዓለም፡ በመዓልትና በሌሊት፡ ሲሠቃይ ይኖራሉ፡፡”

ምዕራፍ ፫፤ አምስቱ አዕማደ ሃይማኖት፡፡

ምሥጢረ ትንሣኤ ሙታን፡፡

ሰለፈተኛውና ሰለጓለኛው ትንሣኤ፡፡

ከዚህ በላይ ከሠፈረው የእግዚአብሔር ቃል፡ አያሌ ቁም ነገሮችን መቅሠም ይቻላል፤ ይኹን እንጂ፡ ለጥያቄያችሁ ምላሽ ለመስጠት፡ በተለይ፡ ትንሣኤ ሙታንን በሚመለከተው ላይ ብቻ እናተኩራለን፤ ይህም፡ ሹለት ትንሣኤዎች እንዳሉ የሚያመለክተውን ነው፡፡ የመጀመሪያው ትንሣኤ፡ በሕይወተ ሥጋ እያሉ፡ በቅዱሱ ኪዳን ጸንተው የሚገኙ፡ የእግዚአብሔር ወገኖች፡ ለሺ ዓመታት፡ “ብፁዓን” ተብለውና በፊተኛው የመንፈስ ትንሣኤ ተነሥተው የሚኖሩት ሕይወት ሲኾን፡ ሹለተኛው ትንሣኤ ደግሞ፡ በመጨረሻ፡ በክርስቶስ ምጽአት ጊዜ፡ በመንፈሳዊው የትንሣኤ አካል፡ ለዘለዓለም የሚነሡት፡ የጓለኛው ትንሣኤ ነው፤ እኒህ የእግዚአብሔር ወገኖች፡ በፊተኛው የመንፈስ ትንሣኤ፡ በሕይወተ ሥጋ እየኖሩ ሣሉ፡ ምናልባት፡ የክርስቶስ ምጽአት የኾነ እንደኾነ፡ በቅጽበት ተለውጠው፡ ለዘለዓለማዊው የሕይወት ትንሣኤ የሚበቁ መኾናቸውን፡ መለኮታዊው ቃል ያመለክታል፡፡

በዚህ መለኮታዊ ቃል መሠረት፡ በአንድ በኩል፡ የእግዚአብሔር ወገኖች፡ ይህን በመሰለ የብቅዓት ሕይወት ላይ ሲገኙ፡ በሌላ በኩል ደግሞ፡ የቀሩት የሰው ዘሮች፡ ቅዱሱን ኪዳን ለመቀበል ፈቃደኞች ባለመኾናቸው፡ የተቀበሉትም፡ በእርሱ ላይ፡ ከህደትና ዓመፅ በመፈጸማቸው፡ በሕይወተ ሥጋ እያሉ፡ እንደሙታን ይቆጠራሉ፤ ራሳቸውንም፡ በፈቃዳቸው፡ ከእግዚአብሔር ሕይወት አግልለው፡ ለሰይጣን ወገንነት ስላቀረቡ፡ በክርስቶስ ምጽአት ጊዜ፡ በሕይወተ ሥጋ የሚገኙት ጭምር፡ በዓዕር፡ የመጀመሪያውን የሞት ጽዋቸውን ከተቀበሉ በኋላ፡ ሹለተኛውንና ነፍሳዊውን ሞት ለሚያስከትልባቸው፡ ለዘለዓለማዊው የኩነኔ ትንሣኤ ይነሣሉ፡፡

ጥያቄ፡- ይህ ነገር፡ ምሥጢርነቱ፡ አሁንም፡ እየረቀቀብን ነውና፡ እስኪ፡ ማብራሪያህን አስፋፍተህ ቀጥልልን!

መልስ፡- ይህን ምሥጢር በበለጠ ለመረዳት፡ ዛሬ፡ በሕይወተ ሥጋ የሚኖር፡ የአንድ የቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያዊን ሕይወት፡ በማስረጃነት መመልከት ይበቃል፡፡ በመንፈስ ቅዱስ፡ የእግዚአብሔር ልጅ የመኾንን ጸጋ፡ በምሥጢረ ጥምቀት የተቀበለው፡ ይኸው ኢትዮጵያዊ፡ በምሥጢረ ቊርባን ደግሞ፡ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር፡ በሥጋና በደም ስለተዋሐደ፡ ራሱን፡ ዘወትር፡ በንስሐ እያነጸ፡ ሥጋውን ደሙን እየተቀበለ የሚኖር ከኾነ፡ በክርስቶስ ትንሣኤ ምክንያት፡ ዛሬ፡ በዚህ ዓለም፡ ከሞት ወደሕይወት ተሸጋግሮ፡ የመጀመሪያውን የመንፈስ ትንሣኤ ተነሥቷል፤ ጓላም፡ በመጨረሻው ትንሣኤ፡ አዲሱን የትንሣኤ አካል ለብሶ ይነሣል፡፡

እንዲህ ከኾነ፡ ቀደም ብለው የተጠቀሱት፡ የእግዚአብሔር ቃላት፡ ለዚህ እውነተኛ ኢትዮጵያዊ እንደተፈጸሙለት ይረጋግጣል፡፡ ይህም፡ “ኢትዮጵያዊው፡ ከሥጋና ከነፍስ ሞቶች ነጻ በሚያደርጉት፡ በሹለቱ ትንሣኤዎች ተነሥቶ፡ የእግዚአብሔር ልጅና የመንግሥቱ አገልጋይ፡ የዘለዓለም ሕይወትም ወራሽ ለመኾን የሚያበቃውን ጸጋ ተቀዳጅቷል!” ማለት ነው፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፡ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

እምን! የክርስቶስን ቅዱስ ሥጋና ክብር ደም መቀበል፡ ከእርሱ ጋር፡ በሥጋና በደም ብቻ ሳይኾን፡ በነፍስና በመንፈስም፡ ፍጹም ውሕደትን ማግኘት ስለኾነ፡ ኢትዮጵያዊው፡ ዛሬ፡ በሕይወተ ሥጋ እያለ፡ በኢየሱስ ክርስቶስ አንደበት፡ “ሙታን” ከተባሉት፡ የማያምኑ ወገኖች መካከል፡ በመንፈስ ተለይቶ ተነሥቷል። ይህ፡ የመጀመሪያው ትንሣኤ ሲኾን፡ በዚህ ትንሣኤት፡ “እውነት እውነት እላችኋለሁ! ሙታን፡ የእግዚአብሔርን ልጅ ድምፅ የሚሰሙበት ሰዓት ይመጣል፡ እርሱም፡ አሁን ነው፡ የሚሰሙትም፡ በሕይወት ይኖራሉ።” ያለው፡ መለኮታዊው ቃል፡ ደርሶ የተፈጸመለት መኾኑ ይረጋግጣል።

የተፈጸመለት መኾኑ የሚረጋገጠውም፡ ቀደም ብዬ እንደገለጽሁላችሁ፡ የእግዚአብሔር የቃል ኪዳን ልጅ የኾነው፡ ይኸው ኢትዮጵያዊ፡ በእርሱ፡ በኢየሱስ ክርስቶስ አምናና ራሱን፡ በዘወትር ንስሐ በማድሰ፡ ሥጋ ወደሙን እየተቀበለ ስለሚኖር፡ የሐንስ በራእዩ፡ “በፊተኛው ትንሣኤ፡ ዕድል ያለው፡ ብዙሶና ቅዱስ ነው!” ብሎ ባስተላለፈልን መልእክቱ ስለመሰከረ ነው። ይኸው እውነተኛ ኢትዮጵያዊ፡ ነፍሱ፡ ከመጨረሻው ትንሣኤ በፊት፡ ከሥጋዋ የተለየኛ ከኾነ፡ እስኪያን ጊዜ፡ በገነት ተድላ ቆይታ፡ በአዲሱ፡ የክርስቶስ አካል፡ በክብር ይነሣል፡ ይህም፡ “በመቃብር ያሉቱ ሹሉ፡ [የእግዚአብሔርን ልጅ] ድምፁን የሚሰሙበት ሰዓት ይመጣል፡ መልካም ያደረጉ፡ ለሕይወት ትንሣኤ፡ ክፉ ያደረጉም፡ ለፍርድ ትንሣኤ ይወጣሉ!” በሚለው የጌታ ቃል ተረጋግጦለታል። ይኸው ቃል፡ እንደምትመለከቱት፡ በሕይወተ ነፍስ ላሉትና በመጨረሻው ትንሣኤ ለሚነሡት ሹሉ የሚጸና በመኾኑ፡ ነፍስም፡ የማትጠፋ ስለኾነች፡ ክፉዎችም፡ የእምነታቸውን የሥራ ዋጋ መከፈል ስላለባቸው፡ በሲኦል ሥቃይ ቆይተው፡ በውርደት መነሣታቸው አይቀርም።

ይህን እውነታ፡ በበለጠ ላብራራላችሁ! መነሻው፡ የክርስቶስ ልደት ኾኖ የሚታሰበው፡ ሹለተኛው ሺ ዓመት፡ መቄጠር ሳይጀምር፡ እነሆ፡ አሁን ባለንበት፤ በአንደኛው ሺ ዓመት ውስጥ፡ ኢትዮጵያዊው፡ በክርስቶስ በኩርነት በተጀመረው፡ በፊተኛው ትንሣኤ፡ መንፈሳዊውን ትንሣኤ ተነሥቶ፡ በዚህ ዓለም፡ በሕይወተ ሥጋ እያለ፡ ከክርስቶስ ጋር ነግሦ ይኖራል።

በዚህ፡ በፊተኛው ትንሣኤ፡ በመንፈሳዊ አካሉ ተነሥቶና ከሞት ወደሕይወት ተሻግሮ፡ እንዲህ በሕያውነት የሚኖረው፡ ይህ ኢትዮጵያዊ፡ ዛሬ ገዢ የታየበትና ምድራዊ ልብሱ ኾኖ የቆየው ሥጋው፡ ወደመቃብር ቢወርድም እንኳ፡ ሹለተኛው ሞት፡ በእርሱ ላይ ሥልጣን ሳይኖረው፡ በገነት የቆየው ነፍሱ፡ የዘለዓለምን ሕይወት ትወርስ ዘንድ፡ በመጨረሻው ትንሣኤ፡ እንደክርስቶስ፡ አዲሱን ሰማያዊ አካል ለብሳ ትገለጣለች።

እስካሁንና ወደፊት፡ ኢትዮጵያዊውን፡ “አንተ”፤ ወይም፡ ኢትዮጵያዊቷን፡ “አንቺ” ስል፡ የማትሞተውን ሕያውት የኾነችውን፡ ሰብአዊት ነፍስ እንጂ፡ በሰብሶና ተመልሶ አፈር የሚኾነውን፡ ሥጋዊውን አካል አለመኾኑን፤ እንዲሁም፡ “ኢትዮጵያዊው” ስል፡ “ኢትዮጵያዊቷ”ንም፡ በአንድነት መኾኑን እንዳስተዋላችሁት አምናለሁ።

ምዕራፍ ፫፤ አምስቱ አዕማደ ሃይማኖት። ምሥጢረ ትንሣኤ ሙታን።

የምሥጢረ ትንሣኤ ነገር ሲጠቃለል።

ጥያቄ፡- እስካሁን የሰማነውን፡ የምሥጢረ ትንሣኤን ነገር፡ እስኪ፡ በአጭር ሐተታ አጠቃልላለን!

መልስ፡- የምሥጢረ ትንሣኤን ነገር፡ እንዳጠቃልላችሁ ከጠየቃችሁኝ፡ በተቻለኝ ዓቅም፡ ፈቃዳችሁን ለመፈጸም፡ ከዚህ በሚከተለው ሐተታ ልዋክር! እርሱንም፡ በእየራሳችን ሥነ ፍጥረታዊ አቋም ላይ ተመሥርቶ ያለውንና ገዝፎ የሚታየውን ምስክርነት በሚያመለክተው የመጽሐፍ ቃል እጀምረዋለሁ፤ ይኸውም፡ “እግዚአብሔር አምላክ፡ ሰውን ከምድር አፈር አበጀው፡ በአፍንሣጭውም፡ የሕይወት እስተንፋስን፡ ‘እኛ!’ አለበት፡ ሰውም፡ ሕያው ነፍስ ያለው ኾነ!” ተብሎ የተጻፈው ነው፤ በዚህ ቃል መሠረት፡ ሰው፡ በእካለ ሥጋውና በደመ ነፍሱ፡ የመሬታዊነትና የእንስሳዊነት፡ ማለትም፡ የግዙፍነትና የሚችነት ተፈጥሮ ያለው ሲኾን፡ በእካለ ነፍሱና በመንፈሳዊው የእግዚአብሔር ልጅነት ደግሞ፡ የሰማያዊነትና የመልአካዊነት፡ ማለትም፡ የረቂቅነትና የሕያውነት ባሕርይ ያለው መኾኑ ተረጋግጦ ይታወቃል። በዚህ ውይይታችን፡ የመጀመሪያ ክፍል ውስጥ፡ ይህ ኹሉ፡ ተብራርቶ እንደነበረ፡ ታስታውሳላችሁ።

ይኸው ፍጡር፡ በዚህ ዓለም በሚኖርበት ጊዜ፡ የሰውነቱ ግዙፍ አካል፡ ዘወትር፡ በምግብ ቢጠግብ፡ በመጠጥ ቢረከ፡ በልብስ ቢያጌጥ፤ ጤናማ ቢኾን፡ ተዝናኝቶ ቢቀመጥና ፍላጎቱ ኹሉ ተሟልቶለት የተመቸው ቢኾንም እንኳ፡ እግዚአብሔር በቃሉ፡ “ወደወጣህበት መሬት እስክትመለስ ድረስ፡ በፊትህ ወዝ፡ እንጀራን ትበላለህ!” ብሎ፡ ለመጀመሪያው ሰው እንደተናገረው፡ አልፎ አልፎ፡ ያልታሰበ ፈተናና መከራ እየደረሰበት፡ መራቡ፡ መጠማቱ፡ መታረዙ፡ መታመሙ፡ መታሠሩ፡ ወይም መንከራተቱ፡ ማለትም፡ ቢያንስ ቢያንስ፡ ከእነዚህ ጠንቆች፡ አንዱ፡ ወይም፡ ጥቂቱ፡ ወይም፡ አብዛኛው፡ ወይም፡ ኹሉም ደርሰውበት፡ በችግር መሠቃየቱ አይቀርም። ዕድሜውም ከተገኘ፡ የኋላ ኋላ፡ ማርጀት፡ መድከም፡ በመጨረሻም፡ በሥጋው፡ መሞት፡ መቀበርና በስብሰብ፡ ወደአፈርነት መመለስ፡ የማያልፈው፡ ጽዋው ነው። በዚህ ጊዜ፡ “አፈር ነህና፡ ወደአፈርነትህ ትመለሳለህ!” የሚለው አምላካዊ ቃል ይፈጸማል።

ይህ ሰው፡ በሥጋ ብቻ የኖረ ከኾነ፡ መቃብሩ፡ ለሥጋው ብቻ ሳይኾን፡ ለነፍሱ ጭምር፡ “ሲያል” ኾኖ፡ ያች ነፍስ፡ ከሥጋዋ መቃብር ይልቅ፡ እጅግ ጥልቅና ረቂቅ ወደኾነው የጨለማ አዘቅት ወርዳ፡ በዚያ፡ እስከመጨረሻው ትንሣኤ ትቆያለች።

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፡
“ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

ይህም ማለት፡ የዚህ ሰው አካል ነፍስ፡ በዚህ ዓለም፡ በሕይወተ ሥጋ ሣለች፡ ምርጫዋ፡ የዚህን የሥጋዊወንና የደማዊወን አካሏን ፍላጎት መከተልና ለእርሱ ፈቃድ መግዛት ብቻ ከኾነ፡ ከዚህ መንገዷም፡ ልቦናዋን፡ በእምቢተኛነት አደንድናና በንስሐ “አልመለስም!” ብላ፡ የሞት ጽዋዋን የተቀበለች ከኾነ፡ ዕጣዋና ክፍሏ፡ ኩነዬዋና ፍጻሜዋም፡ እንደፍላጎቷና ምርጫዋ፡ በመጀመሪያ፡ ወደመቃብርና ወደሲኦል፡ በመጨረሻም፡ ለሰይጣንና ለሠራዊቱ ወደተዘጋጀው፡ ወደገዛነመ እሳት መውረድ ይኾናል ማለት ነው።

ነገር ግን፡ የዚህ ሰው አካል ነፍስ፡ በዚህ ዓለም፡ በሕይወተ ሥጋ ሣለች፡ ምርጫዋ፡ ከሥጋዊውና ከደማዊው ፍላጎቷ ይልቅ፡ ያልተዳደፈውንና ጥንተ ባሕርይዋ የኾነውን፡ የእግዚአብሔርን ፈቃድ መከተልና መፈጸም፡ በእርሱም ደስ ተስኝታ መኖር ከኾነ፡ ዕድል ፈንታዋ፡ በመንፈስ፡ የፊተኛው ትንሣኤ ባለቤት ኾና የቆየችበትን፡ የሰላም ሕይወት፡ መጀመሪያ፡ ለአዳምና ሔዋን ተዘጋጅታ በነበረችው “ኾነት”፡ ጌላም፡ “መንግሥተ ሰማያት” በምትባለው በእግዚአብሔር መንግሥት፡ በበለጠ ማዕርግና ክብር መቀጠል ይኾናል።

እዚህ ላይ፡ አበክሬ ላሳስባችሁና አጠንክራ ላስጠነቅቃችሁ የምፈልገው ታላቅ ቁም ነገር፡ እግዚአብሔር፡ ለእያንዳንዱ ሰብአዊ ፍጡሩ ያበረከተው፡ የምሕረት ጸጋውና የሰጠው የፍርድ ውሳኔ፡ በኢየሱስ ክርስቶስ መገለጥና ቤዛነት፡ ለአንደኛውና ለመጨረሻው ጊዜ፡ ተቆርጦ የተሰጠ መኾኑን ነው። ይኸውም፡ “መጽደቅ”፡ ወይም፡ “ወደኾነትና ወደመንግሥተ ሰማያት መግባት” የሚባለው ሕይወት የሚገኘው፡ ወይም፡ “መኰንን”፡ ወይም፡ “ወደሲኦልና ወደገዛነመ እሳት መውረድ” የሚባለው ሞት የሚደርሰው፡ እያንዳንዱ ሰው፡ ገና፡ በዚህ ዓለም፡ በሕይወተ ሥጋው እያለ፡ ወድዶ፡ ፈልጎና መርጦ በሚከተለው እምነቱና በሚፈጽመው ምግባሩ ምክንያት መኾኑን የሚያረጋግጠው መለኮታዊ ሥርዓት ነው።

ይህ ኹኔታ፡ ከፍጥረት መጀመሪያ አንሥቶ የነበረ መኾኑ፡ በአዳምና ሔዋን፡ የሕይወትና የሞት ታሪክ ተረጋግጧል። እነርሱ፡ በእግዚአብሔር ቃል፡ የተሰጣቸውን ሥርዓት፡ አክብረው የጠበቁት እንደኾኑ፡ ለዘለዓለም፡ ሕያው ኾነው እንደሚኖሩ፡ ያልጠበቁት እንደኾነ ግን፡ ሞትን እንደሚያስከትልባቸው፡ ከራሱ፡ ከፈጣሪያቸው አስቀድሞ በተነገራቸው ማስጠንቀቂያ ተረድተውት ነበረ፤ ያን፡ መልካም የኾነውን ሥርዓት የተላለፉትም፡ የሚደርስባቸውን ውድቀት እያወቁ፡ በራሳቸው ፍላጎትና ባደረጉት ምርጫ መኾኑ ታይቷል።

እውነተኛው ኢትዮጵያዊ ግን፡ ኃጢአቱ የተሠረየባትንና ከእግዚአብሔር፡ በመንፈስ የተወለደባትን የክርስትና ጥምቀቱን፡ በእምነት አጽንቶ፡ የዘወትር ኃጢአቱንም፡ በንስሐ እያጠራና የክርስቶስን ሥጋና ደም እየተቀበለ ከኖረ፡ ከፈጣሪው ጋር ያለውን ቃል ኪዳን፡ በበኩሉ፡ በትክክል መፈጸሙ ነውና፡ በቃል ኪዳኑ የታመነው አምላክ ደግሞ፡ ለዚህ ኢትዮጵያዊ፡ የበኩሉን፡ የቸርነቱን ሥራ ያደርግለታል።

ምዕራፍ ፫፡ አምስቱ አዕማደ ሃይማኖት፡፡

ምሥጢረ ትንሣኤ ሙታን፡፡

የምሥጢረ ትንሣኤ ነገር ሲጠቃለል፡፡

ይኸውም፡ በቃል ኪዳን የታመነው አምላክ፡ ለዚሁ ኢትዮጵያዊ፡ ዛሬ፡ የመንፈስ ትንሣኤን ተቀዳጅቶ፡ በዚያ ሕይወት የመኖርን መብትና ሥልጣን እንዳጉናጸፈው ኹሉ፡ ጎሳም፡ አዲሱን የክርስቶስን የትንሣኤ አካል ለብሶ፡ ለዘለዓለም ሕይወት እንዲነሣ ያደርገዋል፡፡ ለዚያ ጸጋ የበቃ ኾኖ፡ በክርስቶስ የዳግም ምጽአት ጊዜ፡ በሕይወተ ሥጋ ከተገኘም፡ በቅጽበታዊ መለወጥ፡ ታድሶ፡ የመጨረሻው ትንሣኤ ባለዕድል ይኾናል፡፡

ለዚህ የትንሣኤ ጸጋ ስለሚያበቃው መለኮታዊ ምሥጢር ለማወቅና ለማስረዳት፡ በተለይ፡ ለዘመናዊው ሰው፡ ብዙም አዲጋች አይኾንም፡ ምክንያቱም፡ በአኹኑ ጊዜ፡ ሰብአዊው የሥነ ሕውቀት ጥበብ፡ እጅግ ከመራቀቁ የተነሣ፡ ያስገኘውን ትንግርታዊ የሥልጣኔ ውጤት፡ በቀላሉ፡ በምሳሌነት ለማቅረብ ስለሚቻል ነው፡፡ ይኸውም፡ ፍጥረታዊው ሰው፡ በመንኮራኩር፡ ወደኅዋ መጥቆ ለመኼድ፡ በቅድሚያ፡ ጠፈረተኞች፡ ሊያውቁት በሚያስፈልጋቸው የሙያ ሥልጠና ሊደረጅ፡ ሊለብሱት በሚገባቸውም ልዩ ትጥቅ ተከናውኖ ሊገኝ እንዳለበት፡ አለዚያ፡ ከመሬትም እንኳ ሊነሣ እንደማይቻለው ይታወቃል፡፡ እንደዚሁ ኹሉ፡ ሃይማኖታዊው ሰው፡ በዚህ ዓለም፡ በሕይወተ ሥጋ እያለ፡ ለመጀመሪያው የመንፈስ ትንሣኤ፡ ከዕረፍተ ሥጋውም በኋላ፡ ለነፍሱ የሣልበት ትንሣኤና የአርባ ቀን ዕርገት ዕድል ለመብቃት፡ በምሥጢረ ጥምቀት ጊዜ፡ ከእግዚአብሔር፡ የተወለደበትንና በኢየሱስ ክርስቶስ የተገኘውን፡ በንስሐና በቅዱስ ቍርባን ተጠብቆ የኖረውንም፡ ያን፡ መንፈሳዊ አካል፡ ሊለብስ የሚገባው ለመኾኑ፡ አያጠያይቅም፡፡ ረቂቁን የትንሣኤን ምሥጢር፡ እንዲህ አድርጎ አግዝፎ፡ በቀላሉ ለማስረዳትና ለመረዳት፡ “አስቸጋሪ አይኾንም!” የሚያሰኘው፡ ይህ የዘመኑ ሥጋዊ ጥበብ ያስገኘው ከሥተት ነው፡፡

እንግዲህ፡ እውነተኛው ኢትዮጵያዊ፡ በኢየሱስ ክርስቶስ የተቀዳጀው፡ የመጨረሻው የጸጋ ዘውድ፡ ለዘለዓለም፡ በሕይወት ይኖር ዘንድ፡ በመንፈስ ቅዱስ፡ የእግዚአብሔር ልጅ የመኾንን ክብር፡ ማግኘቱ ሲኾን፡ በሕይወተ ሥጋ ሣለም፡ ረቂቃን የኾኑትን ጠላቶቹን ጭምር አሸንፎ፡ እንዲደርስበት የተሰጠው፡ የመጨረሻው የድል ምዕራፍ ደግሞ፡ ትንሣኤ ነው፡፡ ስለዚህ፡ የዚህ ኢትዮጵያዊ፡ የመኖር ፍጻሜው ወይም ግቡ፡ መሞት ሳይኾን፡ መነሣት ስለኾነ፡ ከእርሷ እንዳይደርስ የሚቃወመውን፡ የዲያብሎስን የክፋትና የኃጢአት ኃይላትን እየተቋቋመ፡ በዓይነ ሕሊናው የሚያየው፡ በእዝነ ልቦናው የሚሰማውና በግእዝ አእምሮው የሚያስበው፡ የትንሣኤን እንጂ፡ የሞትን ነገር አይደለም፤ ማለትም፡ አተኩሮ የሚመለከተው፡ መድረሻውን፡ ትንሣኤን እንጂ፡ መሸጋገሪያውን ሞትን አይደለም፡፡ ይህም፡ ከዓቢይ ጸም ጀምሮ፡ በሕማማት ሱባዔ ሰሞን፡ ይደርስባት ዘንድ፡ አርቆ የሚያያትና በናፍቆት የሚጠባበቃት፡ የኢየሱስ ክርስቶስ፡ የስቅለት ሞቱ የተፈጸመባትን፡ ዕለተ ዓርብን ሳይኾን፡ የትንሣኤው ብርሃን ያንፀባረቀባትን፡ የዕለተ እሑድን መንፈቀ ሌሊት በመኾኑ ይታወቃል፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፡ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

በእውነተኛች ኢትዮጵያውያን ዘንድ፡ ሞት፡ ከኢየሱስ ክርስቶስ ትንሣኤ በኋላ፡ የሚፈራ መኾኑ ቀርቶ፡ የሚናፈቅ የኾነው፡ ደግሞም፡ በሥጋ ሞት የሚለዩዋቸውን ወገኖቻቸውን፡ “እንቀላፉ! ዐረፉ!” ብለው፡ በሰላም የሚሸፏቸው፡ የዚህኑም የዕረፍታቸውን ሦስተኛ ቀን፡ “ማልስት” ብለው፡ እንደክርስቶስ ትንሣኤ፡ አርባኛውንም ቀን፡ እንደክርስቶስ ዕርገት አድርገው፡ በመንፈሳዊ ይባቤና በማኅሌት እንዲኾን፡ ሥርዓት የሠሩት፡ በዚህ ምክንያት መኾኑን፡ እናንተም ተገንዝባችሁት፡ ይህን ሥርዓት፡ አክብራችሁ፡ ልትፈጽሙት ይገባችኋል። አለዚያ፡ እግዚአብሔር፡ በኢየሱስ ክርስቶስ፡ ከቅድስት ድንግል ማርያም ሰው ኾኖ፡ በቤዛነት የሠዋው፡ ያ ኹሉ ድካሙ፡ ለከንቱነት እንደተዳረገ፡ ሃይማኖታችሁና እርሷን በሚመለከት፡ እስከሁን ያገኛችሁት ትምህርትም፡ በየራሳችሁ ዘንድ ብቻ ሳይኾን፡ በማያምኑ ወገኖች ዘንድ ጭምር፡ ለከንቱ ውዳሴ እንደምትጠቀሙበት ተደርጎ እንደሚገመት ማወቅ አለባችሁ።

በትንሣኤ ብርሃን ያሸበረቀውን የቀብር ሥርዓታችንን እናጨልመው!

ጥያቄ፡- ሊኾን የሚገባው እንዲህ ከኾነ፡ ማለትም፡ “የቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያውያን፡ በሥጋ ሞት የሚለዩዋቸውን ወገኖቻቸውን፡ ‘እንቀላፉ! ዐረፉ!’ ብለው፡ እንዲሁ፡ በሰላም የሚሸፏቸው ከኾነ፡ የዚህኑም የዕረፍታቸውን ሦስተኛ ቀን፡ ‘ማልስት’ ብለው፡ እንደክርስቶስ ትንሣኤ፡ አርባኛውንም ቀን፡ ‘ፈርባ’ ብለው፡ እንደክርስቶስ ዕርገት፡ በመንፈሳዊ ይባቤና በማኅሌት እንዲኾን፡ ሥርዓት ከሠሩ፡” ታዲያ፡ ለምንድር ነው፡ ይህ ሥርዓት፡ በዛሬው የኢትዮጵያ ትውልድ ዘንድ ሲፈጸም የማይታየው? በተግባር ላይ ውሎ፡ እያየን ያደግነውና ዛሬም ሰፍኖ የምናየው፡ የዚህን ሥርዓት ተቃራኒ ገጽታውን ነው፡ ማለትም፡ በመረር ንክኝና ተስፋ በመቀረጥ ማልቀስን፡ ጥቃር ልብስ መልበስንና የመሳሰለውን የቀሳውትና የብስጭት፡ ራስንም የመጉዳት ድርጊት መፈጸምን፡ ከዚያም አልፎ፡ በእግዚአብሔር ላይ እርግጥ ማለማትን ነው።

በዚህም ድርጊታችን፡ በአዋጅ የታዘዘን ይመስል፡ በሕይወተ ሥጋ ቆሞና ኩልዢቱ፡ ተራውን ለሚጠብቀው፡ ለማንኛውም ሰብአዊ ፍጡር፡ በኢትዮጵያዊነታችን፡ የምናስተላልፈው መልእክት፡ ሞት፡ በሰው ላይ ያለው፡ የገዢነት ኃይልና ሥልጣን የቀጠለ ስለኾነ፡ አስፈሪነቱን፡ አሠቃቂነቱንና ጫካኝነቱን እንጂ፡ በኢየሱስ ክርስቶስ ትንሣኤ የተገኘውን፡ የዘላለም ሕይወትንና የድል አድራጊነትን ብርሃናዊ ደስታን አይደለም። እንዲህ ያለው ሥርዓት እያለን፡ እንዴት፡ ይህን የመሰለው አስከፊ ልማድ ጸንቶ ሊቀጥል እንደቻለ፡ እጅግ ያሳዘናል፡ ያስገርማልም።

ምዕራፍ ፫፤ አምስቱ አሰማደ ሃይማኖት፡፡

ምሥጢረ ትንሣኤ ሙታን፡፡

በትንሣኤ ብርሃን ያሸበረቀውን የቀብር ሥርዓታችንን፡ አናጨልመው!

ስለዚህ ጠንቀኛ ልማድና ስለመፍትሔውም፡ በማብራራት፡ መልካም የኾነውን፡ የሀልውናችንን መሠረታዊ አቋም፡ እንዲህ፡ የሚያናጋውን፡ መንፈሳችንንም የሚያናውጠውን፡ የየሕሊናችንን ጸጥታ የሚያውከውንና በጎውን ሥርዓታችንን የሚያተረጎምሰውን፡ የየልባችንን ጭንቀት፡ ጨርሰን እናስወግደው ዘንድ፡ እስኪ፡ እባክህ፡ የተላመድነውን፡ የምሥራች መልእክትህን አስሰማን!

መልስ፡- ከእግዚአብሔር ፍርሃት ይልቅ፡ የሰው ይሉኝታ አይሉብን፡ ከፈጣሪያችን የሕይወት ቃል ይልቅ፡ የዲያብሎስ የሞት ትእዛዝ በልጠብን፡ የተወገደውንና የሌለውን ይህን፡ የኅዝንና የለቅሶ ችግር የፈጠርነውኮ እኛው፡ እየራሳችን ነን፡፡ እንደቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያዊነታችንም፡ “አምነን-በሃል!” ያልነውን አምላካችንን፡ በእውነት የመፍራተና የማክበሩ፡ የመታዘዙም ሃይማኖታዊው ፍላጎት፡ ምግባራዊውም ልማድ ኖሮንማ ቢኾን፡ ይህን የመሰለው ኹኔታ አይታይብንም፡ ድርጊቱም አይፈጸምም ነበር፡ ነገር ግን፡ የእግዚአብሔር ፍቅርና የሃይማኖቱ ቅንዓት፡ በትውልዱ ዘንድ ስለሌለ፡ እያንዳንዱ ኢትዮጵያዊ፡ ቤትም ኾነች ወንድ፡ ራሱ ፈጣሪ፡ መሥዋዕት ኾኖ ካቃለለለት፡ ከዚህ ረቂቅ ሸክም፡ እየራሱን ነጻ ለማውጣት እንኳ ፈርቶ፡ ይኸው ክፉው ልማድ፡ ስር ሰድዶና በጽናቱ ቀጥሎ፡ በቀንበርነቱ፡ እያወቃየው ቢኼድ ይታያል፡ ከዚህ የተነሣም፡ እነሆ፡ ፈጣሪያችንን፡ ከነእናቱ ስናሳዝን እንኖራለን፡፡

ራሱ አሳዛኝ የኾነው፡ የዛሬው ኢትዮጵያዊ የኅዝን ወግ፡ ምን ዓይነት እንደኾነ፡ በአለባበሳችን ሳይቀር፡ ጎልቶ ይታያል፡ ይኸውም፡ “ኅዝን” የሚባለው፡ የማይቀረው ጽዋ፡ በየዕድሜአችን መካከል በሚደርስበን ጊዜ ኹሉ፡ እኛ ኢትዮጵያውያን፡ ልንለብሰውና ልንጎናጸፈው የሚገባን የልብስና የሸማ ዓይነት፡ ቀለሙ፡ “ጸንዳ” (ነጭ) መኾን ሲገባው፡ ያ ቀርቶ፡ ወደጥቁርነት እንዲለወጥ በመደረጉ ነው፡፡ እርግጥ! ኢትዮጵያዊው የአለባበስ ሥርዓት፡ እንደማናቸውም ሌላው ኢትዮጵያዊ ሥርዓት፡ የተመሠረተው፡ በቅዱሱ ኪዳን ሃይማኖት ላይ ስለኾነ፡ ለደስታም ኾነ ለኅዝን፡ ምንጊዜም፡ ነጭ የኾነበት ምክንያት፡ በቂ የኾነ የራሱ መነሻ አለው፡ ይህም፡ ከቅድስት ድንግል ማርያም በተወለደው፡ በኢየሱስ ክርስቶስ በተገኘው ጸጋ፡ እያንዳንዱ ኢትዮጵያዊ፡ ከሐሰት ጨለማ፡ ወደእውነት ብርሃን፡ ከኃጢአት ባርነት፡ ወደጽድቅ ነጻነት፡ ከዲያብሎስ ገዥነት፡ ወደእግዚአብሔር ልጅነት፡ በመጨረሻም፡ ከዘለዓለም ሞት፡ ወደትንሣኤ ሕይወት የመሸጋገሩ ምሥጢር እውን የኾነበት፡ የቅዱሱ ኪዳን ሃይማኖቱ ነው፡፡

አዎን! እኛ ኢትዮጵያውያን፡ ሰው ኾኖ፡ ፍጥረቱን ኹሉ ባዳነው፡ በእግዚአብሔር ልጅ፡ በኢየሱስ ክርስቶስ ድል አድራጊነት የተገኘውን፡ የዘለዓለምን ሕይወት ብርሃናዊ ጸጋ የተላበሰን መኾናችንን ለማረጋገጥ፡ በኅዝናችን ጊዜ ሳይቀር፡ ነጭ ልብስ እንለብሳለን! የሟች ቤተሰብም፡ በያንገታቸው፡ ነጭ ክር ያሥራሉ፡፡

ምዕራፍ ፫፤ አምስቱ አዕማደ ሃይማኖት።

ምሥጢረ ትንሣኤ ሙታን።

ስለጌታችን ዳግም ምጽአትና ስለዓለሙ ፍጻሜ።

፲፮ኛ፡ “በዚያን ጊዜ፡ ሹለት ሰዎች፡ በእርሻ ይኾናሉ፤ አንዱ ይወሰዳል፡ አንዱም ይቀራል፤ ሹለት ሴቶች፡ በወፍሬም ይፈጫሉ፤ አንዷ ትወሰዳለች፡ አንዷም ትቀራለች። ጌታችሁ፡ በምን ሰዓት እንዲመጣ አታውቁምና፡ እንግዲህ ንቁ! ያን ግን እውቁ! ባለቤት፡ ከሌሊቱ፡ በየትኛው ክፍል፡ ሌባ እንዲመጣ ቢያውቅ ኖሮ፡ በነቃ፡ ቤቱም፡ እንዲቆፈር፡ ባልተወውም ነበር። ስለዚህ፡ እናንተ ደግሞ፡ ተዘጋጅታችሁ ኑሩ! የሰው ልጅ፡ በሚታሰቡበት ሰዓት፡ ይመጣልና።”

፲፯ኛ፡ በዚያን ጊዜ፡ እናንተ፡ “ምግባቸውን፡ በጊዜው ይሰጣቸው ዘንድ፡ ጌታው፡ በቤተሰቦቹ ላይ የሾመውን ታማኝና ልባም አገልጋይ መሰላችሁ ተገኝ! ጌታው መጥቶ፡ እንዲህ ሲያደርግ የሚያገኘው፡ ያ አገልጋይ፡ ብዕሶ ነው፤ እውነት እላችኋለሁ! ባለው ሹሉ ላይ ይሾመዋል። ያ፡ ክፉ አገልጋይ ግን፡ ‘ጌታዬ እስኪመጣ ይዘገዳል!’ ብሎ፡ በልቡ ቢያሰብ፡ ባልጀሮቹን አገልጋዮች፡ ሊመታ ቢጀምር፡ ከሰካሮችም ጋር ቢበላና ቢጠጣ የዚያ አገልጋይ ጌታ፡ ባልጠበቃት ቀን፡ ባላወቃትም ሰዓት ይመጣል፡ ከሹለትም ይሠነጥቀዋል፡ ዕድሉንም፡ ከግብዣች ጋር ያደርግበታል። በዚያ ልቅሶና ጥርስ ማፋጩት ይኾናል።

፲፰ኛ፡ “ስለዚያች ቀንና ስለዚያች ሰዓት፡ ግን፡ ከአባት ብኝ በቀር፡ የሰማይ መላእክትም ቢኾኑ፡ ልጅም ቢኾን፡ የሚያውቅ የለም። የሚሉት ናቸው።

“ከዚያች የመከራ ዘመን በኋላም፡” የሚታዩት ምልክቶች ለሥጋውያንና ዓለማውያን ወገኖች፡ እጅግ አስፈሪና አስደንጋጭ መኾናቸውን፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ለደቀ መዛሙርቱ ገልጸላቸዋል፤ እነርሱም፡-

፲፱ኛ፡ ወዲያው የሚደርሱት፡ የፀሐይ፡ መጨለምና የጨረቃ ብርሃን መጥፋት፡ የከዋክብት፡ ከሰማይ መርገፍና የሰማይ ኃይላትም መናወጥ፡

፳ኛ፡ ቀጥሎ፡ “በዚያኑ ጊዜ የሚኾነው፡ የሰው ልጅ ምልክት፡ በሰማይ መታየት፡ የምድር ወገኖች ሹሉ፡ እርሱን፡ በኃይልና በብዙ ክብር፡ በሰማይ ደመና ሲመጣ ሲያዩት፡ ‘ዋይ! ዋይ!’ እያሉ ዋይታን ማሰማት ናቸው።

፳፩ኛ፡ ከዚህ ሹሉ በኋላ፡ ገበሬ፡ የደከመበትን የዘሩን ፍሬ፡ ከአውድማው ሰብስቦ፡ ወደኅተራው እንደሚከትት፡ እግዚአብሔርም፡ “መላእክቱን፡ ከታላቅ መለከት ድምፅ ጋር ይልካቸዋል፤ ከሰማያትም ዳርቻ፡ እስከዳርቻው፡ ከአራቱ ነፋሳት፡ ለእርሱ የተመረጡትን ይሰበሰባሉ።”

እንግዲህ፡ “በድን ባለበት፡ በዚያ፡ አምራቶች ይሰበሰባሉ!” ያለው ምሳሌው፡ በትርጉም ብቻ ሳይኾን፡ በግብር፡ እውን የሚኾንበት፡ “ትንሣኤ ዘጉባኤ” የተባለው፡ የመጨረሻው፡ የሙታን ትንሣኤ፡ በዚያን ጊዜ ይፈጸማል። ያም ጊዜ፡ “የእግዚአብሔር ቀን” የሚባለው ነው።

ምዕራፍ ፫፡ አምስቱ አዕማደ ሃይማኖት፡፡

ምሥጢረ ትንሣኤ ሙታን፡፡

በትንሣኤ ብርሃን ያሸበረቀውን የቀብር ሥርዓታችንን፡ አናጨልመው!

ይህ እውነታ፡ ከሌላው ኹሉ ኹኔታ ይልቅ፡ በይበልጥ፡ ተረጋግጦና ገዝፎ የሚታየው፡ ያው፡ በታወቀው፡ በለቅሶአችንና በኅዘናችን ጊዜ በሚለበሰው ጥቁር ልብስና በሚፈጸመው የዋይታ ድርጊት ነው፡፡ ይኸውም፡ “ሕያዋን ነን” የሚሉት፡ ቋሚ ወገኖቹ፡ በዚያ፡ በጥቁር ልብሳቸው ተሸፋፍነው፡ ያን፡ በኢየሱስ ክርስቶስ ትንሣኤ፡ የብርሃን ልብስ ተጎናጽፎና በብርሃናው ያን መላእክት ታጅቦ፡ ወደዘለዓለም ሕይወት እየገባ ያለውን፡ ምእመን ወገናቸውን፡ ልክ፡ እጅና እግሩን ታሥሮ፡ በጨለማም ዐጽፋ ተጠቅልሎ፡ ለዲያብሎስና ለሠራዊቱ ወደተዘጋጀው፡ ሲያልና ገሃነም ሊገባ ሲኼድ፡ ተሰብስበው እየሸኙት መስለው መታየታቸው ነው፡፡

በኢትዮጵያውያን ዘንድ፡ በኅዘን ጊዜ ሳይቀር፡ ነጭ ልብስ ተለብሶ፡ የሚካኼደው የአለባበስ ባህል፡ ምክንያቱ፡ ይህ መኾኑ እየታወቀ፡ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ በቤዛነቱ መሥራቶ ያጸናውና የቀደሰው፡ ይኸው ኢትዮጵያዊ መልካም ሥርዓት፡ እንዲህ፡ ከኢትዮጵያ እየተወገደና በባዕዳን ጥቁር ልብስ እየተተካ፡ የዲያብሎስ የኾነውም፡ ባዕዱ ልማድ እየሰፈነ እንዲኼድ መደረጉን፡ ባለቤቱ ኢየሱስ ክርስቶስና እናቱ ድንግል ማርያም ሲመለከቱ፡ መልእክታቸው ተቀባይ በማጣቱ፡ የቱን ያህል እንደሚያሳዝናቸው፡ በማናቸውም እውነተኛ ኢትዮጵያዊ ዘንድ ይታመንበታል፡፡

የእግዚአብሔር ሕያው ታሪኩ መገለጫ፡፡

የኅዘንና የለቅሶ፡ የሞትና የትንሣኤ ነገር፡ እዚህ ላይ ከተነሣ ዘንድ፡ የቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያዊነታችን፡ በዚህ ረገድ ስላለው፡ ስለማንነታችንና ስለሰውነታችን፡ ያስገኛልንን እውነታ፡ እስኪ፡ ጠለቅ ብለን እንመርምረው! እንደምታውቁት፡ “ታሪክ”፡ ሰዎች፡ ራሳቸው የሠሩትን፡ ያለፈ፡ ያረጀና የሞተ ድርጊታቸውን፡ ራሳቸው መዝግበው የሚነግሩበት ሰብአዊ ዘዴ በመኾኑ፡ እነርሱው፡ ይህንኑ ዘዴ፡ ሥጋዊና ምድራዊ፡ ምውትም ለሆነ የኑሮ ሥርዓታቸው፡ መገልገያ መሣሪያ አድርገው ይጠቀሙበታል፡፡ ስለዚህ፡ ሰዎች፡ እውነተኛነቱ በትክክል ያልተረጋገጠ፡ ይህንኑ ታሪካቸውን፡ ግዑዝ በኾኑ ነገሮች፡ ማለት፡ በብራና፡ በወረቀት፡ በድንጋይ ወይም በብረታብረትና በመሳሰሉ ሰሌዳዎች ላይ እየጻፉ ወይም እየቀረጹ፡ “ታሪክ” ወይም “የታሪክ ቅርስ” በሚል ስያሜ፡ ለትውልድ ያስተላልፉታል፡፡

የእግዚአብሔር ሥራ ግን፡ ዘወትር ሕያው ስለኾነ፡ “ታሪክ” ሊኾን አይችልም፡ አይደለምና ነው፡፡ ስለዚህ፡ መለኮታዊው ሥራ፡ እኒህን ሁሉ አይሻም፡ ባሕርዩ፡ ሕያው ስለኾነ፡ የምውትነት ተፈጥሮ ያላቸው፡ እኒህ ነገሮችና ጥበቦች አይሰማሙትም፡፡ የእርሱ መገለጫው ወይም መጻፊያ ሰሌዳው፡ በሕይወት የሚንቀሳቀሰው፡ ራሱ በመልኩ የፈጠረው ሕያው ሰውነት ነው፡፡ እኛ ኢትዮጵያውያን፡ ሕያው ሰውነታችን፡ እንዲህ የእግዚአብሔር ሥራ መገለጫው ነው ብለን የምናምን በመኾናችን፡ በምግባር የምንገልጸው ይኸው ሃይማኖታችን፡ እነሆ በዚህ አቋሙ ጸንቶ እስካኹን ኖርዋል፡ ዛሬም አለ፡ ወደፊትም ይኖራል፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፤ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

የእግዚአብሔር ሥራ፡ እንደሰዎች ታሪክ፡ ትናንት ሳይኖርበት፡ በዛሬነት ብቻ፡ በእያንዳንዳችን የግል ሕይወት ኾነ በብሔራዊ ህልውናችን፡ ዘወትር እየተነበበ፡ ጎልፈት ውላጤ ሳይኖርበት፡ በሕያውነት የሚቀጥል እንጂ፡ “ታሪክ” ተብሎ በቅርስነት፡ ወደቤተ መዛግብት ተወስዶ አይቀመጥም፡፡ በቅዱሱ ኪዳን ሃይማኖታቸውና ምግባራቸው ጸንተው፡ በዕረፍተ ሥጋ የተለዩን፡ የወገኖቻችንም ሕይወት፡ ዛሬ በሕያውነት እየተንቀሳቀሰን፡ ለእግዚአብሔር ሕያው ሥራ፡ መገለጫዎች እንደኾንነው፡ እንደማንኛችንም እውነተኛች ኢትዮጵያውያንና ኢትዮጵያውያት ሁሉ፡ ሕያው የኾነው የእግዚአብሔር ሥራ፡ በሕያውነት እየተነበበበት፡ በሕያውነት ይኖራል እንጂ፡ ታሪክ ሆኖ ወደመዘክርነት አይተላለፍም፡፡

ለኛሩ እግዚአብሔር ምስጋና ይድረሰውና! እኛም እየራሳችን፡ ቀደም ብለው፡ በዕረፍተ ሥጋ እንደተለዩን ወገኖቻችን እስክንኾን ድረስ፡ ከእያንዳንዳቸው የዕረፍታቸው ዕለት አንሥተን፡ በየሣልስታቸውና በየአርባቸው፡ ከዚያም በኋላ ባሉት ቀኖች፡ እኛ፡ በዓፀደ ሥጋ፡ እነርሱ፡ በዓፀደ ነፍስ በምንገኝበት አኗኗራችን፡ ኹላችንም ሕያዋን ኾንንና ተጽናንተን፡ ዛሬ፡ በመንፈስ፡ በመጨረሻው የሕይወት ዘመን ደግሞ፡ በአዲሱ የትንሣኤ አካል፡ “በደስታና በሰላም፡ አብረን እንኖራለን!” ብለን፡ በእውነተኛው ኢትዮጵያዊነታችን አምነን፡ እነሆ፡ እስካኹን፡ ምድራዊ ህልውናችንን፡ ያለልቅሶና ያለጎዘን፡ ለመቀጠል ችለናል፡፡

በምድራዊው ህልውናችን፡ እንዲህ፡ ለመቀጠል የቻልነው፡ “እነሆ፡ የእግዚአብሔር ድንኳን በሰዎች መካከል ነው፡ ከእነርሱም ጋር ያድራል፡ እነርሱም ሕዝቡ ይኾናሉ፡፡ እግዚአብሔርም፡ እርሱ ራሱ፡ ከእነርሱ ጋር ኾኖ፡ አምላካቸው ይኾናል፡፡ እንባዎችንም ኹሉ ከዓይኖቻቸው ያብሳል፡ ሞትም፡ ከእንግዲህ ወዲህ አይኾንም፡ ጎዘንም ቢኾን፡ ወይም፡ ጩኸት፡ ወይም፡ ሥቃይ፡ ከእንግዲህ ወዲህ አይኾንም፡፡” የሚለውን እውነተኛውን የሃይማኖታችንን የምሥራች ቃል፡ በእውነተኛ ምግባር፡ እውን ሰላደረግነው መኾኑን፡ ከልባችሁ ልትገነዘቡት ይገባል፡፡

እንግዲህ፡ ይህን የመሰለው ጽዋ፡ እስካኹን ያልደረሰበት ሰብአዊ ፍጡር የለምና፡ ወደፊትም በማንኛውም ሰው ላይ፡ በእናንተ፡ በእያንዳንዳችሁ ጭምር መድረሱ አይቀርምና፡ በዚያን ጊዜ፡ እያንዳንዳችሁ፡ ፈተናውን ተቋቁማችሁ፡ በጽናትና በእሸናፊነት ለማለፍ ትችሉ ዘንድ፡ ሃይማኖታችሁን፡ በምግባር ፈጽማችሁ በመገኘት፡ እየራሳችሁን፡ ለሰው ሳይኾን፡ ለእግዚአብሔር እውነት የተዘጋጀና የበቃ እንድታደርጉ፡ አደራ እሳችኋለሁ፡፡

ምዕራፍ ፫፡ አምስቱ አዕማደ ሃይማኖት፡፡ ምሥጢረ ትንሣኤ ሙታን፡፡

ትክክለኛው የኢትዮጵያውያን የሣልስትና የአርባ ቀን ሥርዓት፡፡

ጥያቄ፡- ከቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያዊነት ሃይማኖታችን ውጭ፡ በአራታዊው ልማድ ብቻ እየቀጠለ የሄደውን፡ የሣልስትና የአርባ ንዝንንና ልቅሶን ነገር በሚመለከት ሳቀረብነው ጥያቄ፡ የምትሰጠንን መልስ እንጠብቃለንና፡ ይህንኑ ቀጥምነገር፡ ከዚህ ጋር አያይዘህ ሳታብራራልን እንዲታልፈው፡ እናስታውስህ ዘንድ ፍቀድልን!

መልስ፡- እኔም አልዘነጋሁትም፡ አያይዘኩ ላመጣላችሁ ነው፡ በማስታወሳችሁ ግን፡ የፍላጎታችሁን እውነተኛነትና የንቃታችሁን መጠን እያደነቅሁ፡ በዚህ ኹኔታችሁ፡ እንደገና ላምግላችሁ እሻለሁ፡፡

ወደጥያቄያችሁ ርእሰ ልመልስና፡ በእኛ፡ በቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያውያን ዘንድ ያለው፡ እውነተኛውና ትክክለኛው የሣልስትና የአርባ ቀን ሥርዓት፡ የሃይማኖታችንን የምሥራች ዜና ተከትሎ ይፈጸማል፡፡ ይኸውም፡ ከመካከላችን፡ ቀደም ብሎ፡ በዕረፍተ ሥጋ የተለየው ወገናችን፡ የኢየሱስ ክርስቶስ ትንሣኤና ዕርገት ልጅ በመኾኑ፡ ነፍሱ፡ በመቃብር ሳትቀር፡ በኢየሱስ ክርስቶስ ትንሣኤ፡ ሕያው ሆና የተነሣች፡ በአርባኛውም ቀን፡ እንደፈጣጠና ጌታዋ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ወደማደሪያዋ ወደገነት፡ ያረገች መኾኗን አምነን፡ ሥጋው፡ ወደመቃብር በወረደበት ሦስተኛ ቀን፡ ሣልስቱን፡ በአርባኛውም ቀን፡ አርባውን፡ በቤተ መቅደሳችን ተሰባስበን፡ ለእግዚአብሔር፡ ምስጋናችንን፡ በመንፈሳዊ ደስታ የምናቀርብበት ሥርዓት ነው፡፡ የዚህ ሥርዓት መሠረቱ፡-

፩ኛ፡ እነማርያም መግደላዊት፡ “በመቃብር ይኖራል!” ብለው ያመኑትን፡ የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስን ቅዱስ ሥጋ፡ እንደአራቱ ልማድ፡ ሸቱ ሊቀቡ፣ በሦስተኛው ቀን፡ በእሑድ ማለዳ፡ ወደመቃብሩ መጥተው ሣለ፡ እርሱ ጌታችን፡ ከሙታን ተለይቶ የመነሣቱን ምሥራች፡ ከመላእክት እንደሰሙና እርሱን ራሱን አይተው፡ ትንሣኤውን እንዳረጋገጡ ኹሉ፡

፪ኛም፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ በሦስተኛው ቀን፡ ከሙታን ተለይቶ ከተነሣ በኋላ፡ ለሐዋርያት፡ አርባ ቀን እየታያቸውና እስከሞት ካደረሰው የመስቀል መከራው፡ ሕያው ኾኖ የመነሣቱን እውነታ፡ በብዙ ማስረጃ እያረጋገጠላቸው፡ ስለእግዚአብሔርም መንግሥት እየነገራቸው፡ አብሩዋቸው ቆይቶ፡ በአርባኛው ቀን፡ እነርሱ እያዩት፡ ወደሰማይ ከፍ ከፍ ማለቱን፡ ደመናም፡ ከዓይናቸው ሠውራ መቀበሏን እንዳረጋገጡ ኹሉ፡

፫ኛ፡ በዚያን፡ በሦስተኛው ቀን ትንሣኤውና በአርባኛው ቀን ዕርገቱ ጊዜም፡ እነማርያም መግደላዊትና ሐዋርያት፡ ፍጹሙንና ዘለዓለማዊውን ደስታ ማግኘታቸውን፡ በእውን እንዳረጋገጡ ኹሉ፡ እኛም፡ ከዚያ፡ በሥጋ ዕረፍት ከተለየን አማኝ ወገናችን ጋር፡ በእየራሳችን፡ ለዚያ ፍሥሐ ተካፋዮች ላደረገን መለኮታዊ ጸጋ መብቃታችንን ማረጋገጣችን መኾኑን፡ እናንተ፡ ራሳችሁ ልትገነዘቡት፡ ለሌላውም፡ ልታስገነዝቡት ይገባል፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፤ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

በሣልስትና በአርባ ዕለታት የሚፈጸሙት፡ እነዚህ ሥርዓታት፡ በኢየሱስ ክርስቶስ ትንሣኤና ዕርገት፡ በሌሎቹም መለኮታዊያን ትንግርቶቹ ላገኘናቸው ጸጋዎቻችን ሹሉ፡ በኩር የሆነው፡ ራሱ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ የከፈተልንን ሰማያዊ ጥርጊያ ተከትለን፡ የምናልፍባቸው ጉዳዮች ናቸው። ከእነዚህ ጉዳዮች መካከል፡

የመጀመሪያው፡- ለሣልስቱ፡ በዘመነ ትንሣኤ የሚጠቀሰው፡ “አንስ ሰከብኩ ወናምኩ፤ ወተንሣእኩ እስመ እግዚአብሔር አንሥአኒ፤ ኢይፈርህ እምአእላፈ አሕዛብ።” ትርጉሙ፡ “እኔ ተኛሁ አንቀላፋሁም፤ እግዚአብሔር አስነሥቶኛልና ተነሣሁ፡ የከበቡኝን አእላፍ አሕዛብ አልፈራቸውም።” የሚለው ምስባክ ከተዘመረ በኋላ፡ “ትንሣኤና ሕይወት እኔ ነኝ። የሚያምንብኝ፡ ቢሞት እንኳ ሕያው ይኾናል፤ ሕያው የኾነ፡ የሚያምንብኝም ሹሉ፡ ለዘላለም አይሞትም” ሲል ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ በመቃብር የነበረውን አልዓዘርን፡ ከሞት ባስነሣበት ጊዜ በተናገረው የምሥራች ቃል የተከፈተው ነው።

ሹለተኛውም፡- ለአርባው፡ በዘመነ ዕርገት የሚጠቀሰው፡ “ዐረገ ውስተ አርያም፡ ጼዊወክ ጼዋ፡ ወወሀብክ ጸጋክ ለእንላመሕያው፤ እስመ ይክህዱ፡ ከመ ይገድሩ።” ማለትም፡ “የካዱት፡ በእርሱ ተመልሰው፡ በዚያ ይድሩ ዘንድ፡ ምርኮን ማርከህ፡ ወደሰማይ ዐረግህ፤ ጸጋህንም ለሰው ልጆች ሰጠህ።” የሚለው መዝሙር ከተዘመረ በኋላ፡ “እርሱም ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ሲያርግ፡ ወደሰማይ ትኩር ብለው ሲመለከቱ ሣሉ፡ እነሆ፡ ነጭ ልብስ የለበሱ፡ ሹለት መላእክት፡ በአጠገባቸው ቆመው፡ ‘እናንተ፡ የገሊላ ሰዎች ሆይ! ወደሰማይ እየተመለከታችሁ፡ ስለምን ቆማችኋል? ይህ፡ ከእናንተ፡ ወደሰማይ የወጣው ኢየሱስ፡ ወደሰማይ ሲገድ እንዳያችሁት፡ እንዲሁ ይመጣል!’” በሚለው የመጽሐፍ ቃል፡ የተከፈተው ነው።

በሥርዓቶቹ ፍጻሜ ላይ፡ ቀደም ብለው የተጠቀሱትን የቅዱሳት መጻሕፍትን የምሥራች ቃላት መነሻ በማድረግ፡ ስለሣልስትና ስለአርባ ቀን ምሥጢራት፡ መልካም መልእክትን ያዘለ ትምህርታዊ ስብከት ይሰጣል። በዚህም መልእክት ውስጥ፡ “ሣልስት” የሚባለው ሦስተኛው የቀብር ዕለት፡ በዕረፍተ ሥጋ ቀድመው ለተለዩን ወገኖቻችን፡ የርደተ መቃብራቸው መራራ ማስታወሻ፡ በሕይወተ ሥጋ ወደኋላ ለቀረነው፡ ለቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያውያን ደግሞ፡ የጎዘን ማጠናከሪያ ቀን ሳይኾን፡ የእነርሱም፡ የእኛም፡ የሹላችንም ነፍስ፡ በሕይወተ ሥጋ ሣለች፡ የኢየሱስ ክርስቶስ ትንሣኤ፡ በኩር ኾኗት፡ የመጀመሪያውን የመንፈስ ትንሣኤ ዕድል አግኝታ፡ በምድር ላይ፡ በተድላ ገነት የቆየችና የምትቆይ መኾኗን፡ አኹን፡ በእነርሱ፡ እውን ኾኖ እንደተፈጸመው ሹሉ፡ የጽዋ ተራዋ ደርሶ፡ ወደሕይወተ ነፍስ በተሸጋገረችበትና በምትሸጋገርበት ጊዜም፡ ይህንኑ፡ የቆየችበትን ህልውናዋን፡ የምትቀጥል መኾኗን፡ በመጨረሻም፡ ሹላችንም ተገናኝተንና በአንድነት ኾነን፡ ዘላለማዊዉን የሕይወት ልዕልና ለመቀዳጀት፡ የትንሣኤ ዘጉባዔ አዋጅ ሲሰማ፡ በአዲሱ የትንሣኤ አካል የምትነሣ መኾኗን የምናረጋግጥበት ዕለት መኾኑ በሰፊው ይብራራል።

ምዕራፍ ፫፤ አምስቱ አዕማደ ሃይማኖት።

ምሥጢረ ትንሣኤ ሙታን።

ትክክለኛው የኢትዮጵያውያን የሣልስትና የእርባ ቀን ሥርዓት።

ጥያቄ፡- የሰው ነፍስ፡ ከሥጋዋ በምትለይበት ጊዜ የሚደርሰው ኹኔታና ከተለየች በኋላ፡ የሚኖራት ህልውና፡ “ምን ዓይነት ይኾን?” የሚለው ጥያቄ፡ ሰብአዊውን ፍጡር፡ ሲያሰጨንቅ የኖረ ነውና፡ በሃይማኖታችንም፡ ይኸው ጥያቄ፡ መልስ እንደተሰጠበት ስለምናምን፡ ይህንኑ፡ ለእኛ ብጤዎች የተሠወረውን ምሥጢር፡ እዚህ ላይ ገልጸህ ብትነግረን?

መልስ፡- አዎን! የሰው ነፍስ፡ ከሥጋዋ በምትለይበት ጊዜ ስለሚደርሰው ኹኔታና ከተለየች በኋላ፡ ስለሚኖራት ህልውና፡ የሰው ልጆች፡ በማመንታትና ግራ በመጋባት፡ ሲጨነቁበት የኖሩና የሚኖሩ መኾናቸው የታወቀ ነው። ይኹን እንጂ፡ ነፍስ፡ ከሥጋዋ እንደተለየች፡ ስለሚኖራት ህልውና፡ ያለውን ምሥጢራዊ እውነታ፡ እኛ፡ የቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያውያንና በኢየሱስ ክርስቶስ፡ “ክርስቲያን” የተባሉት ጭምር፡ አኹን፡ በሕይወተ ሥጋ እያለን፡ አስቀድመን፡ በሃይማኖትና በመንፈሳዊው አእምሮአችን አውቀነውና ተዘጋጅተንበት ልንቆይ ስለሚገባን፡ እንደሚከተለው እገልጽላችኋለሁ፡-

፩ኛ፡ ነፍስ፡ ከሥጋ የመለየቷ ትንግርት፡ “ሞት” ይባላል፡ እርሱንም ፈጣሪ ሳይኾን፡ ራሱ፡ ሰብአዊው ፍጡር፡ በግል ፍላጎቱ፡ መርጦና ወስኖ ያመጣው መኾኑን አውቃችኋል፡ ሰው፡ በዚህ ዓለም፡ እንደገና፡ ከራሱ እያመነጨ ያከማቻቸውን ችግሮቹንና መፍትሔ ያጣላቸውን ጠንቆች ኹሉ፡ በራሱ ለማስወገድ ፈጽሞ እንዳቃተው፡ እርሱ፡ በራሱ ሊፈጽም ያቃተውን ፍላጎቱንም፡ ፈጣሪው፡ በቤዛነቱ አሟልቶ፡ ለድሉ ቢያበቃው፡ ይህን፡ የድል ጸጋ “አልቀበልም!” ብሎ መጽናቱን፡ ይኸው፡ እየራሳችሁ ትመለከታላችሁ።

ሰለዚህ፡ ጠንቀኞች ችግሮቹን ኹሉ ለማስወገድ፡ በእርሱ በኩል፡ የመጨረሻው ፍቱን ኃይል ኾኖለት ያገኘው፡ ቀደም አድርጎ፡ በገዛ ራሱ ላይ ያመጣው፡ ይኸው “ሞት” ብቻ በመኾኑ፡ “ሞት፡ መድኃኒት ነው!”፡ “ሞት፡ ዕረፍት ነው!” የሚል፡ የሙያና የክብር ስሞችን ሰጥቶ ሲያሞክረው ታያላችሁ።

አዎን! “ሞት”፡ በጥልቅ ሰመመን ተውጠን የምንወስድበት፡ የህልውና ምዕራፍና ሽግግር ነው፡ ይህንም እውነታ፡ በየጊዜው፡ ከአጠገባችን በሚለዩን፡ በምንወድዳቸው ወገኖቻችን ላይ በሚደርሰው ኹኔታ እናየዋለን፡ ይህን እውን ድርጊት የምናመሳሰለው፡ በሰብእናችን ላይ፡ በየዕለቱ ከሚደርሰውና በፍጹም ዕረፍት ከምንመሰጥበት፡ ከከባዱ የእንቅልፍ መኝታችን ጋር ነው፡ በዚህ መመሳሰል፡ ሞትን፡ ከአንዱ የኒሮ ሥርዓት፡ ወደሌላው የምንሸጋገርበት፡ የሕይወት ድልድዩ ኾኖን እናገኘዋለን። ሰለዚህ፡ የአሟሟታችንን ነገር የምናስበው፡ ደክሞን፡ ዕረፍት ስንፈልግ፡ ጥሩ እንቅልፍን ለመተኛት፡ አልጋችንን እንደምንናፍቅ አድርገን ሊኾን ይገባል፡ እውነታው፡ ይህ ነውና። “እከሌ አንቀላፋ!” “እንቅልፍ፡ የሞት ታናሽ ወንድም ነው!” የሚባለውም፡ ከዚህ የተነሣ መኾኑን፡ በቀላሉ ትገነዘቡታላችሁ!

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፤ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

በዋታችን ጊዜ፡ የነፍሳችን ችግር፡ ምንን እንደሚመስል ላብሥራችሁ?! ያ ችግር፡ በእውነተኛ ፍላጎቷ ይገለጣል፡ “ፍላጎቷ” የሚባለውም፡ እጅግ በደከመን ጊዜ፡ በአልጋችን ላይ ወድቀን፡ ጥሩ እንቅልፍን ለመተኛት እንደምንጓጓ፡ ወይም፡ በሕመም የሚሠቃይ ሰው፡ ከዚያ ሥቃይ የሚያሳርፈውን ፈዋሽ መድኃኒት ለማግኘት እንደሚናፍቅ፡ እርሷም፡ በዚያ፡ በመጨረሻው እንቅልፍና ዕረፍት ለመወሰድ የሚኖራት ጉጉትና ናፍቆት ነው። ይህን እውነታ ማመኑ፡ የሳሊና ዕረፍትን ይሰጣል።

ይህ ሥጋችን፡ ይህችው ነፍሳችን፡ ለብሳውና በዚህ ዓለም፡ ተገልጣበት፡ ገዝፋም እየታየችበት፡ እየተገለገለችበትና እያገለገለችበት ትኖር ዘንድ፡ ከፈጣሪዋ የተሰጣት ልዩ ልብሷ መኾኑን፡ እርሱንም፡ ነፍሳችን፡ ወደዚያ መሸጋገሪያ እንቅልፍና ዕረፍቷ በምትገድበት ጊዜ፡ ከመኝታ በፊት፡ ወዲያ፡ አወላልቀን እንደምንጥለው፡ የቀን ልብሳችን፡ አውልቃና ጥላው የምትገደው መኾኑን እውቃችኋል። በዚህ ረገድ፡ “ነፍስ፡ ከመብል፡ ሰውነትም፡ ከልብስ አይበልጥም?” ያለውን የጌታን ቃል ታስታውሳላችሁ።

፪ኛ፡ ነፍሳችን፡ በሕይወተ ሥጋ ሣለች፡ ከቅዱሱ ኪዳን ሃይማኖቷና ምግባርዋ የተነሣ፡ በመጀመሪያው ትንሣኤ፡ ዕድል ፈንታን አግኝታ፡ በዚህ ዓለም፡ በመንፈሳዊው ትንሣኤ፡ ትኖር እንደነበረ ችሉ፡ ከሥጋዋ እንደተለየችና ከዚያም በኋላ፡ ይህንኑ፡ የመንፈሳዊ ትንሣኤ ህልውናዋን፡ በበለጠ ነጻነትና ሐሜት ትቀጥላለች።

ይህችው ነፍስ፡ በሥጋ በኖረችበትና በምትወድዳቸው ወገኖቿ ዘንድ፡ ሥጋዋም ባረፈበት ቦታ አካባቢ፡ እንደፈጣሪዋና ጌታዋ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ለሦስት መዓልትና ለሦስት ሌሊት፡ ከሣልስቷ በኋላም፡ እስከአርባኛዋ ቀን ድረስ፡ አኹንም፡ እንደፈጣሪዋና ጌታዋ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ በምድር አካባቢ፡ ወደምትወድዳቸው ወገኖቿና ወደፈቀደችበት ቦታ ስትዘዋወር ትቆያለች፡ ከሥጋዋ በተለየች፡ በአርባኛዋም ቀን፡ እንደፈጣሪዋና ጌታዋ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ወደሰማያዊቷ ማደሪያዋ፡ ወደገነት ፈጽማ ታርጋለች።

፫ኛ፡ ነፍስ፡ ለትንሣኤዋና ለዕርገቷ በኮር በኾነው፡ በእርሱ፡ በኢየሱስ ክርስቶስ ትንሣኤና ዕርገት፡ በዓፀደ ሥጋ ሣለች፡ የመጀመሪያው የመንፈስ ትንሣኤና ዕርገት ባለዕድል ኾና እንደኖረች ችሉ፡ በዓፀደ ነፍሱም፡ ሥጋዋ፡ ወደመቃብር በወረደበት፡ በሣልስቱ ዕለት፡ በቤተ መቅደስ በሚካሄደው ሥርዓተ ጸሎት፡ ከወገኖቿ ጋር ተገኝታ፡ የትንሣኤ በዓሏን ታከብራለች። በአርባኛውም ቀን፡ እንደሣልስቷ፡ በቤተ መቅደስ በሚካሄደው ሥርዓተ ጸሎት፡ ከወገኖቿ ጋር ተገኝታ፡ የዕርገት በዓሏን ታከብራለች።

ምዕራፍ ፫፡ አምስቱ አዕማደ ሃይማኖት፡፡

ምሥጢረ ትንሣኤ ሙታን፡፡

ትክክለኛው የኢትዮጵያውያን የሣልስትና የአርባ ቀን ሥርዓት፡፡

እኛም፡ ነፍሳችን፡ በአካለ መንፈስ፡ እንዲህ ተነሥታ፡ ወደፈጣሪዋ የምታርግ መኾኗን አምነን፡ በዓወደ ነፍስ ያሉትንም ኾነ፡ በዓወደ ሥጋ የምንገኘውን፡ ኹላችንንም፡ ለዚህ ጸጋና ክብር ያበቃንን፡ አምላካችንን ኢየሱስ ክርስቶስንና እርሱን የወለደችልንን፡ ቅድስት እናቱን ድንግል ማርያምን በማመስገን፡ ይህችን የወገናችንን ነፍስ፡ የሣልስት ትንሣኤና የአርባ ቀን ስርገት፡ በቤተ መቅደሳችን ተሰባስበን፡ በሃይማኖታዊው የትፋሥሕት ስሜት እናከብራለን፡፡

ከሣልስትና ከአርባ ቀኖች መታሰቢያ በቀር፡ ከእነዚህ ጋር በማያያዝ፡ ምእመናንና ምእመናት ወገኖቻችን፡ ካረፉበት ጊዜ ጀምሮ፡ ሿኛ፡ ገፅኛ፡ ፀኛ፡ ጽኛ፡ ቁኛ፡ ሙት ዓመትና ሿኛ ዓመት፡ በሚባሉት ጊዜያት፡ የመታሰቢያ ጸሎት እናደርግላቸዋለን፡ የዚህም መሠረታዊው ምክንያት፡ በእነርሱና በእኛ መካከል ያለው የማያቋርጠው መንፈሳዊ ግንኙነት፡ ተጠናክሮ የቀጠለ መኾኑን፡ በይፋ ለመግለጽ ነው፡፡ የሥርዓቱ ፈለግ ግን፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ከሙታን ተለይቶ ከተነሣ በኋላ፡ እስከስርገቱ ቀን ድረስ፡ ለደቀ መዛሙርቱ እየተገለጸ የታየባቸውን ጊዜያት፡ የጌታን የጥምቀቱን ዓመትና ኢትዮጵያዊው ጃንደረባ አቤሜሌክ የተጠመቀበትን ዕድሜ፡ ወንዶች ምዕመናንና ሴቶች ምዕመናት፡ በመንፈስ ቅዱስ ጸጋ፡ ልጅነትን፡ ከእግዚአብሔር ያገኙበትን፡ ማኛ እና ቁኛ ቀኖች፡ የዓመቱን መታሰቢያና ሙሉ ሰባዔ የኾነውን፡ ሿኛውን ዓመት ተከትሎ የሚፈጸም መኾኑን ልታውቁት ይገባል፡፡

እንግዲህ፡ ወደፊት፡ እናንተ፡ በሕይወተ ሥጋ፡ ወደኋላ ቀሪዎች ኾናችሁ፡ የእናንተ በኾኑት ተቀድማችሁ፡ እየራሳችሁን አግኝታችሁ፡ ጽዋው በሚደርሳችሁ ጊዜ፡ ይህን የመሰለውን ሥርዓተ ጸሎት፡ በአርአያነት ተከትላችሁ፡ የሣልስትና የአርባ ልቅሶአችሁን፡ የቀሩትንም የመታሰቢያ ዕለታት፡ በትንሣኤና በዕርገት ፍሥሐችሁ አስተካክላችሁና ተክታችሁ፡ በኢየሱስ ክርስቶስ በተቀዳጃችሁት ጸጋ፡ ባማረና በሚያስደስት ሃይማኖታዊ ሥርዓት ልትፈጽሙት ይገባችኋል፡፡

ከትንሣኤ በኋላ ሰላለው ህልውናችን፡፡

ጥያቄ፡- በዕረፍተ ሥጋ ለተለዩንና ለሚለዩን ወገኖቻችን፡ ለእየራሳችንም፡ በሣልስትና በአርባ ቀኖቻችን፡ ከዚያም በኋላ ባሉት የመታሰቢያ ዕለታት፡ ስለሚፈጸመው ትክክለኛ ሥርዓታችን፡ ይህን ያህል ካስረዳኸን፡ አኹን ደግሞ፡ ከትንሣኤ በኋላ ያለው ህልውናችን፡ ምንን እንደሚመስል፡ እውን አድርገህ ብታሳየን?

መልስ፡- ከትንሣኤ በኋላ ያለው ህልውና፡ ለከፋዎችም፡ ለደጎችም፡ ዛሬ፡ በዚህ ዓለም፡ በሥጋ ከሚኖሩት፡ እጅግ የተለየ ነው፡ ይህንኑም፡ ቀደም ብለው የተጠቀሱትንና ያልተጠቀሱትን የእግዚአብሔር ቃላት መሠረት በማድረግ፡ እንደሚከተለው፡ ማሳየት ይቻላል፡-

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፤
“ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

ይኸውም፡ በአንድ በኩል፡ የክፉው ዲያብሎስ ወገኖች የኾኑት ኃጥአን፡ ወይም፡ ሐሰተኞች፡ የሥጋና የነፍስ ፈቃዳቸው፡ ክፋት፡ ኃጢአትና ሞት በሠለጠኑበት ህልውና ውስጥ ኾነው፡ ከእነዚህ የሚመነጭ ፍላጎታቸውን እያረኩ መኖርን የሚሹ በመኾናቸው፡ ከትንሣኤ በኋላ ያለው ህልውናቸው፡ የዚያ ፈቃዳቸውና ፍላጎታቸው ዋጋ በኾነው ጨለማና እሳት፡ ልቅሶና ጥርስ ማፋጨት በጸናበት ዓለም ውስጥ መሠቃየት ነው፡፡

በሌላው በኩል ደግሞ፡ የደጉ እግዚአብሔር ወገኖች የኾኑት ጽድቃን፡ ወይም እውነተኛች፡ የሥጋና የነፍስ ፈቃዳቸው፡ ደግነት፡ ጽድቅና ሕይወት በሠለጠኑበት ህልውና ውስጥ ኾነው፡ ከእነዚህ የሚመነጭ ፍላጎታቸውን እያረኩ መኖርን የሚሹ በመኾናቸው፡ ከትንሣኤ በኋላ ያለው ህልውናቸው፡ የዚያ ፈቃዳቸውና ፍላጎታቸው ዋጋ በኾነው፡ በማያቋርጥ ብርሃን በደመቀችና በንጹሕ ፈሳሽ ውኃ በለመለመች፡ በማኅሌትና በይባቤ ድምፆችም በተመላች፡ የተድላና ደስታ ዓለም መኖር ነው፡፡

ይህም፡ ዛሬ፡ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ እነዚህን ጠንቆች ኹሉ፡ በፈተናውና በሕማማተ መስቀሉ፡ በሞቱና በትንሣኤው አስወግዶ፡ በድል አድራጊነት፡ ከነእናቱ ከነገሠ በኋላ፡ ይህን ድል፡ ለደጎች ጽድቃን ስላጎናጸፋቸው፡ እነርሱም፡ እነሆ፡ በዚህ ዓለም፡ በሕይወተ ሥጋ፡ ከእነዚያ ጠንቆች፡ ማለትም፡ ከክፋት፡ ከኃጢአትና ከሞት ነጻ በኾነው፡ በፈተኛው የመንፈስ ትንሣኤ፡ በምድር ላይ ለመኖር በመቻላቸው ይረጋገጣል፡፡ ክፉዎች፡ በዚህ ዓለም፡ ከነአበጋዛቸው ዲያብሎስ፡ በንስሐ የማይመለሱ ኾነው፡ እነሆ ዛሬ፡ የሥጋ ህልውናቸውን፡ በዚያው በመረጡት ሰይጣናዊ መንገድ፡ ቀጥለው ለመኖር በመቻላቸው፡ ተረጋግጦ እንደሚታየው ማለት ነው፡፡

ከትንሣኤ በኋላ ያለው፡ የክፉዎች ህልውናና የደጋጎች ሕይወት ምን እንደሚመስል፡ “በዓለም መጨረሻም፡ እንዲሁ ይኾናል፡፡ የሰው ልጅ፡ መላእክቱን ይልካል፤ ከመንግሥቱም፡ እንቅፋትን ኹሉ፡ ዓመፅ የሚያደርጉትንም ይለቅማሉ፡ ወደእቶን እሳትም ይጥሷቸዋል፤ በዚያ፡ ልቅሶና ጥርስ ማፋጨት ይኾናል፡፡ በዚያን ጊዜ፡ ጽድቃን፡ በአባታቸው መንግሥት፡ እንደፀሐይ ይበራሉ፡፡” ደግሞም፡ “ትንሣኤ ሙታንን የሚከዱ፡ ከሰዱቃውያን፡ አንዳንዶቹ፡ ቀርበው፡” በጠየቁት ጊዜ፡ “የዚህ ዓለም ልጆች፡ ያገባሉ፡ ይጋባሉም፤ ያን ዓለምና ከሙታን ትንሣኤ ሊያገኙ የሚገባቸው፡ እነዚያ ግን፡ አያገቡም፡ አይጋቡምም፤ እንደመላእክት ናቸውና፡ ሊሞቱም፡ ወደፊት አይቻላቸውም፤ የትንሣኤም ልጆች ስለኾኑ፡ የእግዚአብሔር ልጆች ናቸው፡፡” ሲል፡ እምላካችን ኢየሱስ ክርስቶስ የተናገራቸው ቃላት ያመለክታሉ፡፡

ከዚህም ጋር፡ በራእዩ ዮሐንስ የተጻፈው ቃል፡ ከትንሣኤ ሙታን በኋላ ስላለው የህልውና ዓለም፡ እንዲህ እያለ ያብራራል፡-

“ሺሁም ዓመት ሲፈጸም፡ ሰይጣን፡ ከእሥራቱ ይፈታል፤ በአራቱም፡ በምድር ማዕዘን ያሉትን አሕዛብ፡ ጎግንና ማጎግን እንዲያስታቸው፡ ለሰልፍም እንዲያስከትታቸው ይወጣል፡፡

ምዕራፍ ፫፤ አምስቱ አዕማደ ሃይማኖት ።

ምሥጢረ ትንሣኤ ሙታን።
ከትንሣኤ በኋላ ስላለው ህልውናችን።

“የእነዚህም፡ ቁጥራቸው፡ እንደባሕር አሸዋ የሚያህል ነው፤ ወደምድር ስፋትም ወጡ፤ የቅዱሳንንም ሠፈርና የተወደደችውን ከተማ ከበቡ። እሳትም፡ ከሰማይ፡ ከእግዚአብሔር ዘንድ ወርዳ በላቻቸው። ያሳታቸውም ዲያብሎስ፡ አውሬውና ሐሰተኛው ነቢይ፡ ወዳሉበት፡ ወደእሳቱና ወደዲኑ ባሕር ተጣለ፤ በዚያም፡ ለዘለዓለምም እስከዘለዓለም፡ ቀንና ሌሊት ይሠቀያሉ።

“ታላቅና ኃይል ዙፋንን፡ በእርሱም ላይ የተቀመጠውን አየሁ፡ ምድርና ሰማይም፡ ከፊቱ ሸሹ፤ ሥፍራም አልተገኘላቸውም። ሙታንንም፡ ታናናሾችንና ታላላቆችን፡ በዙፋኑ ፊት ቆመው አየሁ፡ መጽሐፍትም ተከፈቱ፤ ሌላ መጽሐፍም ተከፈተ፤ እርሱም፡ የሕይወት መጽሐፍ ነው። ሙታንም፡ በመጻሕፍት ተጽፎ እንደነበረ፡ እንደሥራቸው መጠን ተከፈለ። ባሕርም፡ በእርሱ ውስጥ ያሉትን ሙታን ሰጠ። ሞትና ሲኦልም፡ በእነርሱ ዘንድ ያሉትን ሙታን ሰጡ። እያንዳንዱም፡ እንደሥራው መጠን ተከፈለ። ሞትና ሲኦልም፡ በእሳት ባሕር ውስጥ ተጣሉ። ይህም የእሳት ባሕር፡ ሹለተኛው ሞት ነው። በሕይወትም መጽሐፍ፡ ተጽፎ ያልተገኘ ማንም፡ በእሳት ባሕር ውስጥ ተጣለ።

“አዲስ ሰማይንና አዲስ ምድርንም አየሁ፡ ፊተኛው ሰማይና ፊተኛዬቱ ምድር አልፈዋልና፤ ባሕርም፡ ወደፊት የለም። ቅድስቲቱም ከተማ፡ አዲሲቱ ኢየሩሳሌም፡ ለባልዋ እንደተሸለመች ሙሽራ፡ ተዘጋጅታ፡ ከሰማይ፡ ከእግዚአብሔር ዘንድ ስትወርድ አየሁ። ታላቅም ድምፅ ከሰማይ፡- ‘እነሆ’ ፡ የእግዚአብሔር ድንኳን፡ በሰዎች መካከል ነው፤ ከእነርሱም ጋር ያድራል፤ እነርሱም፡ ሕዝቡ ይኾናሉ፤ እግዚአብሔርም፡ እርሱ ራሱ፡ ከእነርሱ ጋር ኾኖ፡ አምላካቸው ይኾናል፤ እንባዎችንም ሹሉ፡ ከዓይኖቻቸው ያበሳል፤ ሞትም፡ ከእነማዲህ ወዲህ አይኾንም፤ ንዘንም ቢኾን፡ ወይም ጩኸት፡ ወይም ሥቃይ፡ ከእንግዲህ ወዲህ አይኾንም፤ የቀደመው ሥርዓት አልፏልና!’ ብሎ ሲናገር ሰማሁ።

“በዙፋንም የተቀመጠው፡ ‘እነሆ፡ ሹሉን አዲስ አደርጋለሁ!’ አለ። ...ተፈጽሟል። አልፋና አሜጋ፡ መጀመሪያውና መጨረሻው እኔ ነኝ! ለተጠማ፡ ከሕይወት ውኃ ምንጭ፡ እንዲያው፡ እኔ እሰጣለሁ። ድል የሚነሣ፡ ይህን ይወርሳል፤ አምላክም እኾነዋለሁ፤ እርሱም፡ ልጅ ይኾነኛል።

“ዳሩ ግን፡ የሚፈሩና የማያምኑ፡ የርዥሳንም፡ የነፍስ ገዳዮችም፡ የሲቦኛዎችም፡ የአስማተኛዎችም፡ ጣዖትንም የሚያመልኩ፡ የሐሰተኛዎችም ሹሉ፡ ዕድላቸው፡ በዲንና በእሳት በሚቃጠል ባሕር ነው። ይኸውም፡ ሹለተኛው ሞት ነው።”

ስለጌታችን ዳግም ምጽአትና ስለዓለሙ ፍጻሜ።

ጥያቄ፡- የአምላካችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ የዳግመኛ ምጽአቱና የዓለሙ ፍጻሜ ነገር እንዴት ነው? ምልክቱና በዚያን ጊዜ የሚኾነውስ፡ ከቶ ምንድር ነው?

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፡
“ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

መልስ፡- እስከሁኑ የተነጋገርንበት፡ የሙታን ትንሣኤ የሚፈጸመው፡ “እግዚአብሔርስ ገሃደ ይመጽእ፡ ወአምላክነሂ፡ ኢየሪምም፡ እሳት ይነድድ ቅድሚያ፡” ማለትም፡ “እግዚአብሔር አምላካችን፡ ዝምታው፡ ትእግሥቱ አብቅቶ፡ እሳት በፊቱ እያነደደ፡ በግልጥ ይመጣል!” የሚለው የነቢያት ቃል ይፈጸም ዘንድ፡ አምላካችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ በግርማ መለኮቱ፡ በገሃድ በሚመጣበት፡ በኹለተኛ ምጽአቱ ጊዜ ነው፡፡

በኢየሩሳሌም፡ ሄሮድስ አሳድሶት የነበረው፡ የሰሎሞን ቤተ መቅደስ፡ ሕንፃው፡ እንዴት የማረ እንደኾነ፡ ደቀ መዛሙርቱ እያደነቁ፡ ለመድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ባሳዩት ጊዜ፡ “እውነት እላችኋለሁ! ይህ ኹሉ የምታዩት ሕንፃ፡ ድንጋዩ በድንጋዩ ላይ ወድቆ፡ ሳይፈራርስ አይቀርም!” ስላላቸው፡ ነገሩ ከነክኗቸው፡ “በደብረ ዘይት፡ ለብቻቸው ሃሉ፡ ወደእርሱ ቀርበው፡ “ንገረን! ይህ መቼ ይኾናል? የመምጣትህና የዓለም መጨረሻ፡ ምልክቱ ምንድር ነው?” ብለው ላቀረቡለት ጥያቄ፡ በሰጣቸው ምላሽ ውስጥ፡ ይህ፡ የእናንተም ጥያቄ፡ ተጠቃልሎ ይገኛል፡፡ ይኸውም፡ እርሱ፡ በግልጥ፡ በግርማ መለኮቱ ከመምጣቱና የዓለሙ ፍጻሜ ከመኾኑ በፊት፡ የሚከሰቱ ምልክቶችና መከራዎች መኖራቸውን፡ እነዚያም ምልክቶችና መከራዎች ምን እንደኾኑ፡ ሊያደርጓቸው ከሚገባቸው ጥንቃቄዎች ጋር በመዘርዘር፡ ምሥጢሩን አብራርቶ የገለጸበት ሰፊ ትምህርቱ ነው፡፡

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ በዚህ ትምህርቱ ውስጥ፡ ጸግም ምጽአቱና የዓለሙ መጨረሻ መቃረቡን የሚያሳዩ ምልክቶች፡ አስቀድመው፡ በዓለሙ ኹሉ፡ በየአገሩም እንደሚከሰቱ ነግሮአቸዋል፡፡ ከእነዚህ፡ ሃያ አንድ ያህል ከሚኾኑት፡ ዋና ዋና ምልክቶች መካከል፡ ዛሬ፡ የእርሱ የቃል ኪዳን ሕዝቡ ለኾንነው ኢትዮጵያውያን፡ በአንደኛ፡ የገድል ዕድገት ደረጃ፡ የሚከሰቱት ቀዳሚዎቹ፡ የሚከተሉት ናቸው፡-

፩ኛ፡ “እኔ ክርስቶስ ነኝ!” እያሉ፡ በስሙ ሳይቀር የሚነሡትና ብዙዎችን የሚያስቱት፡ ብዙዎች ሐሳውያን መሢሐች (የሐሰት ምሁራን)፡ እንዲሁም፡ “የክርስቶስ መልእክተኞች ነን!” እያሉ የሚመጡትና ብዙዎችንም የሚያስቱት ብዙዎች፡ ሐሳውያን ነቢያት (የሐሰት ሊቃውንት፡ መምህራን፡ ሰባክያንና ባሕታውያን)፡

፪ኛ፡ ሕዝብ፡ በሕዝብ ላይ፡ መንግሥትም፡ በመንግሥት ላይ፡ በዓመፅ እየተነሣና በየቦታው እየታወጀ፡ የእርስ በርስ ፍጅትንና ዕልቂትን ያስከተለ ጦርነት፡

፫ኛ፡ በያለበት የተስፋፋ ድርቅ፡ ረሃብ እና ችጋር፡

፬ኛ፡ በዓለም ኅብረተሰብ መካከል የሰፊና ቀሣፊ በሽታ የኾነ ፕኔሙኒያ፡

፭ኛ፡ በልዩ ልዩ ሥፍራ መድረሱ የቀጠለ፡ የምድር መናወጥ፡ እነዚህም ኹሉ፡ የምጥ ጣር መጀመሪያ ስለኾኑ፡ ይህም ኹሉ ሊኾን ግድ ስለኾነ፡ መጨረሻውም፡ ገና ስለኾነ፡ ማንም እንዳያስታቸው እንዳጠነቀቀ፡ በሃይማኖታቸው ጸንተውና ተጠብቀው እንዲገኙ እንጂ፡ እንዳይደነግጡ አጠንክሮ አሳስቧቸዋል፡፡

ምዕራፍ ፫፡ አምስቱ አዕማደ ሃይማኖት፡፡

ምሥጢረ ትንሣኤ ሙታን፡፡

ስለጌታችን ዳግም ምጽአትና ስለዓለሙ ፍጻሜ፡፡

ከቀዳሚዎቹ ቀጥለው፡ በኹለተኛው፡ የገድል ዕድገት ደረጃ የሚከሰቱት፡ ጽኑ ምልክቶች ደግሞ፡ የሚከተሉት መኾናቸውን፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ አስታውቋቸዋል፡ እነርሱም፡-

፯ኛ፡ የእርሱ፡ የቃል ኪዳን ወገኖቹና በስሙ የተጠሩ በመኾናቸው ምክንያት ብቻ፡ ኢትዮጵያውያን፡ ከቅዱሱ ኪዳን አምላካቸው ተቃዋሚዎች፡ የጠላትነት በቀልን፡ በብርቱ ጥላቻ፡ ያለማቋረጥ እየተቀበሉ፡ መሰደዳቸው፡ ለመከራ አልፈው መሰጠታቸውና መገደላቸው፡

፮ኛ፡ ከዚህ ሹሉ ጽኑ መከራ የተነሣ፡ ሰዎች ወደክህደት፡ ዓመፅና ምንዝርና ኃጢአት ስለሚያዘኑበሉ፡ ከቀሩት ኢትዮጵያውያን መካከል ሳይቀር፡ በብዙዎች ዘንድ፡ የፍቅር መቀዝቀዝና መሰነካከል ደርሶ፡ የእርስ በርስ አሳልፎ መሰጣጣትና መጣላት፡

፯ኛ፡ ለአሕዛብም ሹሉ ምስክር እንዲኾን፡ ይህ፡ የእግዚአብሔር መንግሥት የምሥራች ቃል፡ በዓለም ሹሉ መሰበኩ ናቸው፡፡

ይህ ስምንተኛው ምልክት፡ ለዓለሙ ፍጻሜና ለእርሱ፡ ለኢየሱሱ ክርስቶስ ዳግም ምጽአት መድረስ፡ ማረጋገጫ መኾኑን ገልጿል፡፡

ከዚህ በኋላ፡ በዚህ፡ በጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ትምህርት መሠረት፡ በምስተኛው፡ የገድል ዕድገት ደረጃ የሚከሰቱት ታላላቅ ምልክቶች፡ የሚከተሉት መኾናቸውን፡ እከታተሉ ዘርዝሮላቸዋል፡ እነርሱም፡-

፱ኛ፡ በነቢዩ በዳንኤል ትንቢት፡ “የጥፋት ርክሶት” የተባለው ዲያብሎስ፡ በወኪሎቹ አለቆች አማካይነት፡ በተቀደሰችው ሥፍራ፡ በኢትዮጵያ ብቻ ሳይኾን፡ በዓለም ደረጃ ጭምር፡ በቤተ ሕዝቡ፡ በቤተ ክህነቱና በቤተ ምልክናው መንበሮች ላይ ተገልጦና ቆሞ መታየቱ፡

፲ኛ፡ በዚያን ጊዜ የሚደርሰው፡ ከዓለም መጀመሪያ አንሥቶ፡ እስከዛሬ ድረስ ያልኾነውና እንግዲህም ከቶ የማይኾነው ታላቅ መከራ፡

፲፩ኛ፡ ሐሳውያን መሢሐችና ሐሰተኞች የሃይማኖት መሪዎች፡ ከኢትዮጵያውያን መካከል፡ የተመረጡትን እንኳ እስኪያስቱ ድረስ፡ የሚያሳዩዋቸው፡ የኃይል ምልክቶች ናቸው፡፡

በዚህ፡ የመከራ ዘመን፡ ሊፈጽሙት ስለሚገባቸው የሃይማኖት ጽናትና የምግባር ጥንቃቄ፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ለቃል ኪዳን ወገኖቹ ምእመናን የሰጠው መመሪያ አለ፡ ይኸውም፡ መከራው ሲጀምር፡ በሜዳ ያሉት፡ ወደተራራዎች እንዲሸሹ፡ በሰገነትም ያለ፡ በቤቱ ያለውን ሊወስድ፡ እንዳይወርድ፡ በእርሻም ያለ፡ ልብሱን ይወስድ ዘንድ፡ ወደኋላው እንዳይመለስ ካስጠነቀቀ በኋላ፡ “በዚያች ወራት፡ ለርጉዞችና ለሚያጠቡ ወዮላቸው! ነገር ግን፡ ሽሽታችሁ፡ በክረምት፡ ወይም በሰገበት እንዳይኾን፡ ጸልዩ!” የሚለው መመሪያው ነው፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፡
“ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

፲፪ኛ፡ ይህን መመሪያውን ሰጥቶ፡ ብዙ ቀኖችም ሳይቆይ፡ ተቃዋሚዎቹ፡ እርሱን ሊሰቅሉት፡ መስቀሉን አሸክመው፡ ወደቀራንዮ በሚወስዱት ጊዜ፡ “ዋይ! ዋይ!” ከሚሉና መቼ ከሚያወጡ ሴቶችና ከሕዝቡ፡ እጅግ ብዙዎች፡ ተከትለውት አየና፡ ወደእነርሱ ዘወር ብሎ፡ “እናንተ፡ የኢየሩሳሌም ልጆች! ለእኔስ፡ አታልቅሱልኝ! ዳሩ ግን፡ መካኖችና ያልወለዱ ማሕፀኖች፡ ያላጠቡም ጡቶች፡ ብዱዓን ናችው!” የሚሉበት ጊዜ፡ እነሆ ይመጣል፡ ስለዚህ፡ ለራሳችሁና ለልጆቻችሁ አልቅሱ! በዚያን ጊዜ፡ ተራራዎችን፡ በላያችን ውደቁ! ኮረብቶችንም፡ ሠውሩን! ይሉ ዘንድ ይጀምራሉ፡፡ ሲል የተናገረው ቃሉ የሚፈጸመው፡ በዚህ የመከራ ዘመን መኾኑን በሃይማኖት ማስተዋልና በመንፈሳዊ ተዘክሮ ልትመለከቱት ያስፈልጋችኋል፡፡

ከዚህ መመሪያው ጋር አያይዞ፡ ታላቁ መምህራችን፡ እንዲህ ሲል የተናገረውንም ስሙ፡-

፲፫ኛ፡ ማንም፡ እነሆ፡ ክርስቶስ፡ ከዚህ አለ፡ ማለትም፡ በከተማ፡ በእልፍኝ ውስጥ ተቀምጦ ያስተምራል! ወይም፡ ከዚያ አለ፡ ማለትም፡ በገጠር፡ በበረሃ እየተዘዋወረ ያስተምራል! ቢላችሁ፡ አትመኑ! አትውጡ! በዚያን ጊዜ፡ የሰው ልጅ (የኢየሱስ ክርስቶስ) አመጣጥ፡ መብረቅ፡ ከምሥራቅ ወጥቶ፡ እስከምዕራብ፡ ለኹሉ እንደሚታይ፡ እንደዚያ፡ በገሃድ ነውና፡፡ በድን ወዳለበት፡ በዚያ፡ አሞራዎች እንደሚሰበሰቡ፡ የእርሱ የኾኑትንም፡ እንዲሁ ይሰበሰባቸዋልና፡፡ “እነሆ፡ አስቀድሜ፡ ሹሉን ነገርኋችሁ!” በማለት፡ መመሪያውን ካብራራላቸው በኋላ፡ “እነዚያ የመከራ ቀኖችስ ባይጥሩ ኖሮ፡ ሥጋ የለበሰ ሹሉ፡ ባልዳኝ ነበር፡ ነገር ግን፡ ስለተመረጡት ሰዎች፡ እነዚያ ቀኖች ይጥራሉ፡፡” ሲል፡ የሚያጽናና ቃሉን ትቶላቸዋል፡፡

ፈጣሪያችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ በዚህ ትምህርቱ፡ የመምጣቱንና የዓለሙን ፍጻሜ ምልክቶች፡ በዚህ አላበቃም፡ በምሳሌዎች ጭንቅ አጠናክሮላቸዋል፡፡ እነዚህም፡-

፲፬ኛ፡ “ምሳሌውንም፡ ከበለስ ተማሩ! የዚች የበለስ ዛፍ፡ ጫፍዋ ሲለበልስ፡ ቅጠልዋም ሲያቁጠቀጥ፡ (የክረምቱ፡ ማለትም፡ እንደአገራቸው፡ የተፈጥሮ ሥርዓት፡ የዛፉ ቅጠል ሹሉ የሚረግፍበት፡ የቅዝቃዜውና የበረዶው ወራት አብቅቶ፡ ጥቢ ሲኾን) ያን ጊዜ፡ በጋ እንደቀረበ ታውቃላችሁ! እንዲሁ፡ እናንተ ደግሞ፡ ይህን ሹሉ ስታዩ፡” ማለትም፡ በበለስ የምትመስለው፡ “እስራኤል”፡ አገር፡ ሕዝብና መንግሥት ኾና፡ እንደገና ስትቋቋም፡ የሰው ልጅ መምጫውና የዓለሙ ፍጻሜ፡ “በደጅ እንደቀረበ፡ እውቁ!”

፲፭ኛ፡ “የኖኅ ዘመን እንደነበረ፡ የሰው ልጅ መምጣት፡ እንዲሁ ይኾናልና፡፡ በዚያች ወራት፡ ከጥፋት ውኃ በፊት፡ ኖኅ፡ ወደመርከብ እስከገባበት ቀን ድረስ፡ በዘመኑ የነበሩት ሰዎች፡ ሲበሉና ሲጠጡ፡ ሲያዝቡና ሲጋቡ እንደነበሩ፡ የጥፋት ውኃም መጥቶ፡ ሹሉን እስከወሰደ ድረስ እንዳላወቁ፡ የሰው ልጅ (ኢየሱስ ክርስቶስ) መምጣት ደግሞ፡ እንዲሁ ይኾናል፡፡

ምዕራፍ ፫፤ አምስቱ አዕማደ ሃይማኖት።

ምሥጢረ ትንሣኤ ሙታን።

ስለጌታችን ዳግም ምጽአትና ስለዓለሙ ፍጻሜ።

፲፮ኛ፡ “በዚያን ጊዜ፡ ሹለት ሰዎች፡ በእርሻ ይኾናሉ፡ አንዱ ይወሰዳል፡ አንዱም ይቀራል፤ ሹለት ሴቶች፡ በወፍጮ ይፈሳሉ፡ አንዲቱ ትወሰዳለች፡ አንዲቱም ትቀራለች። ጌታችሁ፡ በምን ሰዓት እንዲመጣ አታውቁምና፤ እንግዲህ ንቁ! ያን ግን እወቁ! ባለቤት፡ ከሌሊቱ፡ በየትኛው ክፍል፡ ሌባ እንዲመጣ ቢያውቅ ኖሮ፡ በኒቃ፡ ቤቱም፡ እንዲቆፈር፡ ባልተወውም ነበር። ስለዚህ፡ እናንተ ደግሞ፡ ተዘጋጅታችሁ ኑሩ! የሰው ልጅ፡ በሚታስቡበት ሰዓት፡ ይመጣልና።”

፲፯ኛ፡ በዚያን ጊዜ፡ እናንተ፡ “ምግባቸውን፡ በጊዜው ይሰጣቸው ዘንድ፡ ጌታው፡ በቤተሰቦቹ ላይ የሾመውን ታማኝና ልባም አገልጋይ መስላችሁ ተገኝ! ጌታው መጥቶ፡ እንዲህ ሲያደርግ የሚያገኘው፡ ያ አገልጋይ፡ ብዕዕ ነው፡ እውነት እላችኋለሁ! ባለው ሹሉ ላይ ይሾመዋል። ያ፡ ክፉ አገልጋይ ግን፡ ‘ጌታዬ እስኪመጣ ይዘገያል፡’ ብሎ፡ በልቡ ቢያስብ፡ ባልገደሮቹን አገልጋዮች፡ ሊመታ ቢጀምር፡ ከሰከሮችም ጋር ቢበላና ቢጠግ የዚያ አገልጋይ ጌታ፡ ባልጠበቃት ቀን፡ ባላወቃትም ሰዓት ይመጣል፡ ከሹለትም ይሠነጥቀዋል፡ ዕድሉንም፡ ከግብዞች ጋር ያደርግበታል። በዚያ ልቅሶና ጥርስ ማፋጨት ይኾናል።

፲፰ኛ፡ “ስለዚያች ቀንና ስለዚያች ሰዓት፡ ግን፡ ከአባት ብኝ በቀር፡ የሰማይ መላእክትም ቢኾኑ፡ ልጅም ቢኾን፡ የሚያውቅ የለም። የሚሉት ናቸው።

“ከዚያች የመከራ ዘመን በኋላም፡” የሚታዩት ምልክቶች ለሥጋውያንና ዓለማውያን ወገኖች፡ እጅግ አስፈሪና አስደንጋጭ መኾናቸውን፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ለደቀ መዛሙርቱ ገልጻላቸዋል፤ እነርሱም፡-

፲፱ኛ፡ ወዲያው የሚደርሱት፡ የፀሐይ፡ መጨለምና የጨረቃ ብርሃን መጥፋት፡ የከዋክብት፡ ከሰማይ መርገፍና የሰማይ ኃይላትም መናወጥ፡

፳ኛ፡ ቀጥሎ፡ “በዚያኑ ጊዜ የሚኾነው፡ የሰው ልጅ ምልክት፡ በሰማይ መታየት፡ የምድር ወገኖች ሹሉ፡ እርሱን፡ በኃይልና በብዙ ክብር፡ በሰማይ ደመና ሲመጣ ሲያዩት፡ ‘ዋይ! ዋይ!’ እያሉ ዋይታን ማስማት ናቸው።

፳፩ኛ፡ ከዚህ ሹሉ በኋላ፡ ገበሬ፡ የደክመበትን የዘሩን ፍሬ፡ ከአውድማው ሰብስቦ፡ ወደኅተራው እንደሚከትት፡ እግዚአብሔርም፡ “መላእክቱን፡ ከታላቅ መለከት ድምፅ ጋር ይልካቸዋል፤ ከሰማያትም ዳርቻ፡ እስከዳርቻው፡ ከአራቱ ነፋሳት፡ ለእርሱ የተመረጡትን ይሰበስባሉ።”

እንግዲህ፡ “በድን ባለበት፡ በዚያ፡ አሞራዎች ይሰበሰባሉ!” ያለው ምሳሌው፡ በትርጉም ብቻ ሳይኾን፡ በግብር፡ እውን የሚኾንበት፡ “ትንሣኤ ዘጉባኤ” የተባለው፡ የመጨረሻው፡ የሙታን ትንሣኤ፡ በዚያን ጊዜ ይፈጸማል። ያም ጊዜ፡ “የእግዚአብሔር ቀን” የሚባለው ነው።

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፡ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

አዎን! “ሙታንና ሕያዋን”፡ ተብለው፡ በኹለት የተከፈሉት የሰው ልጆች፡ እንደየፍላጎታቸው ሊቀበሉ የመረጡትን የመጨረሻ ፍርድ ሊያውጅ፡ ፈጣሪና አምላክ፡ ቤዛና መድኃኒት፡ ካህንና ንጉሥ የሾነው ኢየሱስ ክርስቶስ፡ በዚያ፡ “የእግዚአብሔር ቀን”፡ በግርማ መለኮቲና በክብረ መንግሥቱ ይመጣል።

ያ ቀን፡ ምን እንደሚመስል፡ ምንስ እንደሚካከልበት፡ ምን ዓይነት ትንግርትም እንደሚታይበት፡ ራሱ፡ የቀኑ ጌታ፡ እስከመጨረሻው ላመኑበት ኹሉ፡ የቃል ኪዳን ልጆቹ ለሾኑት፡ ኢትዮጵያውያንና ኢትዮጵያውያትም፡ በየጾታቸው፡ በምሳሌ አግዝፎ ባስተማራቸው፡ ትምህርቶቹ ገልጾታል፡-

ለሴቶቹ፡ እንዲህ ሲል ያስቀድማል፡- “በዚያን ጊዜ፡ የእግዚአብሔር መንግሥት፡ መብራታቸውን ይዘው፡ ሙሽራውን (ኢየሱስ ክርስቶስን) ሊቀበሉ የወጡ፡ ዐሥር ቈነጃጅትን ትመስላላች። ከእነርሱም፡ አምስቱ ሰነፎች (ሙታን የተባሉት፡ ሐሰተኞቹ ኃጥአን)፡ አምስቱም፡ ልባሞች (ሕያዋን የተባሉት፡ እውነተኞቹ ጸድቃን) ነበሩ።

“ሰነፎቹ፡ መብራታቸውን ይዘው፡ ከእነርሱ ጋር ዘይት ሳይዙ ቀሩ፡ ልባሞቹ ግን፡ ከመብራታቸው ጋር፡ በማሰርላቸው፡ ዘይታቸውን ያዙ። ሙሽራው በዘገየ ጊዜ፡ ኹሉም፡ እንቅልፍ እንቅልፍ አላቸውና ተኙ። እኩለ ሌሊት ሲሾን፡ እነሆ፡ ሙሽራው መጥቷልና፡ ትቀበሉት ዘንድ ውጡ!” የሚል ሁካታ ሾነ። በዚያን ጊዜ፡ እነዚያ ቈነጃጅት፡ ኹሉም ተነሡና፡ መብራታቸውን አዘጋጁ። ሰነፎቹም፡ ልባሞቹን፡ ‘መብራታችን ሊጠፋብን ነው፡ ከዘይታችሁ ስጡን!’ አሏቸው። ልባሞቹ ግን፡ መልሰው፡ ‘ምናልባት፡ ለእኛና ለእናንተ ባይበቃስ! ይልቅስ፡ ወደሚሸጡት ጄዳችሁ፡ ለራሳችሁ ግዙ!’ አሏቸው። ሰነፎቹም ሊገዙ በጄዱ ጊዜ፡ ሙሽራው መጣ። ተዘጋጅተው የነበሩት ልባሞቹ ቈነጃጅት፡ ከእርሱ ጋር ወደሠርጉ ገቡ፤ ደጃም ተዘጋ። በኋላም ደግሞ፡ የቀሩቱ ሰነፎቹ ቈነጃጅት መጡና፡ ‘ጌታ ሆይ! ጌታ ሆይ! ክፈትልን አሉ። እርሱ ግን፡ መልሶ፡ ‘እውነት እላችኋለሁ፤ አላውቃችሁም!’ አለ። ስለዚህ፡ (የመምጫዬን) ቀኒቱንና ሰዓቲቱን አታውቁምና፡ እንግዲህ ንቁ!”

ለወንዶቹ ደግሞ፡ እንዲህ ሲል ያስከትላል፡- የእግዚአብሔር መንግሥት፡ በይፋ በምትገለጽበት፡ በዚያን ጊዜ፡ “አገልጋዮቹን ጠርቶ፡ ያለውን ገንዘብ፡ እንደየዓቅማቸው፡ ለአንዱ አምስት፡ ለአንዱ፡ ኹለት፡ ለአንዱም፡ አንድ መክሊት ሰጥቷቸው፡ ወደሌላ አገር ጄዶ፡ ለብዙ ዘመን ከኖረ በኋላ፡ ተመልሶ፡ ምን እንደሠሩበትና ምንስ ያህል እንዳተረፉ እንደተቆጣጠራቸው ባለቤት፡ እንዲሁ ይሾናል።

“አምስት መክሊት የተቀበለው፡ ሠርቶበት፡ ሌላ አምስት አትርፎ ኖሮ፡ ለጌታው፡ ዐሥር መክሊትን፡ ያም፡ ኹለት የተቀበለው፡ ሠርቶበት፡ ሌላ ኹለት አትርፎ ኖሮ፡ ለጌታው፡ አራት መክሊትን አቀረቡ፤ እያንዳንዳቸውም፡ ‘መልካም! አንተ፡ በኀና ታማኝ አገልጋይ! በጥቂቱ ታምነሃል፤ በብዙ እሾምሃለሁ! ወደጌታህ ደስታ ግባ!’ ተብለውና ተሞግሰው፡ በዓል አደረጉ።

ምዕራፍ ፫፤ አምስቱ አዕማደ ሃይማኖት።

ምሥጢረ ትንሣኤ ሙታን።

ስለጌታችን ዳግም ምጽአትና ስለዓለሙ ፍጻሜ።

“ያ፡ አንድ መክሊት የተቀበለው አገልጋይ ግን፡ ወደጌታው ቀርቦ፡ 'ጌታ ሆይ! ካልዘራሁባት የምታጭድ፡ ካልበተንህባትም የምትሰበሰብ፡ ጨካኝ ሰው መኾንህን ሰገወቅሁ፡ ፈርቼ፡ መክሊትህን በምድር ቀብራ አስቀምጫው ነበርና፡ መክሊትህ ይኸውልህ! እንኳ!' አለ። ጌታውም፡ 'አንተ፡ ክፉና ሃኪተኛ አገልጋይ! ካልዘራሁባት የማጭድ፡ ካልበተንህባትም የምትሰበሰብ፡ ጨካኝ ሰው መኾኔን ካወቅህ፡ ገንዘቤን፡ ለለዋጮች፡ አደራ ልትሰጠው በተገባህ ነበር፡ እኔም፡ መጥቼ፡ ያለኝን፡ ከነትርፉ እቀበል ነበር። ስለዚህ፡ መክሊቱን ውሰዱበት! ዐሥር መክሊት ላለውም ሰጡት! ላለው ሹሉ ይሰጠዋልና፡ ይበዛላትማል፡ ከሌለው ግን፡ ያው፡ ያለው እንኳ ይወሰድበታል። ያን፡ የማይጠቅመውን አገልጋይም፡ ልቅሶና ጥርስ ማፋጨት ወዳለበት፡ በውጭ ወዳለው፡ ጨለማ አውጡት!' ብሎ ፈረደበት።”

በመጨረሻ፡ ለወንዶቹም፡ ለሴቶቹም፡ እንዲህ ሲል ይደመድማል፡- በትስብእቱ፡ በፈተናውና በሕማማት መስቀሉ፡ ለዘለዓለማዊው ሕይወት ወደበቃንበት ልዕልና፡ እኛን ሰዎችን፡ ከፍ ያደርገን ዘንድ፡ ራሱን፡ “የሰው ልጅ” እያለ መጥራትን የመረጠው፡ የእግዚአብሔር ልጅ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ እንዲያ፡ በግርማ መለኮቱና በክብረ መንግሥቱ መጥቶ፡ ከእርሱም ጋር፡ ቅዱሳን መላእክቱ አጅበውት፡ ለመጨረሻው ፍርድ፡ በዙፋኑ ይቀመጣል። በዚያን ጊዜ፡ በሕይወተ ሥጋቸውም ኾነ በሕይወተ ነፍሳቸው፡ ሙታንና ሕያዋን ኾነው የቆዩት፡ እንደየምርጫቸውም፡ ብርሃናዊ፡ ወይም ጽልመታዊ የኾነውን፡ አዲሱን የትንሣኤ አካል ለብሰው፡ ከመቃብር የተነሡትም ኾኑ በቅጽበት የተለወጡት ሕዝብና አሕዛብ፡ በፊቱ ይለበሰባሉ። እርሱም፡ እረኛ፡ በጎቼን፡ ከፍየሎች እንደሚለይ፡ እርስ በርሳቸው ይፈያቸዋል፡ በበጎች የተመሰሉ፡ ጽድቃንን (እውነተኛችን)፡ በቀኝ፡ በፍየሎች የተመሰሉ፡ ኃጥአንን (ሐሰተኞችን) በግራው ያቆማቸዋል።

“ንጉሡም (ኢየሱስ ክርስቶስ)፡ በቀኝ ያሉትን፡ እንዲህ ይላቸዋል፡- 'እናንተ የአባቴ ቡሩካን! ኑ! ዓለም ከተፈጠረበት ጊዜ ጀምሮ፡ የተዘጋጀላችሁን መንግሥት ውረሱ! በእኔ በማመን፡ በተቀበላችሁት ሃይማኖት ጸንታችሁ፡ በጎ ምግባርን አድርጋችሁልኛልና።' ጽድቃንም፡ መልሰው፡ 'መቼ አይተንህ፡ በጎ ምግባር አደረግንልህ?' ይሉታል። ንጉሡም፡ 'እውነት እላችኋለሁ! ከኹሉ ለሚያንሱ፡ ከእነዚህ ወንድሞቼ እና እንቶቼ፡ ለአንዱ እንኳ ሰላደረጋችሁት፡ ለእኔ አደረጋችሁት!' ይላቸዋል።

“ንጉሡ ቀጥሎ፡ በግራው ያሉትን ደግሞ፡ ይላቸዋል፡- 'እናንተ ርጉማን! ለሰይጣንና ለመላእክቱ፡ ወደተዘጋጀ፡ ወደዘለዓለም እላት፡ ከእኔ ሺዱ! በእኔ በማመን፡ በተቀበላችሁት ሃይማኖት ጸንታችሁ፡ በጎ ምግባርን አላደረጋችሁልኝምና።' ኃጥአንም፡ መልሰው፡ 'መቼ አይተንህ፡ በጎ ምግባር ሳናደርግልህ ቀረን?' ይሉታል። ንጉሡም መልሶ፡ 'እውነት እላችኋለሁ! ከኹሉ ለሚያንሱ፡ ከእነዚህ ወንድሞቼ እና እንቶቼ፡ ለአንዱ እንኳ ሰላደረጋችሁት፡ ለእኔ አላደረጋችሁትም!' ብሎ ይመልስላቸዋል።

“ኃጥአን፡ እንዲህ፡ ወደዘለዓለም ቅጣት፡ ጽድቃን ግን፡ ወደዘለዓለም ሕይወት ይሼዳሉ።”

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፤ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

ጥያቄ፡- እንዴ! ቆይ አስኪ! ምን ማለትህ ነው? እዚህ ላይ፡ ልታብራራልን የሚያስፈልግ፡ አንድ ቁም ነገር አለ፡ ይኸውም፡ “በመጨረሻው ፍርድ ላይ፡ ለሰው፡ ከፈጣሪ የሚቀርብለት ጥያቄ፡ ምግባርን የሚመለከተው ብቻ እንጂ፡ ሃይማኖትን የሚመለከተው አይደለም!” ማለትህ ነውን?

መልስ፡- አዎን! ይህንማ፡ እናንተም፡ ልታውቁት፡ ሌላውም ኹሉ፡ ሊያውቀው የሚገባ እውነት ነው። ጥያቄውን፡ ማቅረባችሁ ግን፡ እንደተለመደው አስደንቆኛል፡ አስደስቶኛልም፡ ውይይታችንን፡ በእናንተ በኩል፡ በምን ዓይነት ጥልቅ ፍላጎትና ትኩረት፡ ጥንቃቄም እንደምትከታተሉት፡ ይኸው ጥያቄያችሁ፡ እንደገና እያሳየኝ ነውና።

እውነት ነው፡ ፍጡር ኸኖ፡ ሃይማኖት የሌለው የለም፡ ይህንም፡ “እኔ የምለው እኔነቴ ማነው?” በሚለው፡ በመጀመሪያው ውይይታችን ጊዜ፡ በሚበቃ ተነጋግረንበት አውቃችሁታል፡ “ሃይማኖት”፡ የፈጣሪን መኖርና የራስን ፍጡርነት በማወቅ ላይ የተመሠረተ ስለኾነ፡ ይህም እውነታ፡ በፍጡር ልቦና ውስጥ፡ በተፈጥሮ ተቀርጾ ስለሚገኝ፡ “ሃይማኖት” የሌለው ፍጡር አለመኖሩ፡ በዚህ ይረጋግጣል፡ “እግዚአብሔር፡ አንድ እንደኾነ፡ አንተ ታምናለህ፡ መልካም ታደርጋለህ፡ አጋንንት ደግሞ የምናሉ፡ ይንቀጠቀጡማል።” ሲል፡ ሓዋርያው የጻፈው፡ ስለዚህ መኾኑን፡ ትገነዘቡታላችሁ።

እንግዲህ፡ ይህን ጥያቄያችሁን በሚመለከት፡ በብርቱ ማስተዋል ያለባችሁን ቁም ነገር ላመልክታችሁ! ይህም፡ በመጨረሻው፡ ዘለዓለማዊ፡ ሰማያዊና ነፍሳዊ የፍርድ አደባባይ ላይ፡ የሚነሳው ርእሰ ጉዳይ፡ ሃይማኖት ሳይኾን፡ ምግባር መኾኑን፡ የሚቀርበውም መለኮታዊ ጥያቄ፡ “ለምን አላመናችሁብኝም?” ወይም፡ “እምነታችሁ ምንድር ነው?” የሚል፡ የሃይማኖት ነገር ሳይኾን፡ “ለምን፡ ይህን አደረጋችሁልኝ?” ወይም፡ “ለምን፡ እንዲህ አደረጋችሁብኝም?” የሚል፡ የምግባር ነገር መኾኑን ነው። ይህ እውነታ፡ እንኳንስ፡ በመለኮት አደባባይ፡ በዚህ፡ በዛሬው፡ ጊዜያዊ፡ ምድራዊና ሥጋዊ ችሎት ላይ ጭምር፡ በዕድሜያችን ደርሶ ስለታየና ስለሚታይ፡ አያስገርምም።

በዚያ፡ በመጨረሻው፡ የፍርድ ጊዜ፡ ፈጣሪ፡ ለዳኝነት የሚቀመጠው፡ “እምነንብሃል!” ብለውት፡ ያን ሃይማኖታቸውን በሥራ በፈጸሙትና ሳይፈጽሙ በቀሩት ላይ ብያኔውን ለማስማት እንጂ፡ በማያምኑበት ወገኖች ላይ ለመፍረድ አይደለም። እነዚያማ ያላመኑበት ዲያብሎስና ሠራዊቱ አጋንንት፡ ሰይጣናትና ርኩሳን መናፍስት ኹሉ፡ ደግሞም፡ ከእነዚህ የባሉት፡ ፈጣሪያቸውን ክደው፡ በዲያብሎስ ያመኑት ሰብአውያን ፍጡሮች፡ በዚሁ አቅዋማቸው ምክንያት፡ አስቀድመው፡ እየራሳቸው፡ በእየራሳቸው ላይ፡ ፍርዱን ስለሰጡ፡ ለመለኮታዊው ፍርድ፡ ከኢየሱስ ክርስቶስ ዙፋን እንዲቀርቡ አያስፈልጋቸውም።

ምዕራፍ ፫፡ አምስቱ አዕማደ ሃይማኖት፡፡

ምሥጢረ ትንሣኤ ሙታን፡፡

ስለጌታችን ዳግም ምጽአትና ስለዓለሙ ፍጻሜ፡፡

“እናንተ ርጉማን፡ ለሰይጣንና ለመላእክቱ ወደተዘጋጀ፡ ወደዘለዓለም እሳት ኸዱ!” የሚባሉት፡ “አምነንብሃል!” ብለውት፡ ያን ሃይማኖታቸውን፡ በምግባር ሳይፈጽሙ፡ ማለትም፡ በሥራ ላይ አውለው፡ ለመልካም ፍሬ፡ ሌላው ቢቀር እንኳ፡ ለንስሐ ፍሬ ሊያበቁት ያልቻሉት መኾናቸውን፡ ይህ፡ የወንጌላዊው ቃል፡ አረጋግጦ ያሳያል፡፡ ደግሞ፡ “ያሳታቸው ዲያብሎስም፡ አውሬውና ሐሰተኛው ነቢይ ወዳሉበት፡ ወደእሳቱና ወደዲኑ ባሕር ተጣለ፡፡” የሚለው፡ የባለራእዩ ቃል፡ ለዚህ እውነታ፡ በቂ ማስረጃ ኾኖ ይጠቀሳል፡፡

ፈጣሪ፡ ፍጡሩን፡ ቡሃላፊነት የሚጠይቀው፡ የሚፈርድለት ወይም የሚፈርድበት፡ ስለአገልግሎቱም፡ በታማኝነት፡ ወይም በከሃዲነት ሥራው፡ ተገቢውን ዋጋ የሚከፍለው እኩ፡ ያ ፍጡር፡ በፈቃደኝነት፡ የፈጣሪውን ህልውና አውቆ፡ በእግዚአብሔርነቱ ያመነበት ሃይማኖት ሲኖረው ብቻ መኾኑን፡ በታላቁ መምህር የምሳሌ ትምህርቶች ውስጥ የተነገረው አረጋግጦታል፡፡

ስለዚህ፡ “ሃይማኖት ብቻ እንጂ፡ ምግባር አያስፈልግም!” የሚለው ትምህርት፡ ከእግዚአብሔር አለመኾኑን፡ በዚህ ተገንዝባችሁ፡ “ሃይማኖት፡ ያለምግባር፡ ምግባር፡ ያለሃይማኖት፡ ነፍስ እንደተለየችው በድን ነው!” በሚለው፡ ኢትዮጵያዊ መመሪያ ጸንታችሁ መኖር እንዳለባችሁ፡ እዚህ ላይ በአጽንዖት ላሳስባችሁ እወድዳለሁ፡፡

በመደምደሚያው፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ “እውነት እሳቸንለሁ!” ይህ ኹሉ እስኪኾን ድረስ፡ ይህ ትውልድ አያልፍም፡፡ ሰማይና ምድር ያልፋሉ፡ ይህ ቃሌ ግን አያልፍም፡፡” ስላለ፡ እናንተና እኔ፡ እኛን የመሰሉት ወገኖቻችንም ኹሉ፡ ከመጨረሻው ጥፋት እንድን ዘንድ፡ ይህን ቃሉን፡ እንደኖሩ፡ ልናምነው ይገባናል፡ በኖሩ ዘመን እንደነበረው ትውልድ፡ እንዳንጠፋ፡ ልንጠራጠረው አይገባም፡፡ ሰው ኾኖ ያዳንን ፈጣሪያችን፡ እስካሁን የተገለጸውን፡ ይህን፡ ሰፊ መመሪያውንም፡ ያጠቃለለው፡ “እስከመጨረሻው የሚጸና፡ እርሱ ይድናል!” በሚለው መለኮታዊ ቃሉ ስለኾነ፡ የዚህን ዘመኖ መከራ፡ በትዕግሥት በመቀበል፡ በሃይማኖታችንና በምግባራችን፡ እስከመጨረሻው ጸንተን እንገኝ ዘንድ፡ ልንጠናከር ይገባናል፡፡

ትንሣኤ ሙታን አስፈላጊ የኾነበት ምክንያት፡፡

ጥያቄ፡- እስካሁን የሰማነው የእግዚአብሔር ቃል፡ ከአንተም ያገኘነው ተጨማሪ ሐተታና ማብራሪያ፡ ትንሣኤ ሙታን መኖሩን ሊያሳምንን ችሏል፡፡ በመሠረቱ ግን፡ ትንሣኤ ሙታን፡ ለምን እንዳስፈለገ፡ ለዚህ፡ በሰዎች አእምሮ ውስጥ ለሚብሰለሰለው ያልተቋረጠ ጥያቄ፡ ማርኪያ የሚኾን መልስ እንዳለህ ብትነግረን? ወይም፡ ባለቤቱ ፈጣሪ የገለጸልህ ምሥጢር ካለ፡ እኛም እናውቀው ዘንድ፡ እዚህ ላይ፡ አይደለህ ብታካፍለን?

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፤ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

መልስ፡- ሰው፡ በዲያብሎስ ገዢነት ሥር፡ ባርነትን፤ ኃጢአትንና ሞትን፡ በራሱ ላይ ያመጣው፡ በራሱ የክፋት ዝንባሌ ሲኾን፡ ከዚህ፡ ውርደትና ውድቀት፡ አንሥቶና አውጥቆ፡ በቸርነቱ፡ ወደነበረ ክብሩ ሊመልሰው የፈቀደው ደግሞ፡ ያው፡ ፈጥሮ፡ ዘተድላ ገነት አኑሮት የነበረው እግዚአብሔር ነው። ለዚህም፡ ቤዛ ያደረገው፡ ራሱን መኾኑን፡ በምሥጢረ ሥጋዊ፡ በምሥጢረ ጥምቀትና በምሥጢረ ቊርባን ጥያቄዎች መልስ ላይ ተረድታችሁታል።

እግዚአብሔር፡ ሰውን፡ ጥንቱኑ፡ በመልኩ ሲፈጥረው፡ ይሄ ፍጡሩ፡ የፈለገውን ለማሰብ፡ ያን አሳቡንም፡ በፈቀደው መንገድ ለመግለጽና የመረጠውንም፡ በወደደው መልክ ለማድረግ የሚችልበትን፡ የፍላጎት፡ የፈቃድና የምርጫ ፍጹም ነጻነትንና የመወሰንን ሙሉ ሥልጣን የሰጠው መኾኑ፡ በዚህ ውይይታችን፡ የመጀመሪያ ክፍል ውስጥ፡ በየቦታውና በያጋጣሚውም፡ በተሰጡት ሐተታዎች፡ በሚበቃ ተብራርቷል። ሰው ግን፡ ይህን የመሰለውን የተፈጥሮ ጸጋ፡ ለበጎ ላይኾን፡ ለክፉው ስላዋለው፡ ፍጻሜው፡ በይበልጥ፡ ጥፋት ኾኗል። ፈጣሪ፡ ምንም እንኳ፡ የሰው ምርጫ፡ አሁንም፡ ወደክፉው የሚያዘነብል መኾኑን ቢያውቅም፡ ከክፉው ጋር፡ በሳው ጭምር፡ በበለጠ መጠን፡ አብሮ ለምርጫ እንዲቀርብለት ማድረጉን ስለቀጠለለት፡ እግዚአብሔር፡ ለዚህ እልኸኛና አንገተ-ደንዳና ፍጡሩ፡ ያለው ፍቅርና ቸርነት፡ የቱን ያህል የጸናና ምን ያህል የተትረፈረፈ መኾኑን እንፀ፡ እናንተም፡ በቀላሉ ልትገነዘቡት ትችላላችሁ። ስለዚህ፡ “በእግዚአብሔር መልክ ተፈጠረ” የተባለው፡ ይኸው ሰው፡ ፈጣሪው ላዘጋጀለት የዘለዓለም ሕይወት ይበቃ ዘንድ፡ ምርጫው፡ ከሞት ዛፍ ፍሬ ይልቅ፡ የሕይወት ዛፍ ፍሬን ኾኖ፡ ይህንኑ ፍሬ እንዲበላ ሊያደርግ፡ እግዚአብሔር፡ በኢየሱስ ክርስቶስ መሥዋዕትነት፡ የንስሐንና የቅዱስ ቊርባንን ጸጋ ለምርጫ ያቀረበለት መኾኑን፡ በግልጽ አውቃችኋል።

እንግዲህ፡ እያንዳንዱ ሰው፡ በዚህ ዓለም ሲኖር፡ ደጉን ወይም ክፉውን፡ እውነቱን ወይም ሐሰቱን፡ ማለትም፡ የእግዚአብሔር ወይም የዲያብሎስ የኾነውን፡ ከኹለት አንዱን፡ በፍጹም ነጻነት፡ አውቆ፡ ለይቶና መርጦ ለመከተል፡ ከመለኮት የተሰጠውን ሥልጣን፡ ያለአንዳች ግዳጅ፡ በገዛ ፈቃዱ ተጠቅሞበት ከኖረ በኋላ፡ በሞተ ሥጋ ሲለይ፡ በሕይወተ ሥጋው፡ አምኖበት የኖረውን የህልውና ፍሬ መሰብሰብ፡ ማለትም፡ የሥራ ዋጋውን መከፈል፡ ወይም፡ መቀበል እንዳለበት፡ የሚያጠያይቅ አይመስለኝም።

በተፈጥሮ በተሰጠው፡ በዚህ የመምረጥ ነጻነቱና የመወሰን ሥልጣኑ በመጠቀም፡ በአንድ ወገን፡ “ለእኔ የሚገባኝ፡ እውነትና በጎ የኾነውን፡ ትክክሉንና ተገቢውን ብቻ ማድረግ እንጂ፡ ክፉውን አይደለም፡ በሌላውም ፍጡር ላይ በደልንና ግፍን መፈጸም አይገባኝም!” ብሎ በማመን፡ ይህን እምነቱን፡ በዚህ መልክ፡ በምድር ላይ፡ በሥራ ሲገልጽ የኖረና የሚኖር አለ።

ምዕራፍ ፫፡ አምስቱ አዕማዩ ሃይማኖት።

ምሥጢረ ትንሣኤ ሙታን።

ትንሣኤ ሙታን አስፈላጊ የኾነበት ምክንያት።

በሌላው ተቃራኒ ወገን ደግሞ፡ “የለም! ለእኔ የሚገባኝ፡ ሐሰትና ጎጂ የኾነውን፡ ክፉውን ማድረግ ብቻ እንጂ፡ እውነትና በጎውን አይደለም፡ በሌላውም ፍጡር ላይ በደልንና ግፍን እፈጽም ዘንድ፡ ትክክልና ተገቢ ነው!” ብሎ አምኖ፡ በዚህ እምነቱ ሲሠራበት የኖረና የሚኖር አለ።

ታዲያ! ለእነዚህ፡ የተለያየ እምነትና ምግባር ላላቸው፡ ኹለት ሰዎች፡ ለእያንዳንዳቸው፡ ትክክለኛና ተገቢ የኾነውን ዋጋቸውን፡ በነፍስ ወከፍ፡ በከፋይ በኩል፡ መክፈል፡ በእነርሱም በኩል፡ መክፈል አይገባቸውምን? አዎን! ይህም፡ በእርግጥ፡ የተፈጥሮ ሥርዓት በመኾኑ፡ ከፋይ አሠሪም፡ ሊከፍላቸው፡ ተቀባዮቹ ሠሪዎችም፡ ሊከፈሉ ይገባቸዋል እንጂ።

ስለዚህ፡ ቀደም ብሎ የተጠቀሰውን፡ የንስሐንና የቅዱስ ቊርባንን ታላቅ ጸጋ፡ ለሰው ልጅ ያጎናጸፈው፡ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ በዘለዓለማዊ መለኮቱ፡ ከህክትና ምልክት፡ በመጨረሻው ዳኘነትና ፍርድ፡ ለፍጥረቱ፡ ዘለዓለማዊውን ዋጋ ለማስረከብ፡ እንደገና፡ በገሃድ ሊመጣ፡ ሰዎችም ኹሉ፡ የሥራ ዋጋቸውን፡ እንደየምርጫቸውና እንደየፍላጎታቸው ይከፈላቸው ዘንድ፡ እንደገና ሕያዋን ኾነው ሊነሡና ሊቀርቡ በግድ ያስፈልጋል። የክርስቶስ ዳግም ምጽአትና የሙታን ትንሣኤ ያስፈለገበት ምክንያቱ እንግዲህ፡ ይህ ነው።

አምላካችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ገና በሕይወተ ሥጋ እያለ፡ ስለትንሣኤ ሙታን ምሥጢር፡ ለደቀ መዛሙርቱ ይሰጥ በነበረው ትምህርት፡ ይህን እውነት፡ እንዲህ በሚል ቃሉ ያመለክታቸው ነበር፡- “ሰው፡ ዓለሙን ኹሉ ቢያተርፍ፡ ነፍሱንም ቢያቃድል፡ ምን ይጠቅመዋል? ወይስ ሰው፡ ስለነፍሱ ቤዛ፡ ምን ይሰጣል? የሰው ልጅ፡ ከመላእክቱ ጋር፡ በአባቱ ክብር፡ ይመጣ ዘንድ አለውና። በዚያን ጊዜም፡ ለኹሉ፡ እንደየሥራው ያስረክበዋል።” ይህንም፡ ዮሐንስ በራእዩ፡ “ይህን ያሳየኝ መልአክ፡ ...ለእኔ፡ ዝመኑ ቀርቧልና፡ የዚህን መጽሐፍ፡ የትንቢት ቃል፡ በማጎተም አትዝጋው! ዓመፀኛው፡ ወደፊት ያምፅ! ርኅሱም፡ ወደፊት ይርከስ! ጸድቁም፡ ወደፊት፡ ጽድቅ ያድርግ! ቅዱሱም፡ ወደፊት፡ ይቀደስ!” አለኝ። እነሆ፡ በቶሎ እመጣለሁ፡ ለእያንዳንዱም፡ እንደሥራው መጠን እከፍል ዘንድ፡ ዋጋዬ፡ ከእኔ ጋር አለ!” ሲል በጻፈው መልእክት አረጋግጧል።

የምጽአቱ፡ ምልክቶቹ እንጂ፡ ቀኑ፡ በትውልዱ ዘንድ ስለአለመታወቁ።

ጥያቄ፡- “ስለዚያች ቀንና ስለዚያች ሰዓት፡ ግን፡ ከአባት ብቻ በቀር፡ የሰማይ መላእክትም ቢኾኑ፡ ልጅም ቢኾን፡ የሚያውቅ የለም።” ተብሎ የተጠቀሰው ቃል፡ የእግዚአብሔር ልጅ፡ ኢየሱስ ክርስቶስም ቢኾን፡ የመምላውንና የዓለሙን ፍጻሜ፡ ቀኒቱንና ሰዓቲቱን አያውቅም ማለቱ ነውን?

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፡ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

መልስ፡- ይህ ቃል፡ በዚህ መልክ የቀረበው፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ይህን ምሥጢር፡ የሚያውቀው፡ ከአባቱ ጋር አንድ በኾነበት፡ በእግዚአብሔርነቱ ባሕርይ እንጂ፡ በሰውነቱ አለመኾኑን ለማሳየት እንደኾነ፡ ለእውነተኛ ሃይማኖታዊ ሰው ግልጽ ነው። ደቀ መዛሙርቱ ላቀረቡለት ጥያቄያቸው፡ ጌታ፡ እንዲህ አድርጎ ሳይመልሰላቸው ቀርቶማ ቢኾን ኖሮ፡ የመምጣቱና የዓለሙ ፍጻሜ፡ መቼ እንደሚኾን፡ ምሥጢሩን ይገልጻላቸው ዘንድ፡ ደቀ መዛሙርቱ ጠይቀውት፡ በሚነግራቸው ጊዜ፡ “ይህን ያህል፡ ዘርዘረህ ከነገርኸን፡ እንግዲያው፡ ቀኒቱንና ሰዓቲቱንም፡ ለይተህና ጨምረህ አስታውቀን” ብለው፡ አስጨንቀው በየዜትና ባስቸገሩት ነበር።

እርሱ፡ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ አብሩዋቸው ግሉ ራሱን፡ ለእነርሱ፡ ለደቀ መዛሙርቱ ያሳወቀው፡ “የሰው ልጅ” እያለ፡ መላልሶ በመጥራት ነበረ፡ እነርሱም፡ መንፈስ ቅዱስ፡ ወደፊት፡ ምሥጢራቱን ኹሉ፡ በጊዜው ግልጽ እስኪያሳውቃቸው ድረስ፡ ሃይማኖታቸው ይገኝ የነበረው፡ ገና ቡወጣኒነት ደረጃ ነበር። ከዚህ የተነሣም፡ ከእርሱ ጋር የነበራቸው ግንኙነት ኹሉ፡ በይበልጥ፡ ከሰውኛው የአስተሳሰብ መጠን ያላለፈ ነበረ፡ ስለዚህ ለጥያቄያቸው መልስ ይኾናቸው ዘንድ፡ “ስለዚያች ቀንና ስለዚያች ሰዓት፡ ከአባቱ፡ ከእግዚአብሔር አብ በቀር፡ እኔ ልጁም እንኳ ብኾን፡ (በሰውነቱ) ላውቅ አልችልም” በማለት፡ ነገሩን፡ ባጭር በዚጋባቸው ጊዜ፡ ነገሩን ከመቀበል በቀር፡ ሌላ ተጣይ ጥያቄን አንሥተው ለመጠየቅ አስፈላጊ ኾኖ አላገኙትም፡ እንደዚያማ ባይኾን ኖሮ፡ በእግዚአብሔር ልጅነቱ ተጠራጥረው፡ “ይህ እንዴት ሊኾን ይችላል” ብለው፡ እንደገና ሳይጠይቁት ባልቀሩ ነበር፡ ወይም ከእነርሱ መካከል፡ በየጊዜው እንዳደረጉት፡ ወደኋላቸው ተመልሰው በተለዩት ነበር።

ደቀ መዛሙርቱ፡ በሃይማኖታቸው ደረጃ፡ ከፍጹሙ ብትዓት በደረሰ ጊዜማ፡ የእግዚአብሔርን፡ ያለፈና የዛሬውን፡ የመጨውንም ምሥጢራት ኹሉ፡ የማወቁ ኃይል ስለተሰጣቸው፡ ጥያቄውን፡ እንደገና ማቅረብም፡ መልስ መጠበቅም ሳያስፈልጋቸው ቀርቷል፡ ይህንም እውነታ፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ከሙታን ተለይቶ ከተነሣ በኋላ፡ ባረገበት ቀን፡ “ጌታ ሆይ! በዚህ ወራት፡ ለእስራኤል፡ መንግሥትን ትመልሳለህን?” ብለው በጠየቁት ጊዜ አብ፡ በገዛ ሥልጣኑ ያደረገውን ወራትንና ዘመናትን ታውቁ ዘንድ ለእናንተ አልተሰጣችሁም፡ ነገር ግን፡ መንፈስ ቅዱስ፡ በእናንተ ላይ በወረደ ጊዜ፡ ኃይልን ትቀበላላችሁ፡ በኢየሩሳሌምም፡ በይሁዳም ኹሉ፡ በሰማርያም፡ እስከምድር ዳርም ድረስ፡ ምስክሮቼ ትኾናላችሁ” አለ። የሚለው የወንጌላዊው ቃል አረጋግጦታል።

ከዚህ ቃል የምንረዳው፡ ትልቁ ቀም ነገር፡ ከቶ ምንድር ነው፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ለነግራቸው ያልፈለገውን፡ እነርሱም፡ ሊረዱት ይቻላቸው ያልነበረውን፡ የመምጫውንና የዓለሙን መጨረሻ፡ ትክክለኛ ቀን ሰዓት የማወቁን ምሥጢር፡ ሊደርሱበት የሚቻላቸው፡ በሰውነታቸው የአእምሮ ኃይል ሳይኾን፡ በመንፈስ ቅዱስ ብቻ መኾኑን ነው።

ምዕራፍ ፫፡ አምስቱ አዕማደ ሃይማኖት።

ምሥጢረ ትንሣኤ ሙታን።

የምጽአቱ፡ ምልክቶቹ እንጂ፡ ቀኑ፡ በትውልዱ ዘንድ ስለአለመታወቁ።

ጥያቄ፡- “ይህ ኹሉ እስኪ ኾን ድረስ፡ ይህ ትውልድ አይልፍም!” ያለው የትኛውን ትውልድ ነው?

መልስ፡- ከአዳምና ሔዋን አንሥቶ፡ እስከኖኅ ዘመን፡ ሲወርድ ሲዋረድ የኖረው ትውልድ፡ በኖኅ መርከብ ከጻኑት በቀር፡ በጥፋት ውኃ ስለተደመሰሰ፡ “በንስሐ አልመለስም!” ብሎ፡ የተደመሰሰው፡ ያ፡ ኃጢአተኛ ትውልድ፡ “አንድ ትውልድ” ተብሎ፡ የመጀመሪያው ነው። ኹለተኛው ትውልድ ደግሞ፡ በኖኅና በልጆቹ፡ እንደገና አቆጥቁጦ፡ በኹለት ዘርፍ የወረደው ነው።

ይህም፡ በአንድ በኩል፡ በሦስት ቅርንጫፎች ተከፋፍሎ፡ በተለያየ ዘር የቀጠለውና በንስሐ ባለመመለሱ፡ በመጨረሻው ትንሣኤ፡ በእሳት የሚደመሰሰው፡ የሴም፡ የካምና የያፌት ትውልድ ነው። በሌላ በኩል ደግሞ፡ በመልክ ጼዴት ግንድነት፡ ከእነዚህ ሦስት ቅርንጫፎች፡ በአንድነት ተዋሕዶ የቀጠለውና ንግሥተ አዘብ፡ (ኢትዮጵያ፡ እርሷም፡ ቅድስት ድንግል ማርያም፡ በቅዱሱ ኪዳን ልጆቿ አማካይነት) በፍርድ ቀን፡ በክብደቱ፡ በዓመጹና በአመንዝራናቱ ኃጢአት፡ ከሚደመሰሰው ትውልድ ጋር ተንሥታ፡ ትፋረደዋለች፡ ታሳፍረዋለችም፡ የሰሎሞንን ጥበብ ለመስማት፡ ከምድር ዳር መጥታለችና፡ እነሆም፡ ከሰሎሞን የሚበልጥ ከዚህ አለ።” ተብሎ፡ በኢየሱስ ክርስቶስ የተነገረለት፡ በቅዱሱ ኪዳን ሃይማኖቱና ምግባሩ ምክንያት፡ ከመጨረሻው ጥፋት የሚደነው፡ ኢትዮጵያዊው ትውልድ ነው። “ከሰሎሞን የሚበልጥ፡ ከዚህ አለ!” የተባለውም፡ ራሱ፡ “ኢየሱስ ክርስቶስ” መኾኑን፡ እንደተገነዘባችሁት አምናለሁ።

ጥያቄ፡- የአምላካችን ኢየሱስ ክርስቶስን፡ የዳግም ምጽአቱንና የዓለሙን መጨረሻ በሚመለከት፡ ቀደም ብለህ፡ በሰፊው የዘረዘርክኸው፡ እነዚያ ኹሉ ምልክቶች፡ ባሬ፡ ደርሰው እየታዩ ይመስልሃልዎ?

መልስ፡- ይህን ጥያቄማ፡ ለእኔ ልታቀርቡ አያስፈልጋችሁም፡ ለየራሳችሁ አቅርባችሁ፡ መልሱን ልትሰጡ የሚገባችሁ፡ እናንተው እየራሳችሁ ናችሁ። በአኹኑ ጊዜ፡ ምልክቶቹ ኹሉ፡ አንድ በአንድ፡ በሙሉ ደርሰው፡ ይኸው ታይዋቸው የለምን? ለዚህ እውነታም፡ ከእኔ ቀጥሎ፡ ኹለተኛውና ሦስተኛው ምስክሮች፡ እናንተው አይደላችሁምን? መኾናችሁ እኮ ነው!

ጥያቄ፡- ታዲያ፡ ምን ማድረግ አለብን?

መልስ፡- ከዚህ ኹሉ ውይይት በኋላ፡ ምን ማድረግ እንዳለባችሁ፡ አኹንም፡ እኔኑ ነው የምትጠይቁኝ? ከጠየቃችሁኝማ፡ የምሰጣችሁ መልስ፡ አጭርና ቀጥተኛ፡ ግልጽም ነው።

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፤ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ “ነው?”

ይኸውም፡ “ምንም ምክንያት ሳትፈጥሩና ሳትመላውሉ፤ አንዳችም ተጠር ሳትሰጡ፡ ሰው ኾኖ፡ በቤዛነቱ ባዳነን፡ ፈጣሪና በቅድስት እናቱ መንበር ፊት ቆማችሁ በምትፈጽሙት የቃል ኪዳን ምስክርነታችሁ በምታጸድቁት፡ በቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያዊነታችሁ፡ እየራሳችሁን፡ ፈጥናችሁ፡ በንስሐ አንጽታችሁ፡ የኢየሱስ ክርስቶስን፡ ቅዱስ ሥጋና ክቡር ደም መቀበል ብቻ ነው!” የሚል ነው፤ እንዲህ ሊኾን እንደሚገባ፡ እናንተም፡ የምትስቱት አይመስለኝም፡፡

ጥያቄ፡- እሺ! ይህንማ፡ ያለማመንታትና ያለመከማየት እንፈጽማለን! ነገር ግን፡ ለዚህ እውቀትና ጸጋ በመብቃታችን፡ በምን ቃል ነው እግዚአብሔርን የምናመሰግነው? ለአንተስ እንዴት ነው ውለታህን የምንከፍለው?

መልስ፡- ለእግዚአብሔር ስለምታቀርቡት ምስጋናም ኾነ፡ ለእኔ ስለምትመልሱት ውለታ ልንገራችሁ! ወደእኔ መጥታችሁ፡ እንድንገናኝና ይህን ውይይት እንድናካኽድ፡ ገና በመጀመሪያ፡ ልቦናችሁን በማነሣሣታችሁ፡ ውይይቱንም፡ እስከዚህም ድረስ በትዕግሥት ጸንታችሁ ለመቆየት፡ ፈቃደኞች በመኾናችሁ፡ ፈጣሪያችን፡ ለፍጡሩ ኹሉ ያለውን ፈቃድና የሚያስደስተውን ምግባር ስለፈጸማችሁ፡ ኹለታችሁም፡ በኹለንተናችሁ፡ በሚሰማችሁ፡ በየራሳችሁ ደስታ ነው፡ እግዚአብሔር፡ ደስ ብሎት፡ ያን ደስታችሁን፡ የምስጋና ቀርባን አድርጎ የተቀበለላችሁ፡፡ እኔም፡ እንደታናሽነቴ፡ በዚያ ደስታ ተመልቼ ነው፡ ይህን ምሥራች የምነግራችሁ፡፡

ይህንም፡ ታላቁ መምህራችንና መድኃኒታችን፡ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ “ንስሐ ከማያስፈልጋቸው፡ ከዘጠና ዘጠኝ ጻድቃን ይልቅ፡ ንስሐ በሚገባ፡ በአንድ ኃጢአተኛ፡ በሰማይ፡ በእግዚአብሔር መላእክት ፊት፡ ደስታ ይኾናል!” ባለው ቃሉ አረጋግጦታል፡፡ ይህ ቃሉ፡ በእናንተ ላይ ተፈጽሞ በማየቴ፡ እኔም፡ ትንሹ አገልጋዬ፡ ውለታዬን ተከፍያለሁና አታስቡ!

ፈጣሪያችሁ፡ ሰላደረገላችሁ ስለዚህ ኹሉ ቸርነቱ፡ ለእርሱና ለቅድስት እናቱ፡ የምታቀርቡላቸው የምስጋናና የሰላምታ ቃላት አሉላችሁ፤ እነርሱንም፡ ወደፊት በምንደርስበት፡ በጸሎቱ ክፍል ውይይታችን ውስጥ፡ “ኢትዮጵያውያን፡ ለእግዚአብሔር የሚያቀርቡት የምስጋና ጸሎት” እና “ኢትዮጵያውያን ለድንግል ማርያም የሚያቀርቡት የሰላምታ ጸሎት” በሚል አርእስት ስለምናነሳቸው፡ በዚያን ጊዜ ትሰሟቸዋላችሁ፡፡

ጥያቄ፡- እንግዲህ፡ ምን እናደርጋለን? እስከዚያው፡ ፈጣሪያችንን፡ ከነእናቱ፡ “ተመስገን!”፤ ለአንተም፡ “እግዚአብሔር ይስጥልን!” ማለት ብቻ ነዋ!

መልስ፡- አዎን! ሊባል የሚገባው፡ ይኼው ብቻ ነው፡፡

ምዕራፍ ፫፤ አምስቱ አዕማደ ሃይማኖት።

ምሥጢረ ትንሣኤ ሙታን።

የምጽአቱ፡ ምልክቶቹ እንጂ፡ ቀኑ፡ በትውልዱ ዘንድ ስለአለሙታወቁ።

ጥያቄ፡- የመጨረሻው የምሥጢረ ትንሣኤ ሙታን ሐተታ፡ በዚህ አበቃ ማለት ነው?

መልስ፡- አዎን! ምሥጢረ ትንሣኤ ሙታን ብቻ ሳይኾን፡ አምስቱም፡ አዕማደ ሃይማኖት፡ በዚህ ተጠቃልለው ያበቃሉ።

ከክርስትና ውጭ ስለኾኑት፡ ስለሌሎቹ ሃይማኖቶች።

ጥያቄ፡- በተለይ ሃይማኖትን በሚመለከት፡ የምናደርገውን ውይይት ከመዝጋታችን በፊት፡ አንድ አጠቃላይ ጥያቄን እንድናቀርብለህ ፍቀድልን! ይህም፡ በምድር ላይ፡ ከክርስትና እምነት ውጪ የኾኑ፡ ልዩ ልዩ ሃይማኖቶችን የሚመለከት ነው።

በዚህ ረገድ፡ በቅርብ ምሳሌነት ሊጠቀሱ የሚችሉት፡ የይሁድናና የእስልምና ሃይማኖቶች ናቸው። ራቅ ሲልም፡ በአረማዊነት እና/ወይም በአሕዛብነት የሚፈረጁትን፡ በሕንድ፡ በቻይና፡ በጃፓንና በቀሩት የሩቅ ምሥራቅ አገሮች የሚኖሩትን፡ ቡዲስቶችንና ኮንፉሺያኖችን፡ እንዲሁም፡ መናፍስትና ጣዖት አምላኪዎችን፡ አዲሳን ሃይማኖተኞችን፡ ደግሞም፡ ሃይማኖትና እግዚር አልባዎችን የመሰሉት ሰብአውያን ፍጡሮች፡ ሊጠቀሱ ይቻላል። ታዲያ! እዚህ ላይ፡ ጥያቄዎችን፡ “እኒህ ኹሉ፡ በመጨረሻው የእግዚአብሔር ፍርድ ጊዜ፡ እንዴት ሊኾኑ ነው? ይድናሉ? ወይስ አይድኑም?” የሚል ነው።

መልስ፡- “መዳን” ማለት ምንድር ይመስላችኋል? እግዚአብሔር፡ ሰው በኾነው፡ በአንድ ልጁ፡ በኢየሱስ ክርስቶስ መሥዋዕትነትና ቤዛነት፡ መላውን ፍጥረቱን፡ ከራሱ ጋር አስታርቆ፡ በዚህ መድኃኒትነቱ፡ “መድኃኔ ዓለም” ተብሎ፡ የመዳንን ዘውድ፡ ለአንደኛውና ለመጨረሻው ጊዜ፡ ለሰው ልጆች ኹሉ ያቀዳጀ መኾኑን ማወቅ እኮ ነው። አንድ ሰው፡ ይህን እውነታ፡ በእርግጥ ያወቀ እንደኾነ፡ ባላየውና በማያውቀው፡ ወደፊት፡ ከሞተ ሥጋ በኋላ፡ “ለዘለዓለም እኖርበታለሁ!” ብሎ፡ በሚያስበው መልካም ዓለም ለመኖር፡ በተስፋ እየተጠበቀ መቄየት ሳይኾን፡ ዛሬ፡ በሕይወተ ሥጋ እያለ፡ በእውን በሚመላለስበት ምድር ላይ፡ በሥጋውም፡ በነፍሱም፡ በመንፈሱም፡ ፍጹም ጤናማና ሰላማዊ የኾነ የሕይወት ጣዕምን እያጣጣመና በተድላ ገኘት ረክቶ በፍጹም ደስታ መኖር ማለት እኮ ነው።

ይህ፡ የመዳን ጽዋ፡ ለእያንዳንዱ ሰብአዊ ፍጡር፡ ከፈጣሪው፡ በነፍስ ወከፍ፡ በየእጁ፡ ተሰጥቶት ይገኛል። ከዚህ በኋላ፡ ምርጫው፡ የእርሱ ፋንታ ነው። ለመዳን የሚፈልግ፡ ይድናል፡ ለመጥፋት የሚፈልግም፡ ይጠፋል፡ ማለትም፡ መዳኑም፡ መጥፋቱም፡ ከራሱ ምርጫ የተነሣ ነው። በዚህ ረገድ ያለው፡ የእግዚአብሔር ፍርድ፡ ለአንዴና ለመቼውም ጊዜ ተሰጥቶ አብቅቷል፡ እንግዲህ ወዲህ፡ ወይም፡ ከአዲሱ ኪዳን በኋላ፡ ሌላ የሚጠበቅ ፍርድ የለም።

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፤ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

ፍርዱም፡ በከላሽና በተከላሽ መካከል በተደረገ የችሎት ክርክር ላይ፡ እንደተሰጠ የዳኝነት ብያኔ፡ “ይግባኝ!” የሚያስፈልገው አይደለም፡ ምክንያቱም፡ ራሱ በፈጠረው ፍጡሩ፡ የክህደትና የዓመፅ በደል የተፈጸመበት፡ በጎ አድራጊው ፈጣሪ፡ ፍጡሩን፡ በመልኩ ፈጥሮ፡ የሾመና የሸለመ ሲኾን፡ ራሱ፡ ተበድሎና ተንቆ፡ እንደገና፡ ያን በደሉንና ጥቃቱን፡ ራሱ፡ በእውነተኛው ዳኝነቱ ካየ በኋላ፡ በበዳዩና በወንጀለኛው ፍጡሩ ላይ የተፈረደውን፡ እስከሞትበቃ የደረሰውን ትክክለኛ ቅጣት፡ ራሱን፡ ለበዳዩ ቤዛ አድርጎ፡ በመሥዋዕትነት በማቅረብ፡ ራሱ በፈቃዱ ስለተቀበለበት ነው።

አዎን፡ ይህ ዳኝነት፡ “ይግባኝ” የሚያስፈልገው ብያኔ አይደለም። ስለዚህ፡ በግእዝ፡ ‘ብሥራት’፡ በኢትዮጵያኛ፡ ‘ምሥራች’፡ በግሪክኛም፡ ‘ወንጌል’ የተባለውን፡ ይህን፡ የአዋጅ ቃል የሰማ ኹሉ፡ የሚሰጠው ምላሽ፡ “እሺ!” የሚል ከኾነ፡ ይድናል፡ “እምቢ!” የሚል ከኾነም፡ ይጠፋል፡ ምርጫው የእርሱ፡ የሰብአዊው ፍጡር መኾኑ፡ በዚህ ሥርዓት፡ ግልጽ ኾኖ ይታያል።

ፈጣሪ፡ ፍጡሩን ለማዳን የፈጸመውን፡ ይህን፡ የቸርነት ሥራ፡ ወንጌላዊው፡ እንዲህ ሲል በጻፈው ቃል፡ አጠቃልሎ ገልጾታል። “ያመነበት ኹሉ፡ ለዘላለም ሕያው ኾኖ እንዲኖር እንጂ እንዳይጠፋ፡ እግዚአብሔር፡ አንድ ልጁን [ኢየሱስ ክርስቶስን]፡ ቤዛ አድርጎ፡ አባልፎ እስኪሰጥለት ድረስ፡ ዓለሙን እንዲህ ወድዶታልና። ያመነበት ኹሉ እንዳይጠፋ፡ የዘላለም ሕይወትንም እንዲያገኝ እንጂ። እግዚአብሔር፡ በእርሱ፡ ዓለሙን፡ ሊያድን እንጂ፡ በዓለሙ ላይ ሊፈርድበት፡ ልጁን፡ ወደዚህ ዓለም አልላከውምና። በእርሱ ያመነ፡ አይፈረድበትም፡ በእርሱ ያላመነ ግን፡ ፈጽሞ ይፈረድበታል፡ በአንዱ፡ በእግዚአብሔር ልጅ ስም አላመነምና።”¹¹⁶

ምናልባት፡ ይህን፡ የምሥራቹን የአዋጅ ቃል ያልሰማ ቢኖር ግን፡ የሚድነው፡ ወይም የሚጠፋው፡ በራሱ ሕሊና፡ በከበበው ሥነ ፍጥረትና በሚነግሩት እውነተኛች ምሁራንና ቅዱሳት መጻሕፍት አማካይነት፡ እግዚአብሔርን ለማወቅ፡ ባደረገው ጥረትና ባላየው ፈቃደኛነት መጠን ይኾናል፡ ይህንም፡ ሓዋርያው፡ በመንፈስ ቅዱስ ተመልቶ፡ ለአረማውያንና ለአሕዛብ የተናገራቸው፡ እንዲህ የሚሉት ቃሎቹ ያስረዳሉ፡-

“እናንተ ሰዎች! ...ከዚህ ከንቱ ነገር፡ ሰማይንና ምድርን፡ ባሕርንም፡ በእነርሱም ያለውን ኹሉ ወደፈጠረው ሕያው እግዚአብሔር፡ ዘወር ትሉ ዘንድ፡ ምሥራቹን እንሰብካለን። እርሱ፡ ባለፉት ትውልዶች፡ አሕዛብን ኹሉ፡ በገዛ ራሳቸው ጉዳና ይኼዱ ዘንድ ተዋቸው። ከዚህም ኹሉ ጋር፡ መልካም ሥራን እየሠራ፡ ከሰማይ ዝናብን፡ ፍሬ የሚኾንበትንም ወራት ሲሰጠን፡ ልባችንንም፡ በመብልና በደስታ ሲሞላው፡ ራሱን፡ ያለምስክር አልተወም።

“የአቴና ሰዎች ሆይ! እናንተ፡ በኹሉ ነገር፡ አማልክትን፡ እጅግ እንደምትፈሩ እመለከታለሁ። የምታመልኩትን እየተመለከትሁ ሳልፍ፡ ‘ሰማይታወቅ አምላክ’ የሚል ጽሕፈት ያለበትን መሠዊያ ደግሞ አግኝቻለሁና።

ምዕራፍ ፫፡ አምስቱ አዕማደ ሃይማኖት፡፡

ምሥጢረ ትንሣኤ ሙታን፡፡

ከክርስትና ውጭ ስለኾኑት፡ ስለሌሎቹ ሃይማኖቶች፡፡

“እንግዲህ፡ ይህን፡ ሳታውቁ የምታመልኩትን፡ እኔ እነግራችኋለሁ፡- ሃላሙንና በእርሱ ያለውን ጉሉ የፈጠረ አምላክ፡ እርሱ፡ የሰማይና የምድር ጌታ ነውና፡ እጅ በሠራው መቅደስ አይኖርም፡ እርሱም፡ ሕይወትንና እስተንፋስን፡ ጉሉንም፡ ለጉሉ ይሰጣልና፡ አንዳች እንደሚጉድለው፡ በሰው እጅ አይገለገልም፡፡ ምናልባትም፡ እየመረመሩ ያገኙት እንደኾነ፡ እግዚአብሔርን ይፈልጉ ዘንድ፡ በምድር ጉሉ ላይ እንዲኖሩ፡ የሰውን ወገኖች ጉሉ፡ ከአንድ ፈጠረ፡ የተወሰኑትንም ዘመናችና ለሚኖሩበት ሥፍራ፡ ዳርቻ መደበላቸው፡ ቢኾንም፡ ከእያንዳንዳችን የራቀ አይደለም፡፡ ከእናንተ፡ ከባለቅኔዎች፡ አንዳንዶች፡ እኛ ደግሞ፡ ዘመዶቹ ነንና!” ብለው እንደተናገሩ፡ በእርሱ ሕዋዎን ነንና እንንቀሳቀሳለን፡ እንኖርማለን፡፡ እንግዲህ፡ የእግዚአብሔር ዘመዶች ከኾን፡ አምላክ፡ በሰው ብልሃትና አሳብ፡ የተቀረበውን ወርቅ፡ ወይም፡ ብር፡ ወይም፡ ድንጋይ እንዲመስል እናስብ ዘንድ አይገባንም፡፡ እንግዲህ፡ እግዚአብሔር፡ ያለማወቅን ወራት አሳልፎ፡ አኹን፡ በየቦታቸው፡ ንስሐ ይገቡ ዘንድ፡ ሰውን ጉሉ ያዝዛል፡ ቀን ቀጥሮአልና፡ በዚያም ቀን፡ ባዘጋጀው ሰው እጅ፡ በዓለሙ ላይ፡ በጽድቅ ሊፈርድ አለው፡፡ ስለዚህም፡ እርሱን፡ ከሙታን በማስነግቱ፡ ጉሉን አረጋግጧል፡፡”

ደግሞም፡ ሌላው፡ ከዚህ ጋር ሊጠቀስ የሚገባው ቃሉ፡ እንዲህ ይላል፡- “እግዚአብሔር፡ ለሰው ፊት አያደላምና፡፡ ያለሕግ (ያለሕገ ኦሪት፡ ማለትም፡ እግዚአብሔርን ሳያውቁ) ኃጢአት ያደረጉ ጉሉ፡ ያለሕግ ደግሞ ይጠፋሉና፡ ሕግም ሳላቸው፡ ኃጢአት ያደረጉ ጉሉ፡ በሕግ ይፈረድባቸዋል፡ በእግዚአብሔር ፊት፡ ሕግን የሚያደርጉት ይጸድቃሉ እንጂ፡ ሕግን የሚሰሙ፡ ጸድቃን አይደሉምና፡፡ ሕግ (ሕገ ኦሪት) የሌላቸው አሕዛብ፡ ከባሕርያቸው፡ የሕግን ሥርዓት ሠርተው፡ በሕግ ይመራሉ፡ እነርሱ፡ ሕግ ባይኖራቸው እንኳ፡ ለራሳቸው፡ ሕግ ናቸውና፡ ሕሊናቸው ሲመሰክርላቸው፡ አሳባቸውም እርስ በርሱ ሲካሰስ፡ ወይም ሲያመካኝ፡ በልባቸው የተጻፈውን የሕግ ሥራ፡ በምግባራቸው ግልጽ አድርገው ያሳያሉ፡፡”

ይህ፡ የሐዋርያው ቃል፡ ጸንቶ የቆየው፡ ራሱ፡ ሐዋርያው እስከነበረበት ጊዜና ስብከቱ እየተስፋፋ እስከጌደባቸው ተከታታዮቹ ዘመናት ድረስ መኾኑን አስተውሉት! ይህም ማለት፡ መልእክቱ፡ አኹን ባለንበት፡ በዚህ ዘመን፡ ያበቃ መኾኑ፡ ለጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ዳግም ምጽአትና ለዓለሙ መጨረሻ፡ ምልክት የኾነው፡ “ለአሕዛብ ጉሉ፡ ምስክር እንዲኾን፡ ይህ የእግዚአብሔር መንግሥት ምሥራች (ወንጌል)፡ በዓለሙ ጉሉ ይሰበካል!” የሚለው የጌታ ትንቢታዊ ቃል በመፈጸሙ ይረጋገጣል፡፡ ለዚህ እውነታም፡ ክርስቲያኖችና የእግዚአብሔር አማኞች ብቻ ሳይኾኑ፡ አረማውያንና አሕዛብ ጭምር፡ ምስክሮች ናቸው፡ ይኸውም፡ ምሥራቹ፡ በዓለም ጉሉ ቋንቋዎች ተተርጉሞና ተጽፎ፡ ሐዋርያቱና መምህራኑም፡ በመላዋ ምድር ላይ ተበትነው፡ መልእክቱን፡ በአካል እያሰሙ ያዳረሱት ከመኾናቸው ጋር፡ በነፋስ ድምፅና በነፋስ ሥዕል፡ በገዋው አውታርና በሌላውም የመገናኛ ዘዴ ሳይቀር ተስፋፍቶ መሠራጨቱ፡ እነሆ፡ በገሃድ ስለሚታይ ነው፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፡ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

ኢየሱስ ክርስቶስ፡ በዚያ የባሕርይ ክብሩ፡ ዛሬ፡ ቢመጣ፡ በመላው ዓለም፡ በምድር፡ በባሕርና በደሴታት ላይ፡ ምናልባትም፡ በውቅያኖሱ ጥልቀትና በጠፈሩ ምጥቀት ውስጥ ከሚገኙ ሰብአውያን ፍጡሮች መካከል፡ “በእርሱ ስለተገለጠችው፡ ስለእግዚአብሔር መንግሥትና ስለመዳን ያስተላለፈውን፡ የምሥራቹን ዜና፡ ‘አልሰማሁም!’ ሊል የሚችል፡ ሥጋ ለባሽ ግለሰብ ይኖራል!” ብሎ ማሰቡ እንኳ ያዳግታል። እንግዲህ፡ የምሥራቹ ቃል የተሰበከው፡ እንዲህ፡ ለኹሉ፡ እንደየሃይማኖታዊ ሥራው የሚከፍለው ዳኛ በገሃድ ተገልጾ በሚመጣበት ጊዜ፡ ስለመዳን፡ ከፈጣሪ የተላለፈውን ምሥራች፡ “መቼ ሰማሁ?” የሚለውን፡ የአሕዛብን ምክንያት፡ ለመሻር መኾኑ ሊታበል አይቻልም።

ስለዚህ፡ በምድር ላይ የሚኖሩት፡ ልዩ ልዩ ሃይማኖት ያላቸውና የሌላቸው ሰብአውያን ፍጡሮች ኹሉ፡ የምሥራቹን መልእክት ሰምተውና ተቀብለው፡ ለመዳን ወይም ላለመዳን፡ ምርጫው የእነርሱ ነው። ምናልባት ያልሰሙ ቢኖሩ፡ መዳናቸው ወይም መጥፋታቸው የሚወሰነው፡ ለሰው ልጆች በተደረገው መለኮታዊ ትድግና የተዋጀው፡ የየሕሊናቸው ሕግ በሚፈርድባቸው መወረት እንደሚኾን፡ ቀደም ብሎ ከተጠቀሰው፡ ከኣዋርያው ቃል ጋር፡ የትዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያዊነት ሃይማኖታችን፡ በትሩፋቱ ያመለክተናል።

+ + +

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፤
“ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

ምዕራፍ ፬፤

ሰባቱ የቤተ ክርስቲያን ምሥጢራት ሥርዓቶች፡፡

ጥያቄ፡- እኛ ኢትዮጵያውያን፡ በቅዱሱ ኪዳን፡ ከእግዚአብሔር የተቀበልናት ሃይማኖታችን፡ በተለይ፡ በእኛ ዘንድ፡ ስትገለጽ የኖረችባቸውን፡ ልሳናት፡ “የኢትዮጵያውያን”፡ ጀኛ፡ “የሐዋርያት”፡ ቺኛ፡ “የመለስቱ ምዕት” የሚባሉትን፡ ሦስቱን የሃይማኖት ጸሎቶች፡ እንዲሁም፡ አምስቱ “አዕማደ ሃይማኖት” ወይም “የሃይማኖት ምሰሶዎች” የተባሉትን፡ እነዚህን እጅግ የመጠቀሱ የጠለቁ ምሥጢራት፡ አውቀንና ተቀብለን ልናምንባቸው የምንችለው፡ በሥጋዊው ብቻ ሳይኾን፡ በይበልጥ፡ በመንፈሳዊው አእምሮአችን መኾኑን አስረድተን፡ እኛም፡ ይህንኑ፡ የእግዚአብሔር መመሪያ፡ ፈልገንና ፈቅደን፡ ወድደንና መርጠን ስለተከተልን፡ ይኸው፡ እየራሳችንን፡ ለዚህ ዕድል ለማብቃት ችለናል፡፡

እንግዲህ፡ ይህችን ሃይማኖታችንን፡ እንዲህ ባለ መልክና ኹነት፡ እያንዳንዳችን፡ በግል፡ ኹላችንም፡ በጋራ አውቀናትና አምነንባት ከተቀበልናት በኋላ፡ ሕይወት አድርገን ልንኖራት የምንችለው እንዴት እንደኾነ፡ ወይም፡ እንዴት ሊኾን እንደሚገባ፡ የተዘጋጀ አንዳች ሥርዓት ካለ፡ ብታመለክተን?

መልስ፡- ይህ ውይይት፡ አንድ ኢትዮጵያዊ፡ የእግዚአብሔር በኾነችው ሕይወት ሊኖር ስለሚችልበት ሥርዓት፡ አለዚያ ደግሞ፡ የዲያብሎስ ለኾነው፡ ለሞት ሊዳረግ ስለሚችልበት ጠንቅ፡ እውነቱን ተረድተን፡ ከመጨረሻው እውቀት እንደርስ ዘንድ፡ በከፍተኛ መሥዋዕትነት የምናካኽደው ገሣ፤ ስለኾነ፡ ውይይቱን፡ በጀመራችሁበት የቀም ነገር ይዘታችሁ፡ እንዲህ፡ በማስተዋል መመልከታችሁን እንደምትቀጥሉ ተስፋ አደርጋለሁ፡፡

አዎን! እስካሁን ባገኛችሁት እውቀት፡ መጀመሪያ፡ ሰው ኹሉ፡ ለዚህ የመጨረሻ ዕድል ሊበቃ የሚችልበት ጸጋ፡ ከፈጣሪው፡ በቸርነት የተሰጠው መኾኑን፡ በእግዚአብሔር ፈቃድ ተወጥሮ፡ ለፍጹምነት የበቃው፡ ይህ፡ የህልውና ምዕራፍ የተገለጠባት ምሥጢርም፡ “ሃይማኖት” መኾኗን፡ ተገንዝባችኋል፡፡ ከእግዚአብሔር ፈቃድ ሠርዓ፡ ይህን የመሰለውን ፍጹም እውቀት ያቀዳጀችሁን፡ ይህችን ሃይማኖት፡ ሕይወት አድርጋችሁ ትኖሩባት ዘንድ፡ ከእርሱ፡ ከፈጣሪያችሁ፡ በጸጋ ያገኛችኋት፡ ገና፡ ከሕፃንነታችሁ ጀምራችሁ መኾኑን፡ ቀደም ብለው፡ ተተንትነው በቀረቡላችሁ፡ በአምነን፡ አዕማደ ምሥጢራት አማካይነት ተረድታችኋል፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፡ “ፈጣሪያ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

እንግዲህ፡- ፈጣሪያችሁ፡ እንደቃል ኪዳን፡ ባተፈጥሮ ባሕርያችሁና በመንፈስ ቅዱስ ጣቶች፡ በየልባችሁ ጽላት ላይ ጽፏችና በየልቦናችሁ አሳድሮ፡ እንድትማርዋትና እንድታውቁት ያደረጋችሁን፡ እናንተም፡ ነፍስ አውቃችሁ፡ እያንዳንዳችሁ፡ ለዓቅመ አዳምና ለዓቅመ ሔዋን እስከደረሳችሁባት፡ እስከዚች ዕድሜያችሁ ድረስ፡ ከእርሷ ሳትነዋወጁ የቆያችሁባትን፡ ይህችኑ ሃይማኖት ጠብቃችሁ፡ ለዚህ ውይይታችን አብቅታችኋል። ከዚህ በኋላ፡ የሚቀጥለውና የሚጠበቀው፡ ለዚህ የሕይወት ማዕርግ ያበቃችሁን፡ እውነተኛዬቱን ሃይማኖት ካስገኘችላችሁ፡ ከዚች፡ ከእግዚአብሔር ፈቃድ ጋር፡ የእናንተም ፈቃድ የሠመረ እንዲኾን ነው። የሠመረ መኾኑ የሚታወቀውም፡ ይህችን፡ የእግዚአብሔር ሃይማኖት፡ በእናንተ በኩል፡ ወድዳችሁና ደስ ብሎአችሁ፡ በእውነተኛ ፈቃደኝነት ስታጸኟት፡ እርሷንም፡ በየግል ህልውናችሁና እናንተን ከመሰሉት ጋር በእንድነት፡ ሕይወት አድርጋችሁ መኖራችሁን፡ አጠናክራችሁ ስትቀጥሉባት ነው።

ይህች ሃይማኖት፡ ለእናንተና እናንተን ለመሰሉት ኢትዮጵያውያንና ኢትዮጵያውያት፡ በነፍስ ወከፍ ተሰጥታ፡ ቀደም ብዬ በገልጽሁላችሁ መልክ፡ በየግላችሁ፡ በመሰሉች ወገኖቻችሁም መካከል ሰፍና፡ ከእነርሱ ጋር በእንድነት ለመኖር የሚያስችሏችሁን፡ የበረከትና የጎይል ጸጋዎችን የምታስገኝባቸው፡ የምስጢራተ ቤተ ክርስቲያን ሥርዓቶች አሏት፡ እነዚህም፡ ቀደም ብዬ፡ ጠቅሼላችሁ እንደነበረው፡ “ሥርዓታት ምስጢራት፡ ዘቤተ ክርስቲያን” ይባላሉ፡ እነርሱም፡ ሰባት ናቸው።

ጥያቄ፡- ታዲያ፡ ስለእነዚህ፡ ሰባት የምስጢራተ ቤተ ክርስቲያን ሥርዓቶች፡ እዚህ ላይ የምትሰጠን መግለጫ ምንድር ነው?

መልስ፡- የቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያዊነት ሃይማኖታችሁ፡ በምግባር ላይ ውላ፡ መለኮታዊዉን ጸጋና በረከት የምታስገኝባቸው፡ ሰባቱ ምስጢራተ ቤተ ክርስቲያን፡ የሚፈጸሙባቸው ሥርዓቶች፡ ሥርዓተ ጥምቀት፡ ሥርዓተ ቅዳሴ፡ ሥርዓተ ሜሮን፡ ሥርዓተ ክህነት፡ ሥርዓተ ተክሊል፡ ሥርዓተ ንስሐ፡ ሥርዓተ ቀንዲል ይባላሉ። የእነዚህንም ሥርዓታት ምስጢርነት፡ ከዚህ አያይዘና፡ ለእኚኑ ጥያቄያችሁ ማስታገሻ ያህል፡ ለጊዜው፡ ባጭር ባጭሩ እገልጽላችኋለሁ፡ ከዚህ ውይይታችን የሚቀረው፡ የተሟላው ሐተታ ግን፡ በሚቀጥለው የመጨረሻ ውይይታችን ይብራራላችኋል።

ጆሮ፡ “ሥርዓተ ጥምቀት”፡ ካህኑ፡ በመጽሐፈ ክርስትና የታዘዘውን ጸሎት ካደረሰ በኋላ፡ ውኃውን፡ በትእምርተ መስቀል እየቀዘፈ፡ “አሐዱ አብ ቅዱስ፡ አሐዱ ወልድ ቅዱስ፡ አሐዱ ውሎቴ መንፈስ ቅዱስ!” ብሎ በባረከው ጊዜ፡ ያ ውኃ፡ በመንፈስ ቅዱስ ተለውጦ፡ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ በዕለተ ዓርብ፡ በዕፀ መስቀል ላይ ተሰቅሎ ግለ፡ በጦር ከተወጋ ጎኑ፡ ለጎጠኢት ሥርዮት የፈሰሰውንና መለኮት የተዋሐደውን፡ ውኃና ደም ይኾናል።

ምዕራፍ ፬፤

ለባቱ የቤተ ክርስቲያን ምሥጢራት ሥርዓቶች፡፡

በዚያ፡ “ማየ ገቦ”፡ አንተ ወንድ፡ በእርባ ቀንህ፡ አንቺ ሴቷ፡ በሰማንያ ቀንሽ፡ ተጠምቃችሁና ከኃጢአት ነጽታችሁ፡ የእግዚአብሔር ልጅ የኾናችሁበትን ጸጋ የተቀበላችሁበት ሥርዓት ነው፡፡ የዚህን ሥርዓት ዝርዝር፡ በምሥጢረ ጥምቀት ሓተታ ውስጥ፡ በሚበቃ ተተንትኖ አግኝታችሁታል፡፡

፪ኛ፡ “ሥርዓተ ቅዱሴ”፡- ካህኑ፡ ከንጹሕ ሰንደና ከጥሩ ወይን የተዘጋጁትን ኅብስትና ጭማቂ፡ በጸሐልና በጸዋ አድርጎ፡ በመንበረ ታቦቱ ላይ ካቀረበ በኋላ፡ “ዓለሙን ኹሉ የያዘ እግዚአብሔር አብ አምላካችን፡ ቡሩክ ነው፡ እኛን ለማዳን፡ ከቅድስት ድንግል ማርያም የተወለደ፡ የእግዚአብሔር አብ አንድ ልጅ፡ አምላካችን ኢየሱስ ክርስቶስም፡ ቡሩክ ነው፡ ሕይወትን የሚሰጥ፡ ኹላችንንም የሚያነጻንና የሚያጸናን መንፈስ ቅዱስም ቡሩክ ነው” ከሚለው ጀምሮ፡ “በእውነት አምነው፡ ከእርሱ ለሚቀበሉ፡ ሕይወትና መድኃኒት፡ የኃጢአት ማስተሥረድም ሊኾን የሚሰጥ፡ የአምላካችንና የመድኃኒታችን የኢየሱስ ክርስቶስ፡ ቅዱስ ሥጋውና ክቡር ደሙ፡ ይህ ነው!” እስከሚለው የእማሬ (የአመልካች) ጸሎት ድረስ፡ ኅብስቱንና ወይኑን፡ ባርኮና ቀድሶ፡ መለኮት የተዋሐደው ቅዱስ ቊርባን እንዲኾን የሚለውጥበት ሥርዓት ነው፡፡ የዚህን ሥርዓት ዝርዝር፡ በምሥጢረ ጥምቀት ሓተታ ውስጥ፡ በሚበቃ ተተንትኖ አግኝታችሁታል፡፡

፫ኛ፡ “ሥርዓተ ሚሮን”፡- በሕፃንነታችሁ፡ ሥርዓተ ጥምቀት ከተፈጸመላችሁ በኋላ፡ በዚያ፡ የክርስትና ልደታችሁ ጊዜ፡ በመንፈስ ቅዱስ፡ ከእግዚአብሔር ያገኛችሁት ልጅነታችሁ፡ ለዘለዓለም የጸና መኾኑን ለማረጋገጥ፡ በዋስትናነት የተቀበላችሁትን የመጨረሻውን ማኅተም፡ ካህኑ፡ በየአካላችሁ ሕዋሳት ላይ፡ ቅዱሱን ቅብዓት፡ በቀኝ ጣቶቹ በመቀባት፡ የሚፈጽመው ሥርዓት ነው፡፡ የዚህን ሥርዓት ዝርዝር፡ በምሥጢረ ጥምቀት ሓተታ ውስጥ፡ በሚበቃ ተተንትኖ አግኝታችሁታል፡፡

፬ኛ፡ “ሥርዓተ ንስሐ”፡- እግዚአብሔር አምላካችን፡ ለሰው ልጆች ኃጢአት ማስተስረያ ይኾን ዘንድ፡ ፍጹም ቊርባንና የዘለዓለም መሥዋዕት አድርጎ፡ ለአንዴና ለመጨረሻ ጊዜ ያሳረገውን፡ የኢየሱስ ክርስቶስን ቅዱስ ሥጋና ክቡር ደም ከመቀበላችሁ በፊት፡ የምትፈጽሙት ምግባር ነው፡፡ በእርሱም፡ በአንድ ወገን፡ “አቤቱ አምላኬ! እኔን በደለኛውን ደካማ ፍጡርህን፡ ኃጢአቴን ኹሉ፡ ይቅር በለኝ!” ብላችሁ፡ ለእውነተኛው ካህንና ሊቀ ካህናት፡ ለኢየሱስ ክርስቶስ፡ በእውነትና በመንፈስ ቅዱስ አምልኮ ኾናችሁ፡ የምታውቁትንና የምታስታውሱትን ኃጢአታችሁንና በደላችሁን ኹሉ ትናዘዙበታላችሁ፡ በሌላው ወገን ደግሞ፡ በመምህረ ንስሐችሁ ምክር፡ ዓቅማችሁ በሚፈቅድላችሁ መጠን፡ የቀኖና ጸምና የምሕላ ጸሎት፡ የአምልኮ ሰግደትና የትሩፋት ምጽዋት በማድረግ፡ ከቸሩ ፈጣሪያችሁ፡ ሥርየትን (ይቅርታን) ታገኙበታላችሁ፡፡ የዚህን ሥርዓት ዝርዝር፡ በምሥጢረ ቊርባን ሓተታ ውስጥ፡ በሚበቃ ተተንትኖ አግኝታችሁታል፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፤ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

፪ኛ፡ “ሥርዓተ ክህነት”፡- ለዲቁና፡ ለቅስናና ለጽጽብና የክህነት አገልግሎት የተጠሩ ኢትዮጵያውያን፡ በቅዱሱ ኪዳን፡ ከመልክ ጸዴት በወረሱት በረከት፡ ለዚህ ተልእኮ የሚያበቃቸውን ጸጋ ተቀብለው የሚጠየቁበት ሥርዓት ነው።

፫ኛ፡ “ሥርዓተ ተክሊል”፡- በክርስትና ጥምቀት፡ የእግዚአብሔር ልጆች የመኾንን ጸጋና ክብር ተቀዳጅተው፡ ንጽሕናቸውን፡ በድንግልና ጠብቀውና ራሳቸውን በንስሐ አድሰው የሚገኙ፡ ለዓቅመ አዳምና ለዓቅመ ሔዋን ያደረሱ፡ አንድ ኢትዮጵያዊ ወንድና አንዲት ኢትዮጵያዊት ሴት፡ በእግዚአብሔር መንግሥት ነግሠውና ለዘለዓለም፡ ሕያዋን ኾነው የሚኖሩ መኾናቸው በይፋ ተገልጦ፡ በቅዱሱ ኪዳን፡ በወረሱት ጸጋና በረከት፡ የጋብቻቸው አንድነት የሚፈጸምበት ሥርዓት ነው።

፬ኛ፡ “ሥርዓተ ቀንዲል”፡- ከምእመናን ወገን፡ ከወንዶችም ኾነ ከሴቶች መካከል የታመሙ ቢኖሩ፡ ከሕመማቸው ይፈወሱ ዘንድ፡ ጸሎት ተደርጎበት፡ የተዘጋጀውን ቅዱስ ቅብዓት፡ ካወናቱ፡ ከጸሎት ጋር፡ ሕመማቸውን የሚቀቡበት ሥርዓት ነው።

እነዚህ፡ ሰባት ምሥጢራት ቤተ ክርስቲያን፡ እያንዳንዳቸው፡ በተናጠል ኾነ፡ ኹሉም በአንድነት፡ ካወናቱና ምእመናኑ በተገኙበት ተካሄደው ይፈጸማሉ፡ የሚፈጸሙባቸውም ዝርዝር ሥርዓቶችና ጸሎቶች አሏቸው። እነዚህም፡ ቀደም ብዬ እንዳመለከትኋቸው፡ በሚቀጥለው የመጨረሻ ውይይታችን ጊዜ ይቀርቡላችኋል።

+ + +

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፤
“ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

ምዕራፍ ፭፤

ጸሎት፡፡

ጥያቄ፡- ጸሎት፡ ምንድር ነው? ትርጉሙስ? ሲፈጸም የሚገባውስ፡ በምን መልክ ነው፡፡

መልስ፡- “ጸሎት”፡ “ጸልዮት” ከሚለው፡ ከግእዙ ጥሬ ዘር የተገኘ ቃል ሲኾን፡ “ጸሎትስ፡ ይእቲ፡ ተናግሮተ ሰብእ፡ ንበ እግዚአብሔር ልዑል፡” የሚለው ደግሞ፡ “ጸሎት፡ ሰው፡ ወደልዑል እግዚአብሔር የሚያሰማት ንግግር ናት፡” በሚል ቃል ይተረጉማል፡፡ የተቸገረ ሰው፡ ልመናውን፡ ለበላዩ እንደሚያቀርብ፡ የተበደለም፡ አቤቱታውን፡ ለባለሥልጣን እንደሚያሰማ፡ የተደረገለትም፡ ውለታውን፡ ለበጎ አድራጊው እንደሚያበረክት፡ ያገኘም፡ ደስታውን፡ ለሰጪው እንደሚገልጽ፡ እንዲሁ፡ ሰብአዊ ፍጡርም፡ ከፈጣሪው ፊት ቀርቦ፡ አባቡንና ሰሜቱን፡ ፍላጎቱንና ነገሩን የሚገልጽበት ሥርዓት “ጸሎት” ይባላል፡፡ በሌላ አገላለጽ፡ ጸሎት፡ በእውነተኛ ሃይማኖት ላይ በተመሠረተ መንፈሳዊ አምልኮ፡ ከእግዚአብሔር ጋር መገናኘት ነው፡፡

“እውነት” እና “መንፈስ” የተባሉት፡ ኹለቱ ረቂቃን ባሕርያት፡ በንጹሕ የቅድስና ምግባራዊ ሃይማኖት ተዋሕዶው ሲቀርቡ፡ ይህ ግንኙነት የመሪ ይኾናል፡ ማለትም፡ ጸሎተኛውን፡ ከፍጹምነት የብቅዓት ማዕርግ አድርሰው፡ ከእግዚአብሔር ጋር በቀጥታ ተገናኝቶ እንዲነጋገር ያደርጉታል፡፡ እነዚህ ሦስት ባሕርያት፡ ማለትም፡ ሃይማኖት፣ እውነትና መንፈስ፡ ደግሞም፡ ሦስቱ አስፈጻሚዎቹ አካላት፡ እነርሱም፡ ጠሪና ተጠሪ፣ ጥሪም፡ ኹሉም በየወገናቸው፡ በአንድነት መኖር አለባቸው፡፡ በቅድሚያ፡ ጥሪውን ለማድረግ፡ ሃይማኖት ሊኖር ይገባል፡ ቀጥሎ፡ ለጥሪው ምላሽ ለማግኘት፡ ጠሪው፡ እውነተኛ መኾን አለበት፡ በመጨረሻ፡ የጥሪው ምላሽ መጥቶ፡ ግንኙነቱ ሲከፈት፡ ንግግሩ፡ መንፈስ ከኾነው፡ ከተጠሪው፡ ከእግዚአብሔር ጋር፡ በመንፈስ ቅዱስ ይካሄዳል፡፡ አለዚያ፡ ጸሎት፡ “አለ” ተብሎ፡ ሲፈጸም አይችልም፡፡

ይህም ማለት፡ ጸሎተኛው፡ የሚያውቀውን፡ የሚያመልከውንና የሚያምነውን እግዚአብሔር አምላኩን ለማነጋገር፡ በቅድሚያ፡ በፈጣሪው ላይ ፍጹም ሃይማኖት ያለው መኾን አለበት! አለዚያ፡ ተጠሪው አምላክ፡ ጥሪውን ሰምቶ፡ ለጠሪው ሰው፡ መልስ ሊሰጠው እንደምን ይችላል? አይችልም፡፡ እንዲያውም፡ የግንኙነቱ መስመር፡ ጨርሶ አይከፈትም፡፡ አንድ ሰው፡ የሚፈልገውን ሌላ ሰው፡ በሰልክ ለማነጋገር፡ በመጀመሪያ፡ የተጠሪውን ሰልክ ቁጥር አውቆ፡ በትክክል ካልደወለለት፡ ሰልኩም ሊደውል፡ ተጠሪውም፡ የመነጋገሪያውን እጅታ አንሥቶ፡ ጥሪውን ከተቀበለ በኋላ፡ ጠሪውን ሊያነጋግረው አይችልም፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፡ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

እንዲሁም፡ በነፋስ ድምፅ (Radio)፡ ዜና ለመስማት፡ ወይም በነፋስ ሥዕል (Television)፡ ድርጊቱን ጭምር ለማየት የሚፈልግ ሰው፡ ለኹለቱም ጣቢያዎች፡ በየፊናቸው፡ የተመደበላቸውን መለያ ቁጥር እና/ወይም መስመር፡ አስተካክሎ ካላገኘና ካልከፈተ በቀር፡ ዜናውን ሊሰማ፡ ድርጊቱንም ሊያይ፡ ከቶ አይችልም፡ እንደዚያ ማለት ነው። እንደዚሁ ኹሉ፡ ፍጡር፡ ፈጣሪውን፡ አምላኩን፡ እግዚአብሔርን የሚያገኝበት መስመር፡ አንድ ብቻ ነው፡ እርሱም፡ ሃይማኖት ነው።

ያ ጸሎተኛ (ጠሪው)፡ ሃይማኖት ያለው ከኾነ፡ ጥሪው ደርሶ፡ የመነጋገሪያው መስመር ይከፈትለታል፡ ይኹን እንጂ፡ ንግግሩ፡ በኹለቱ ወገኖች ግንኙነት፡ ሊጀመር ይችል ዘንድ፡ ራሱ ጠሪው፡ እውነተኛ፡ የጥሪው ምክንያት፡ ከእውነት የመነጨ፡ በእውነት የሚቀርብና ለእውነት የሚውል መኾን አለባቸው። እንዲህ ካልኾነ፡ ማለትም፡ መስመሩ ቢከፈትም፡ የጸሎቱ ጥሪ፡ ወደተጠሪው አምላክ ሊደርስ፡ ወይም ተጠሪውን እግዚአብሔርን፡ ወደጸሎቱ ጥሪ ሊያስቀርበው አይችልም። አዎን! ተጠሪው፡ ራሱ፡ “እውነት” እና “የእውነት አምላክ” ስለኾነ፡ ጠሪው ፍጡር፡ እውነተኛ ኾኖ፡ ለእውነት ዓላማ፡ በእውነት ካልቀረበ፡ የፈጣሪውን ቃል ቀርቶ፡ ፍሊጋውን እንኳ ሊያገኝ ከቶ አይቻለውም። “እውነተኛ ኾኖ፡ በእውነት መቅረብ” ማለትም፡ የራስን ኃጢአተኛነት አምኖና የሌላውን በደል፡ ያለቂም በቀል፡ በይቅርታ ትቶ፡ ራስን በንስሐ እንጽቶና በሥጋ ወደሙ አጽንቶ፡ የሌላውን ሳይመኝ፡ ከፈጣሪ የተሰጠውንና በድካም ያመረቱትን፡ “ይበቃኛል!” ብሎ አመስግኖ መኖር ማለት ነው። “ጻድቅ” ወይም “እውነተኛ” የሚያሰኘው፡ ለዚህም ማዕርግ የሚያበቃው ይህ ሃይማኖታዊ ምግባር ነው።

በሌላ አገላለጽ፡ ጠሪው፡ የሚያቀርበው ጸሎት፡ እስከዚያች አፍታ ድረስ፡ ከፈጣሪው የተደረገለትን በጎ ነገር ኹሉ ባለማወቅ፡ ወደፊትም፡ ይኸው እየተደረገለት የሚቀጥል መኾኑን ባለማመን፡ የራሱ የግል ፍላጎት ብቻ እንዲፈጸምለት በመጠየቅ፡ “በጠላቴ ላይ እንዲህ አድርግበት!” ከሚል ሥጋዊ ስሜት የመነጨ መኾን የለበትም ማለት ነው። አለዚያ፡ ከዚህ ቀጥሎ የምጠቅስላችሁን መለኮታዊ ቃል ማስተላቀር ይኾናል። ይኸውም፡-

“ለጸሎት በቆማችሁ ጊዜ፡ በሰማያት ያለው አባታችሁ ደግሞ፡ ኃጢአታችሁን ይቅር እንዲላችሁ፡ በማንም ላይ፡ አንዳች ቢኖርባችሁ፡ ይቅር በሉት! እናንተ ግን፡ ይቅር ባትሉ፡ በሰማያት ያለው አባታችሁም፡ ኃጢአታችሁን ይቅር አይላችሁም።” ደግሞም፡ “በሰማያት ላለ አባታችሁ፡ ልጆች ትኾኑ ዘንድ፡ ጠላቶቻችሁን ውደዱ! የሚረግግላችሁን መርቁ! ለሚጠሏችሁም መልካም አድርጉ! ስለሚያሳድዷችሁም ጸልዱ! እርሱ፡ በከፉዎችና በበጎዎች ላይ፡ ፀሐይን ያወጣልና፡ በጻድቃንና በኃጢአተኞችም ላይ፡ ዝናቡን ያዘንባልና። የሚወድዷችሁን ብትወድዱ፡ ምን ዋጋ አላችሁ? ቀራጮችስ (ኃጢአተኞችስ)፡ ያንኑ ያደርጉ የለምን? ወንድሞቻችሁንም ብቻ እጅ ብትንሡ፡ ምን ብልሄ ታደርጋላችሁ? አሕዛብስ (ሃይማኖት የሌላቸውና አረማውያንስ)፡ ያንኑ ያደርጉ የለምን?

ምዕራፍ ፭፡ ጸሎት፡፡

“እንግዲህ፡ የሰማይ አባታችሁ፡ ፍጹም እንደኾነ፡ እናንተ ፍጹማን ኹኑ!” እንዲሁም፡ “ራሳችሁ አትበቀሱ! ለቁጣው ፈንታ ሰጡ እንጂ፡ በቀል የእኔ ነው፡ እኔ ብድራቱን እመልሳለሁ፡” ይላል ጌታ! ተብሎ ተጽፏልና፡፡ ጠላትህ ግን፡ ቢራብ አብላው! ቢጠግ አጠጣው! ይህን በማድረግህ፡ በራሱ ላይ የእሳት ፍሕም ትከምራለህና፡ ክፉውን፡ በመልካም አሸንፋ፡ እንጂ፡ በክፉ አትሸንፍ!” የሚለው ነው፡፡^{፻፲፮}

የጸሎቱ ጥሪ፡ እንዲህ፡ በሃይማኖት ተመልሶ፡ ግንኙነቱ፡ በእውነት ከሠወረ በኋላ፡ ንግግሩ፡ በመንፈስ ቅዱስ መካከኛ ይጀምራል፡፡ ይህም ማለት፡ የሚታይ ወይም የሚጻሰስ ነገር ሳይኖር፡ ወይም፡ የድምፅ ማሰማትና የቃላት መለዋወጥ፡ የድጋም ማነብነብም ሳያስፈልግ፡ የሚቀርበው ምስጋና ኾነ ጥያቄ፡ ወይም ፍላጎት፡ ኹሉም፡ በረቂቁ ኅሊና ውስጥ እንኳ ሳይቀር ሊካከኛ ይችላል ማለት ነው፡፡ ነፍስ፡ በዚህ መልክ፡ የራሷን አካል፡ በንስሐ ጽምና በምጽዋት ምግባር አጽድታ፡ በሳሙናና በውኃ ያጸዳችውን ሥጋዊ አካሏንም፡ በንጹሕ ልብስ አጉናጽፋ፡ መላ ሰውነቷን፡ ለእግዚአብሔር ልጅነትና ለሥጋ ወደሙ ጸጋ ባበቃላት፡ በመንፈሳዊ አካሏ፡ እነሆ፡ ኹለንተናዊ ራሷን፡ በፍጹምነት አክብራ፡ በጸሎት፡ ከፈጣሪዋ ፊት ቀርባ ትነጋገራለች፡፡ በዚህ ጊዜ፡ እግዚአብሔር፡ ባሕርይ የኾነችውን “እውነት”ን፡ በዚያች ሰውነት ላይና ውስጥ ስለሚያገኝ፡ በመንፈስ ቅዱስ አካሉ ያድርባትና፡ “እግዚአብሔር መንፈስ ነው፡ የሚመልከትም፡ በመንፈስና በእውነት ሊመልከት ያስፈልጋቸዋል!” የሚለው የጌታ ቃል መፈጸሙ ይረጋገጣል፡፡^{፻፲፭}

ስለጸሎት አስፈላጊነትና አፈጻጸሙ፡፡

ጥያቄ፡- በመሠረቱ፡ ጸሎት፡ ለምን አስፈለገ?

መልስ፡- ለዚህ ጥያቄ፡ በአጭር ቃል፡ አጠቃላይ መልሱን መስጠት ይቻላል፡፡ እርሱም፡ “ለማናቸውም ሥራ፡ ወጣኝና የሚያካክደው፡ አንድ ሠራ ሊኖረው እንደሚያስፈልገው ኹሉ፡ አለዚያ፡ ያ ሥራ፡ በሥራነቱ ሊቀጥል እንደማይችል ኹሉ፡ ለፍጡርም እንዲሁ፡ የፈጠረውና የሚያኖረው ፈጣሪ አምላክ ሊኖረው፡ ከዚያ ፈጣሪውም ጋር ያለማቋረጥ ሊገናኝ ያስፈልገዋል፡፡ ይህም መገናኛ፡ “ጸሎት” ነው!” የሚል ይኾናል፡ አለዚያ፡ “ጸሎት፡ አያስፈልግም!” ብሎ ለማሰብ መዋከር፡ የፈጣሪን መኖር ወደመካድ ያደርሳል፡፡ ፍጡር፡ ከተፈጥሮ ባሕርይ የተነሣ፡ አንድ ቀን፡ “ፈጣሪ አለ!” ብሎ ማመኑ፡ የፈጣሪው ማጽንና ጥበቃም፡ “አስፈልጎኛል!” የሚልበት ጊዜ መምጣቱ ስለማይቀር፡ ከዚያ ፈጣሪው ጋር፡ በኾነው መንገድ፡ በግድ መገናኘት ይኖርበታል፡፡ “ጸሎት” የምንለው፡ እንግዲህ፡ ይህን መገናኛ ነው፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፡ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

ፍጥረተ ኃለሙ መኖር ከጀመረበት ጊዜ አንሥቶ፡ በምድር ላይ ከተመላለሱት የሰው ልጆች መካከል፡ ምንም ምን ይኹን፡ ማለትም፡ አረማዊውም፡ የአሕዛብ ወገን የኾነው፡ ጣዖት አምላኪውና አንድ ዓይነት ሃይማኖት የሌለው፡ አምላክ አልባውም ቢኾን፡ በዚያ ሃይማኖቱ ምክንያት፡ ለሚያመልከው ኃይል፡ ጸሎቱን ከማቅረብ በቀር፡ “ጸሎት” አላስፈለገኝም፡ አያስፈልገኝምም!” ያለ፡ እስካኹንና እኹን፡ አንድም አልተገኘም፡፡

“ጸሎት”፡ ለሰብአዊው ፍጡር፡ የቱን ያህል የሚያስፈልገው መኾኑ፡ ተረጋግጦ የተገለጸበት ድርጊት፡ በእውን ተፈጽሞና በግዙፍ ተከሥቶ የታየው፡ ሰው የኾነው አምላክ፡ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ በሰውነት ባሕርይ፡ ከአምላክነት ባሕርይ ጋር ይገናኝበትና ይነጋገርበት በነበረው የጸሎት ምግባሩ መኾኑን፡ ማንኛውም ክርስቲያናዊ ምእመን፡ በቀላሉ ይገነዘበዋል፡፡ አዎን! “ጸሎት” የሚያስፈልገው ቢኾን ኖሮ፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ እርሱ ራሱ ጸልዮ፡ እኛን “ጸልዩ” ስትጸልዩም፡ እንዲህ ብላችሁ ጸልዩ!” ባላለንም ነበር፡፡

ጸሎት የሚያስፈልገን፡ የሰውነት ተፈጥሮአችን፡ በአንድ በኩል፡ በደካማ ጎን፡ ራሱን፡ ለክፋቱ ኃይል አጋልጦና አሳልፎ የሰጠ በመኾኑ፡ ዓቅመቢያነትና ግብዝነት ስለሚያጠቃው፡ ከዚህ ባሕርይ ተላቅቆ፡ በሌላው በኩል ባለው፡ በጠንካራው ጎን ብርታትና ቆራጥነት ሊያንሠራራ ይችል ዘንድ፡ አስፈላጊውን ድጋፍ እንዲያገኝ ለማድረግ ነው፡ ያ አስጠቁው ደካማ ጎኖችን፡ ይህን ድጋፍ አግኝቶ፡ ሰውነታችን፡ ያን ክፉ ኃይል እንዲቋቋምና እንዲያሸንፍ ለማድረግ ደግሞ፡ ከዚያ የላቀውንና ድሉን የሚያጉናጽፈውን፡ የእግዚአብሔርን ጸጋ መቀበል አለበት፡ ይህን መለኮታዊ ጸጋ የማግኛው ብቸኛ መንገድ፡ አዎን፡ “ጸሎት” ነው፡፡

ስለጸሎት አስፈላጊነትና ጠቃሚነት፡ ስለኃይሉም፡ እንዲህ የሚሉት፡ የጌታና የሐዋርያው ቃላት በሚበቃ አብራርተው ያስረዳሉ፡ ለዚህም፡ ቀዳሚ ኾኖ ሊጠቀስ የሚገባው ቃል፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ስለዓለሙ መጨረሻና ዳግም ምጽአቱ፡ “ጊዜው፡ መቼ እንዲኾን አታውቁምና፡ ተጠንቀቁ! ትጉ! ጸልዩም! ...ድንገት መጥቶ፡ ተኝታችሁ እንዲያገኛችሁ፡ ስለዚህ ትጉ! ለእናንተም የምንግራችሁን፡ ለኹሉ እላለሁ፡ ትጉ!” ሲል የተናገረው ነው፡፡

የእርሱ ሐዋርያ፡ ቅዱስ ጳውሎስ ደግሞ፡ መንፈስ ቅዱስን ተመልቶ፡ በመልእክቱ የጻፈው ተከታዩ ቃል፡ እንዲህ ይላል፡- “እንግዲህ ወዲህስ፡ በእግዚአብሔርና በኃይሉ ብርታት ጽኑ! የዲያብሎስን የተንኮሉ አሽክላ ትቃወሙ ዘንድ እንዲቻላችሁ፡ የእግዚአብሔርን ዕቃ ጦር ኹሉ ልበሱ! የምትጋደሉበት ሰልፋችሁ፡ ከሥጋዊውና ከደማዊው ኃይል ጋር አይደለምና! ከሰማይ በታች ካሉ፡ የዚህም፡ የጨለማው ዓለም ገዢች፡ አለቆችና ሥልጣናት ከኾኑት፡ የክፋት መንፈሳውያን ሠራዊተ ኢጋንንት ጋር ነው እንጂ፡፡ ስለዚህ፡ ክፉውን ቀን ለመቃወም፡ ድል ለመንሣትም እንድትችሉ፡ የእግዚአብሔርን ዕቃ ጦር ኹሉ አንሡ! በኹሉም ፈጽማችሁ የጽናችሁ ኾናችሁ ለመገኘት፡ በኹሉ የተዘጋጃችሁ ኹኑ!

ምዕራፍ ፭፡ ጸሎት፡፡

“እንግዲህ፡ ወገባችሁን፡ በእውነት ታጥቃችሁ፡ የጽድቅንም ጥሩረ ለብሳችሁ፡ በሰላም ወንጌልም በመዘጋጀት፡ እግሮቻችሁ ተሣምተው ቁሙ፡ በኹሉም ላይ ጨምራችሁ፡ የሚንበለበሉትን፡ የክፉውን ፍላጻዎች ኹሉ ልታጠፉ የምትችሉበትን፡ የሃይማኖትን መሣሪያ ታጠቁ፤ የመጻንንም ራስ ቀሩ፡ በየራሳችሁ ላይ አጥልቁ፤ የመንፈስንም ሠይፍ ሰንግሉ (ምዘዙ)፤ እርሱም፡ የእግዚአብሔር ቃል ነው፡፡ በጸሎትና በምልጃም ኹሉ፡ ዘወትር፡ በመንፈስ ጸልዩ፤ በዚህም አባብ፡ ስለቅዱሳን ኹሉ እየለመናችሁ፡ በመጽናት ኹሉ ትጉ።”

ጥያቄ፡- ልንጸልይ የሚገባን፡ እንዴት ነው?

መልስ፡- ጸሎታችን፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ የሰጠንን መመሪያ የተከተለ ሊኾን ይገባል፡፡ እንደሌሎቹ ምግባሮቻችን ኹሉ፡ በዚህም፡ በጸሎታችን አፈጻጸም፡ በብርቱ ልንጠነቀቅ ይገባናል፡፡ ይኸው፡ የጌታ ቃል የሚለን እንዲህ ነው፡- “ስትጸልዩ፡ እንደግብዞች አትኹኑ፤ ለሰው ይታዩ ዘንድ፡ በምክራብና በመንገድ ማዕዘን ቆመው መጸልይን ይወድዳሉና፡፡ እውነት እሳችኋለሁ፤ ዋጋቸውን ተቀብለዋል፡፡ እንተ ግን፡ ስትጸልይ፡ ወደእልፍኝህ ግባ፤ መዝጊያህንም ዘግተህ፡ በሥውር ላለው አባትህ፡ ጸልይ፤ በሥውር የሚያይ አባትህ፡ በግልጽ ያስረክብዋል፡፡”

ከዚህ መለኮታዊ መመሪያ፡ የምናገኛቸውን ቁምነገሮች ላመልክታችሁ፤ በመጀመሪያ ነገር፡ ይህ ቃል፡ የግል ጸሎትን የሚመለከት ቢኾንም፡ “ማናቸውም ዓይነት፡ የጋራና የኅብረት፡ የማንበራዊውና የቤተ ክርስቲያኑ ጸሎቶቻችን ጭምር፡ በዚህ መሠረትነት ሊፈጸሙ ይገባቸዋል።” የሚለውን ኹለንተናዊ ትርጓሜም እንደሚያካትት ለመገንዘብ አያዳግታችሁም፡ ባጭር ቃል፡ ጸሎቶቻችን ኹሉ፡ ለታይታ ሳይኾኑ፡ በሥውር ለሚያየን ፈጣሪያችን፡ እኛም፡ ከልብ ኾነን፡ በመንፈስና በእውነት አምልኮ፡ በሥውር የምናቀርባቸው ሊኾኑ ይገባል ማለት ነው፡፡

እስኪ፡ ሌላውን ቁምነገር ደግሞ፡ በማስተዋል እንመልከተው፤ እኛ ኢትዮጵያውያን፡ በቅዱሱ ኪዳን ዜና መዋዕላችን እንደሚታወቀው፡ ከአምልኮተ እግዚአብሔር የተለየንበት ጊዜ የለም፡፡ ፈጣሪያችንን የምናመልክበት ሃይማኖታችን፡ ጥንት በዘመነ ፍጥረት፡ በኪዳን ልቦናችን ላይ የተመሠረተ ሲኾን፡ ኋላ፡ ይህንኑ አምልኮታችንን፡ በኪዳን እራት አጽንተን፡ በመጨረሻ፡ በኪዳን መንፈስ ቅዱስ፡ ለፍጹምነት ማዕርግ አብቅተነው መኖራችንን እንዳትዘነጉት ያስፈልጋል፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፤ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

እንዲሁም፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ በዚህ ዓለም፡ በሕይወተ ሥጋ ሃለ፡ ዓለሙን ያዳነበት ቤዛነቱን ከመፈጸሙ በፊት፡ ከደቀ መዛሙርቱ አንዱ፡ “ጌታ ሆይ! ዮሐንስ ደቀ መዛሙርቱን እንዳስተማረ፡ እንጸልይ ዘንድ አስተምረን!” ብሎ በጠየቀው ጊዜ፡ ፈጣሪያቸውን እግዚአብሔርን፡ “አቡነ ዘበሰማያት!” ብለው እየጠሩ እንዲጸልዩ ያስተማራቸው፡ ያ የራሱ ጸሎት፡ ጓሳ፡ በመስቀል መከራውና ባፈሰሰው ደሙ፤ ሙቶ በመነሣቱም፡ መልስ እንዳገኘ አምናችኋል።

ስለዚህ፡ እርሱ በፈጸመው፡ በዚያ መሥዋዕትነቱ ምክንያት፡ ዛሬ እናንተና እኔ፡ በእርሱ የሚያምኑ የሰው ልጆች ኹሉ፡ የምንኖረው ሕይወት፡ ሌላውን፡ ተጨማሪውን፡ የእግዚአብሔርን ጸጋ ብቻ ሳይኾን፡ ዓበይት ስጦታዎቹ የኾኑትን፡ እውነቱንና መንግሥቱን፡ በምልዓት ባገኘንበት፡ በትንሣኤ ዘመን ውስጥ በመኾኑ፡ ይህን የመሰለውን የተትረፈረፈ ችርቶን ሳደረገልን ፈጣሪያችን የምናቀርብለት ጸሎት፡ ይህንኑ ሃይማኖታችንንና ምስጋናችንን የሚገልጽ ኾኖ ሊገኝ ይገባል።

እንግዲህ፡ እርሱን፡ ደጉንና ለጋሡን ፈጣሪ፡ እንዲህ፡ በሃይማኖት አውቀነውና ቅዱሳት ኪዳናቱን ጠብቀን፡ በእርሱና በእኛ መካከል፡ በጽኑ የተመሠረተው፡ የፍቅር ግንኙነት ሳይቋረጥ፡ እንዲቀጥል ለማድረግ የሚችለን፡ ለእርሱ ቤተ መቅደስነት የተሰጠውን፡ ይህን ሰውነታችንን፡ ዘወትር፡ በንስሐ እያደሰን፡ በእውነተኛውና በመንፈሳዊው አምልኮችንም፡ በፊቱ ቆመን፡ በግል፡ በቤተሰብና በማኅበር፡ ወደእርሱ በምናቀርበው ልባዊ ጸሎታችን ነው።

ይህ ጸሎታችን፡ “በሰማያት የምትኖር አባታችን እግዚአብሔር ሆይ!” ብለን ከምንጠራው፡ ከካህናችንና ሊቀ ካህናታችን፡ ከንጉሣችንና ንጉሠ ነገሥታችን፡ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ እንዲሁም፡ “ዛሬ፡ በሰማያት የምትኖር እናታችን ማርያም ሆይ!” ብለን ከምንጠራት፡ ከዘለዓለማዊቷ መቅደሳችን፡ አገራችንና ንግሥታችን፡ ቅድስት ድንግል ዙፋን ፊት፤ በእውነትና በመንፈስ ቆመን፡ ቃል ለቃል የምንነጋገርበት ሥርዓት መኾኑን፡ በእርግጥ አውቀን፡ በእግባብ ልንፈጽመው ይገባናል።

ይህንኑ ጸሎታችንን የምናደርገው፡ በነፍሳዊውና በመንፈሳዊው አእምሮአችን ብቻ ሳይኾን፡ በሥጋዊው አእምሮአችን ጭምር ሊኾን ስለሚገባ፡ ይኸው ጸሎታችን፡ በተመስጦ ይቀርብ ዘንድ፡ ጸሎቱ፡ ትርጉሙ በሚገባን ቋንቋ የሚካኼድ እንዲኾን ያስፈልጋል። በግእዙ፡ ወይም፡ በኢትዮጵያኛው (ዐማርኛው)፡ ወይም፡ በሌላኛው ቋንቋ ማለት ነው።

ስለዚህ፡ እርሱ እግዚአብሔር ወልድ፡ ሰው ኾኖ፡ ስለጸሎት ያስተማረንን እያሰብን፡ በእውነተኛ ንስሐ ኾንን፡ ለእርሱ፡ ምስጋናችንን ለማቅረብና ቅዱስ ቁርባንን ለመቀበል፡ በየዕለታቱ፡ በየሰንበታቱና በየበዓላቱ፡ በቤታችንና በቤተ ክርስቲያን የምናደርገውን፡ ከዚህ በኋላ፡ አክታትዬ የማቀርብላችሁን ጸሎታችንን፡ በያለንበት ከማድረስ እንዳታስታጉሉ አደራ እላለሁ።

ምዕራፍ ፯፡ ጸሎት፡፡

ስለኢትዮጵያውያን፡ የምስጋና እና የሰላምታ ጸሎታት ሓተታ፡፡

ጥያቄ፡- ቀደም ብለህ የጠቀስሃቸው፡ ከኢትዮጵያውያን የሃይማኖት ጸሎትና ከኢትዮጵያውያን የቀል ኪዳን ጸሎት ጋር፡ የተለመዱትን፡ “አቡነ ዘበነሚያት”ን እና “በሰላመ ገብርኤል”ን መሠረት በማድረግ የተዘጋጁት፡ የጌታችን የምስጋናና የእመቤታችን የሰላምታ ጸሎታት፡ የቀደሙትን በማሻሻል፡ ወይም እንደአዲስ ንጉሠ መቅረባቸው ነውን? በበለጠ አብራርተህና አስፋፋተህ ብትገልጽልኝ?

መልስ፡- ስለየትኞቹ ጸሎታት ማለታችሁ እንደኾነ፡ በትክክል ለዩልኝ!

ጥያቄ፡- “ኢትዮጵያውያን፡ ለእግዚአብሔር የሚያቀርቡት የምስጋና ጸሎት” እና “ኢትዮጵያውያን ለድንግል ማርያም የሚያቀርቡት የሰላምታ ጸሎት” የተባሉት፡ ከመጻሕፍትህ የገኘናቸው ናቸው፡፡

መልስ፡ እኒህማ፡ የቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያውያንን፡ የዘመነ ምሕረት ሕይወት በማንጸባረቅ፡ የቀደሙትን የአቡነ ዘበነሚያትንና የበሰላመ ገብርኤልን ጸሎታት መሠረት በማድረግ የሚጸለዩ ናቸው፡፡ የእነርሱንም ሓተታ፡ እተነትንላችሁ ዘንድ፡ እስኪ፡ በእናንተው አንደበት ጸሎቶቹን አስመዝኝ!

ጥያቄ፡- “ኢትዮጵያውያን፡ ለእግዚአብሔር የሚያቀርቡት፡ የምስጋና ጸሎት” የሚለው፡ የመጀመሪያው ሲኾን፡ የእርሱም ሙሉ ቃል፡ እንዲህ ተብሎ ይነበባል፡

“አባታችን እግዚአብሔርህ ሆይ! ልጅህ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ “አቡነ ዘበነሚያት! ይትቀደስ ስምክ! ትምጽክ መንግሥትክ! ወይኩን ፈቃድክ፡ በከመ በሰማይ፡ ከማሁ በምድር! ሲሳየን፡ ዘለለዕለትን፡ ሀብን ዮም! ንድግ ለን፡ አበሳን፡ ወጌጋዩን፡ ከመ ንሕነኒ ንጎድግ፡ ለዘአበሰ ለኔ! ኢታብእን እግዚአ፡ ውስተ መንሱት! አላ አድንኝ፡ ወባልሐን፡ እምነሱ እኩይ! እስመ ዚአከ፡ ይእቲ መንግሥት፡ ኃይል፡ ወሰብሐት! ለዓለመ ዓለም፡” በሉ ብሎ፡ ያስተማረንን፡ ያን ጸሎታችንን፡ በእርሱው ቤዛት ተቀብለህ፡ ለነፍሳችንና ለሥጋችን፡ ቸርነትህን አበረከትህልን፡ ምሕረትህን አደረግህልን፡ ፍቅርህን ፈጸምህልን፡ ጸጋህንም ሰጠኸን፡ ስለዚህ እናመሰግንሃለን፡፡

“ከቅድስት ድንግል ማርያም፡ በተወለደው ልጅህ መድኃኒትነት፡ የመንፈስ ቅዱስ ጸጋ፡ በዓለሙ ኹሉ ወረደልን፡፡ ስለዚህ፡ በሰማይ ብቻ ሳይኾን፡ ዛሬ በምድርም የምትኖር ኾንህ፡፡ ስምህ፡ በምድርም ተቀደሰ፡፡ መንግሥትህም መጣችልን፡፡ በሰማይ የኾነው ፈቃድህ፡ በምድርም እንዲሁ ኾን፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፤ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

“የዕለት እንጀራችንን ብቻ ሳይኾን፡ በዕድሜያችን ኹሉ የሚያስፈልገንን ምግብ ሥጋ፡ በሥነ ፍጥረት አዘጋጀህልን። ለዘላለም ሕያዋን የሚያደርገንን፡ መድኃኒትና ምግብ ነፍስ የኾነንን፡ የልጅህን ቅዱስ ሥጋና ክቡር ደም፡ ለዘወትር ሰጠኸን። በእርሱም፡ ኃጢአታችንንና በደላችንን ኹሉ፡ ለመቼውም ጊዜ ደምስሰህ፡ ፈጽመህ ይቅር አልኸን። እኛም የበደሉንን ኹሉ፡ እንዲሁ ይቅር እንድንል አስቻልኸን።

“የአንተ ልጆች ለመኾን የምንበቃበትን፡ የጥምቀትን ልደትና የንስሐን ጸጋ አደልኸን።

“ከማናቸውም ፈተና አውጥተኸንና ከክፉው ኹሉ አድነኸን፡ ዲያብሎስንና ሞትንም ድል አድርገህ፡ በትንሣኤህ ሕይወት ለመኖር አበቃኸን።

“ጌታ ሆይ! ሊነገር ስለማይቻል ቸርነትህና ምሕረትህ፡ ፍቅርህና ጸጋህ፡ እንዲሁም የሚያስፈልገንን ኹሉ፡ ሳንለምንህ ስለምትሰጠን፡ ዘወትር እናመሰግንሃለን።

“ሞአ አንበሳ ዘእምነገደ ይሁዳ’ በተባለው፡ በንጉሣችን በኢየሱስ ክርስቶስ፡ ዛሬ የምንኖርባት፡ የእውነት መንግሥትህ፡ ክፋትን፡ ኃጢአትንና ሞትን፡ ፈጽሞ አጥፍታ፡ ለግዙፉ ዓለም፡ በገሃድ የምትገለጥበትንና በይፋ የምትሰፍንበትን ጊዜ፡ እንደተስፋ ቃልህ እንጠብቃለን። ኃይልና ምስጋና፡ መንግሥትም ያንተ ናቸው፡ ዛሬም፡ ዘወትርም፡ ለዘላለሙ፡ አሜን።”

“ኢትዮጵያውያን ለድንግል ማርያም የሚያቀርቡት የሰላምታ ጸሎት” የሚለው ደግሞ፡ ኹለተኛው ሲኾን፡ የእርሱም ሙሉ ቃል፡ እንዲህ ተብሎ ይነበባል፡-

“እናታችን ማርያም ሆይ! በመልአኩ በቅዱስ ገብርኤል ሰላምታ፡ ‘ሰላም!’ እንልሻለን። በአባብሽ ድንግል ነሽ፡ በሥጋሽም ድንግል ነሽ። በዚህ የንጽሕና ባሕርይሽ፡ የአሸናፊው የእግዚአብሔር እናት ኾነሻልና፡ ሰላምታ ሳንቺ ይገባል።

“ማገጸንሽ፡ የሕይወት ዛፍ ፍሬ የኾነውን፡ ቅዱሱን አዳም ስላስገኘ፡ አንቺ፡ ከሴቶች ኹሉ ተለይተሽ፡ የተባረክሽ፡ ቅድስቲቲ ሔዋን ነሽ። ቀድሞ በነቢያት፡ ‘ኢትዮጵያ ታበጽሕ እደዊሃ’ ‘ነበ እግዚአብሔር’ የተባልሽ፡ እኛም፡ ‘እምነ ጽዮን’ ስንልሽ የኖርን፡ በሰማይና በምድር፡ ንግሥታችን ሆይ! ደስ ይበልሽ።

“እግዚአብሔር አንቺን፡ የድኅነታችን ምክንያት አድርጎ፡ ኪዳን ምሕረቱን ለዘላለም ፈጽሟልና፡ ‘ጸጋን የተመላሽ፡ ብዕዕት ነሽ’ እያልን፡ ዘወትር እናወድስሻለን። በአምላካችንና በመድኃኒታችን፡ በኢየሱስ ክርስቶስ፡ አንቺ ለእኛ፡ የአደራ እናታችን፡ እኛም ለአንቺ፡ የአደራ ልጆችሽ ነንና፡ ከተወደደው ልጆሽ፡ ያልተለየው እናትነትሽ፡ ከእኛም፡ ምንጊዜም እንደማይለየን እናምናለን። ይህን ያደረገ፡ ጥሩ አባታችን፡ ልዑል እግዚአብሔርን እናመሰግናለን። ለዘላለሙ፡ አሜን።”

ምዕራፍ ፭፡ ጸሎት፡፡

በለኢትዮጵያውያን፡ የምስጋና እና የሰላምታ ጸሎታት ሐተታ፡፡

መልስ፡- መልካም! እንግዲህ፡ ቀጥሎ ነገር ላለው ጥያቄያችሁ፡ የምስግባችሁን የማብራሪያ መልስ፡ በማስተዋል ተመልከቱት! እነዚህ ችላት ጸሎቶች፡ በዚህ መልክ ተዘጋጅተው የቀረቡበትን ምክንያት፡ በችላት ገጽታው እያሳየሁ አስረዳችኋለሁ፡-

የመጀመሪያው፡ ጸሎቶቹ በዚህ መልክ የተዘጋጁት፡ “የቀደሙትን በማሻሻል”፡ ወይም፡ “እንደአዲስ ኾነው” አለመኾኑን ነው፡ ነገር ግን፡ በዚህ ውይይታችን፡ ቀደም ብላችሁ እንዳወቃችሁት፡ ኢትዮጵያውያን፡ ከጥንቱ፡ ከ“ኪዳን ልቦና” አምልኳቸው ዘመን አንሥተው፡ በየልባቸው ጽላት ላይ ተጽፎ፡ እያሰቡትና በሕይወታቸው እየፈጸሙት፡ በአንደበታቸውም እየተናገሩት የኖሩትን፡ ያንኑ፡ የቀደሙን የጸሎት ቃል “በማጽናት” መኾኑን ልትገነዘቡት ያስፈልጋል፡፡

ችላተኛው ደግሞ፡ እንዲህ ነው፡- በቤተ ክርስቲያናችን ነባር ጸሎቶች ላይ በመመሥረት፡ በለእግዚአብሔር፡ በአንድነቱ፡ በሥላሴነቱም፡ በለእግዚአብሔር አብ፡ በለእግዚአብሔር ወልድ፡ (እያሱስ፡ መድኃኔ ዓለም፡ ሰቅለት፡ መስቀል፡ ልደት፡ ግዝረት፡ ትንሣኤ፡ ክርስቶስ በሚል የተለያየ ስያሜ)፡ በለእግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ፡ እንዲሁም፡ በለቅድስት ድንግል ማርያም፡ በለቅዱሳን መላእክት፡ በለነቢያትና በሉሐዋርያት፡ በለጳጵታንና በለሰማዕታት፡ ተስፋፋተው የተደረሱ፡ አያሌ የሃይማኖት፡ የቅዳሴና የውዳሴ ጸሎቶች እንዳሉን፡ በማንም ዘንድ ይታወቃል፡ በተለይም፡ “በብሔራዊ ለእግዚአብሔር ስብሐተ ሓዲስ!” ማለትም፡ “እግዚአብሔርን፡ በአዲስ ምስጋና አመስግኑት!” በሚለው የመዝሙረ ዳዊት ቃል፡ በየዕለቱ፡ ብዙ ዓይነት፡ አዳዲስ የቅኔ ማዕበል፡ በየመልኩ እየተቁጠረና እየተዘጋጀ፡ በማንሌት ውስጥና በየጥባኤው፡ ያለማቋረጥ ሲፈሰስ እንዲኖር የሚደረግበት እውነታ፡ ዘወትር እየተካኸደ ሲፈጸም፡ እነሆ ይታያል፡፡ የእነዚህ ችላት ጸሎቶች ዝግጅትም፡ ይህንኑ ባህል እንደተከተለ አድርገው፡ በቀና መንፈስ ቢመለከቱትና ቢቀበሉት ያስኬዳል፡፡

ነገር ግን፡ መሠረታዊውና ዋናው ምክንያት፡ ይህ አይደለም፡፡ “የኢትዮጵያውያን የቃል ኪዳን ጸሎት” የሚለው ምንባብ፡ ያ፡ ጥንት፡ ከዘመን ብሉይ፡ እስከዘመን ሓዲስ፡ እግዚአብሔር፡ እንደትንቢቱ፡ በኢትዮጵያውያን ልብ ላይ ጽፎ፡ በየልቦናቸው ያኖረውና እነርሱም ሕይወታቸው አድርገውት የኖሩት፡ የቅዱሱ ኪዳን ሃይማኖታቸው፡ በጽሑፍ ሠፍሮ የተገለጸበት መኾኑን ቀደም አድርጌ አብራርቼላችኋለሁ፡፡ ከዚህ የተነሣ፡ እኛ ኢትዮጵያውያን፡ በቅዱሱ ኪዳን ምክንያት፡ ለኢየሱስ ክርስቶስና ለቅድስት እናቱ፡ ለድንግል ማርያም ያለን ቅርበትና ፍቅር፡ ከሌሎቹ የዓለም ሕዝቦች ሁሉ ይልቅ፡ የተለየ ስለኾነ፡ የ“እቡን ዘበሰማያት” እና የ“በሰላመ ገብርኤል” ጸሎቶች፡ ጥሬ ቃላታቸው እንደተጠበቁ ኾነው፡ እነዚህ ጸሎቶች፡ በአዲስ ኪዳን ደም ያስገኙት የዘለዓለም ፍሬ፡ የቱን ያህል ጣፋጭነት ያለው መልካም እንደኾነ ለመግለጽ፡ አኹን ባለበት መልክ፡ በጽሑፍ ተዘጋጅተው መቅረባቸው፡ ፍጹም ተገቢ ኾኖ ይገኛል፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፡ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

በዚህም ሹሉ፡ ቀደም ብዬ እንደገለጽሁላችሁ፡ በልብ፡ በእስትንፋስና በቃል ብቻ ሲገለጹና ሲነገሩ፡ ሲደመጡም የኖሩት፡ እነዚሁ ጸሎቶች፡ እንደዚያ፡ በረቂቅነት ባሕርይ ከነበሩበት ህልውናቸው ወጥተው፡ ዛሬ ለሚገኙበት የግዝፈት ሹኔታቸው በቅተው፡ እንዲህ ለመነበብ የቻሉት፡ በእግዚአብሔር ፈቃድ፡ ጊዜው በመድረሱ መኾኑን እንመለከታለን። በዚህ ረገድ የተፈጸመው ተግባር፡ ተገቢና ጠቃሚ ነው ቢባል ያስኬዳል የሚያስኘው፡ ለዚህ ነው።

በዚህ ውይይታችን ውስጥ፡ ቀደም ብሎ ተብራርቶላችሁ እንደተረዳችሁት፡ በሥጋዊ አካል ገዝፋ የምትታዩው ሕያዊት ነፍስ፡ በሃይማኖቷ የጸናች፡ በምግባሩዋም የቀናች ከኾነች፡ በጥምቀት ጸጋ፡ ከእግዚአብሔር ባገኘችው ልጅነት ምክንያት፡ በለበሰችው መንፈሳዊ አካል፡ መኖር ከምትችልበት ብቅዓት ትደርሳለች፡ ይህም ማለት፡ ይህች ነፍስ፡ ፍላጎቱና ብቅዓቱ ካላት፡ በሥጋዊ አካሏ ገዝፋ እያለች፡ በመንፈስ፡ በትንሣኤ ሕይወት ውስጥ ተመስጣ ገብታ መኖር ትችላለች ማለት ነው። ይህ ጸጋ፡ በኢየሱስ ክርስቶስ ቤዛነት፡ በወረደው መንፈስ ቅዱስ፡ ለእያንዳንዱ ሰው ስለቀረበለት፡ ይህንኑ ጸጋ ለመቀበል ፈቃደኛ የኾነ ማንኛውም ኢትዮጵያዊ፡ በመንፈሳዊ ተድላ ደስታ ይኖራል። በዚህ ጊዜ፡ ፈጣሪው፡ በፍጹም ፍቅር ያደረገለትን ቸርነትና ምሕረት፡ የሰጠውንም ዘላለማዊ ጸጋ አውቆ፡ ያመሰግናል።

ይህን፡ “አባታችን እግዚአብሔር ሆይ” የሚለውን፡ የምስጋና ጸሎት፡ ለፈጣሪው፡ “እናታችን ማርያም ሆይ” የሚለውንም የሰላምታ ጸሎት፡ ለአምላክ እናት ለማቅረብ፡ ብቅዓቱንና ችሎታውን የሚያገኘው፡ በዚህ ሕይወት ውስጥ ያለው ኢትዮጵያዊ ብቻ ነው። ይህን ብቅዓትና ችሎታ ያገኘው፡ በ“አቡነ ዘበሰማያት” ጸሎት፡ ለእግዚአብሔር አብ የቀረቡት፡ የእግዚአብሔር ወልድ ልመናዎች ሹሉ፡ ጸሎቱን ባስተማረው፡ በራሱ በኢየሱስ ክርስቶስ ቤዛነትና በእናቱ በድንግል ማርያም ኪዳንነት፡ መልስ አግኝተው መፈጸማቸውን፡ በሃይማኖቱ አረጋግጦ ስላወቀ መኾኑን፡ ልትገነዘቡት ይዝባችኋል።

“አባታችን እግዚአብሔር ሆይ!” ስለሚለው የምስጋና ጸሎት ሓተታ።

ጥያቄ፡- በ“አቡነ ዘበሰማያት” ጸሎት፡ ለእግዚአብሔር አብ የቀረቡት፡ የእግዚአብሔር ወልድ ልመናዎች ሹሉ፡ ጸሎቱን ባስተማረው፡ በራሱ በኢየሱስ ክርስቶስ ቤዛነትና በእናቱ በድንግል ማርያም ኪዳንነት፡ መልስ አግኝተው የተፈጸሙ መኾናቸውን፡ በሃይማኖት አረጋግጦ ማወቅ እንዴት ነው?

ምዕራፍ ፭፣ ጸሎት፡፡

“እናታችን ማርያም ሆይ!” ስለሚለው፡ የሰላምታ ጸሎት ሓተታ፡፡

መልስ፡- ይህ፡ “አቡነ ዘበሰማያት” የሚለው ጸሎት፡ ራሱ፡ ኢየሱስ ክርስቶስ የጸለየው፡ የራሱ ጸሎት ነበረ፡ ማለትም፡ ሰው የኾነው እግዚአብሔር ወልድ፡ በሰውነቱ፡ ለአምላክነቱ የጸለየው፡ ለመጀመሪያ ጊዜም፡ ከፍጡር፡ በእውነትና በመንፈስ የቀረበ፡ ፍጹም ልመና ኾኖ ስለተገኘ፡ በእግዚአብሔር አብ ዘንድ ተሰሚነትን ሊያተርፍ፡ ተገቢውንም ምላሽ ሊያስጠየቅ የቻለ ጸሎት ነበር ማለት ነው፡፡ ይኸው ጸሎት፡ ከደቀ መዛሙርቱ አንዱ፡ “ጌታ ሆይ! ዮሐንስ ደቀ መዛሙርቱን እንዳስተማረ፡ እንጸልይ ዘንድ አስተምረን!” ብሎ በጠየቀው ጊዜ፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ለተከታዮቹ ያስተማራቸው፡ የራሱ ጸሎት መኾኑንም፡ ቀደም ብዬ ጠቅሼላችኋለሁ፡፡

ስለዚህ፡ ዛሬ እኛ፡ ይህን ጸሎት፡ ወደፈጣሪያችን በምናቀርብበት ጊዜ፡ የምንጸልየው፡ በእውነተኛው የአምልኮ መንፈስ ኾኖ ሲገኝ፡ ጸሎቱ፡ በኢየሱስ ክርስቶስ ቤዛነት፡ ተገቢውን ፍጹም መልስ አግኝቶ፡ የመጨረሻውን የትንሣኤ ሕይወት እንድንቀዳጅ ያደረገን መኾኑን፡ መንፈስ ቅዱስ፡ ወዲያው ይገልጽልንና፡ “እባታችን እግዚአብሔር ሆይ! እናታችን ማርያም ሆይ!” የሚሉትን፡ ኹለቱንም የማይለያዩ የምስጋናና የሰላምታ ጸሎቶች በተመሰጠ እንድንጸልይ ጸጋውን እንታደላለን፡፡

አሁን እናንተ ያቀረባችሁትን፡ ይህን ጥያቄያችሁን፡ እስከዚች አፍታ ድረስ እያካሄድነው ባለነው፡ በዚህ ውይይታችን ውስጥ ባገኛችሁት እውቀት ብቻ፡ እናንተው፡ ራሳችሁ ልትመልሱት ስለምትችሉ፡ እኔ እየጠየቅኋችሁ፡ እናንተም እየመለሳችሁልኝ፡ በምንፈጽመው ቃለ ምልልስ፡ ከግብ የምናደርሰው ይኾናል፡፡ በዚህ መሠረት፡ “እባታችን እግዚአብሔር ሆይ! እናንተ ስትጸልዩ፡ ‘አቡነ ዘበሰማያት! ይትቀደስ ስምክ! ትምጸእ መንግሥትክ! ወይኩን ፈቃድክ፡ በከመ በሰማይ፡ ከማሁ በምድር! ሲሳየኝ፡ ዘለለዕለትን፡ ሀበኝ ዮም! ንድግ ለኝ፡ አበላኝ፡ ወጌጋዬን፡ ከመ ንሕነኒ ንንድግ፡ ለዘአበሰ ለኝ! ኢታብአኝ እግዚአ ውስተ መንሱት! አሳ አድገኝ፡ ወባልሐኝ፡ እምኮሱ እኩይ! እሰመ ዚአከ፡ ይእቲ መንግሥት፡ ኃይል፡ ወስብሐት! ለዓለመ ዓለም፡፡ በሉ! ብሎ፡ ልጅህ ኢየሱስ ክርስቶስ ያስተማረንን፡ ያን ጸሎታችንን፡ በእርሱው ቤዛነት ተቀብለህ፡ ለነፍሳችንና ለሥጋችን፡ ቸርነትህን አበረከትክልን፡ ምሕረትህን አደረግህልን፡ ፍቅርህን ፈጸምክልን፡ ጸጋህንም ሰጠኸን፡ ስለዚህ እናመሰግንሃለን፡፡” በሚል መግቢያ የምንጀምረውንና ምላሽ ማግኘቱን አረጋግጠን፡ ፍጹም ምስጋናችንን ብቻ፡ ለፈጣሪያችን የምናቀርብበትን፡ ይህንን ጸሎታችንን፡ እንዲህ እያልን፡ እንቀጥለዋለን፡፡

ስንቀጥልም፡ የምናመሰግነው፡ ለምን እንደኾነ እየተገነዘብን ሊኾን ስለሚገባ፡ ይኸው እውነታ፡ በዚሁ ቃለ ምልልሳችን ውስጥ ተብራርቶልን እናገኘዋለን፡ ይኸውም፡ በቅድሚያ፡ በእግዚአብሔር መልክ የተፈጠርንበትን ሰውነታችንን፡ ማለትም፡ ነፍሳችንንና ሥጋችንን ለማኖር፡ ከዚያ፡ ያን ህልውና፡ በምድር ላይ፡ በጤንነትና በደህንነት ለማቆየት፡ በመጨረሻም፡ ለዘለዓለም ሕይወት ለማብቃት፡ ስለሚያስፈልጉን ረቂቃንና ግዙፋን ሲሳያት የተነገረበት ሓተታ ነው፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፡ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

ይህ ሐተታ፡ ፈጣሪዎችን፡ ገና ሳንጠይቀው፡ አስቀድሞ፡ በየይነቱና በየመልኩ፡ እጅግ አትረፍርፎ፡ በቸርነቱ ያዘጋጀልን ወሰን የሌለው የተፈጥሮ በረከቱ፡ በዚያ፡ በረከቱ ላይ ዓምዐን፡ በካድነው ጊዜም፡ ተቀይሞ፡ ልቅጣቸው ሳይል፡ እንደገና፡ ራሱን ከሦ፡ ያደረገልን ሙሉ ምሕረቱና ያን ምሕረቱን ለማስገኘት፡ በቤዛነት፡ የፈጸመልን ፍጹም ፍቅሩ፡ ያን፡ ፍቅሩንም፡ ለዘለዓለም ለማጽናት፡ በምልዓት የሰጠን የመንፈስ ቅዱስ ጸጋ፡ እነዚህ ኹሉ ሲሳያትና ሀብታት፡ ምን እንደኾኑ፡ እንዴትና በምን መንገድ ልናገኛቸው እንደቻልን የሚገልጽልን፡ በእኔ ጠያቂነትና በእናንተ መላሸነት፡ ከዚህ እንደሚከተለው የምንለዋወጠው ይኾናል፡-

ጥያቄ፡- በተገላቢጠሽ፡ አንተ ጠያቂ፡ እኛ መላሾች ልንኾን ማለትህ ነው?

መልስ፡- አምን! ወዲያውም፡ በኢትዮጵያዊነት እውቀታችሁ፡ ከምን ደረጃ እንደደረሳችሁ፡ ለእኔ መመዘኛ ይኾነኛል።

ጥያቄ፡- መልካም! ለዚህ በመብቃታችን ደስ ብሎን፡ ጥያቄህን ልንሰማው እንጠብቃለን።

መልስ፡- እኔም፡ “እሺ!” ብዬ፡ ውይይታችንን፡ በእኔ ጠያቂነት፡ እንዲህ ስል ቀጠልሁ።

ጥያቄ፡- ጥያቄዎችንን የምንጀምረው፡ “አባታችን ሆይ!” በሚለው፡ በጸሎቱ መግቢያ ይኾናል።

እግዚአብሔር፡ እኛ ፍጡሮቹ፡ እርሱን በምንፈልገው ጊዜ፡ “አታጠሩኝ የሚገባችሁ፡ ‘ፈጣሪዎችን!’ ወይም፡ ‘አምላካችን!’ ወይም፡ ‘ጌታችን!’ ወይም፡ ‘ንጉሣችን!’ ወይም፡ ‘ገዢዎችን!’ ብላችሁ ነው።” ለምን አላለም? ለምን፡ “አባታችን ሆይ!” ብላችሁ ጥሩኝ አለ? ይህ ፈቃድና ክብር የተገኘው፡ በተቀባዩና በተጠቃሚው ጥያቄ ሳይኾን፡ አኹንም እንደገና፡ ከሰጪው የቸርነት ልግሥር መኾኑ፡ በጸሎቱ ትምህርት ታውቋል። እንዲህ ከኾነ፡ ታዲያ! ፍጥረትን፡ ከአለመኖር ወደመኖር ያመጣ፡ ፈጣሪ፡ ፍጡሩ፡ ከእርሱ ጋር ያለው የግንኙነት ደረጃ፡ ይህን የሚያህል የዝምድና ቅርበት ያለው እንዲኾን መፍቀዱ፡ ምን ይደንቅ! ምን ይጠልቅ! ይህ የግንኙነት ደረጃና ይህ የዝምድና ቅርበት፡ በአባትና በልጅ መካከል ባለው የተፈጥሮ አንድነትና የፍቅር መጠን እንዲኾን በመደረጉ፡ የአንድነቱ ዓይነትና የፍቅሩ ጽንፍ፡ በምን መሥፈሪያ፡ ሊለካ፡ በምንስ ቃል ሊገለጽ ይቻላል?

መልስ፡- አይቻልም።

ምዕራፍ ፭፡ ጸሎት፡፡

“እናታችን ማርያም ሆይ!” ስለሚለው፡ የሰላምታ ጸሎት ሓተታ፡፡

ጥያቄ፡- ይህን፡ የአንድነት ዓይነትና የፍቅር መጠን፡ እኔ፡ እዚህ ላይ አብራርቼ ልገልጸው ከምሞክረው ይልቅ፡ ሓዋርያው፡ “የእግዚአብሔር ልጆች ተብለን ልንጠራ፡ አብ፡ እንዴት ያለውን ፍቅር እንደሰጠን፡ እዩ! እንዲሁም ነን፡” ብሎ በጻፈው ቃል ተወስነን፡ ብናጠቃልለው የሚበቃ ይመስለኛል፡ እናንተስ፡ ምን ይመስላችኋል?^{፻፳፫}

መልስ፡- አዎን! እኛም፡ “ይበቃል!” እንላለን፡፡

ጥያቄ፡- ለነገሩማ፡ ፈጣሪዎችን፡ ሰው ኾኖ፡ በምድር ላይ በተመላለሰበት ጊዜ፡ በእርሱና በሰብአዊው ፍጡሩ መካከል ሊኖር የሚፈልገው፡ እውን ያደረገውም የግንኙነት ዓይነትና መጠን፡ ምንና እንዴት እንደኾነ፡ እኛ ደካሞች ፍጡሮቹ፡ በቀላሉ ሊገባንና ልንረዳው፡ ልንገነዘበውም እንችል ዘንድ፡ የሰውነት ባሕርያችንንና የተፈጥሮ ዓቅማችንን በሚያውቀው መለኮታዊ አንደብቱ፡ የተናገረውን ቃሉን፡ እስኪ እንስማ!

ይህም፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ስለጸሎት፡ ለደቀ መዛሙርቱ፡ “ለምኑ! ይሰጣችሁማል፡ ፈልጉ! ታገኙማላችሁ፡ መዝጊያን አንዳኩ! ይከፈትላችሁማል፡” ሲል፡ ባስተማራቸው ጊዜ፡ አያይዞ ያሰማው፡ እንዲህ የሚለው ምላሌ ነው፡- “አባት ከኾናችሁ፡ ከእናንተ፡ ከማንኛችሁም፡ ልጁ፡ እንጀራ ቢለምነው፡ እርሱ፡ ድንጋይ ይሰጠዋልን? ዓሃ ደግሞ ቢለምነው፡ በዓሃ ፋንታ፡ አባብ ይሰጠዋልን? ወይስ፡ እንቁላል ቢለምነው፡ ጊንጥ ይሰጠዋልን? እንኪያስ፡ እናንተ፡ ክፉዎች ስትኾኑ፡ ለልጆቻችሁ፡ መልካም ስጦታን መስጠትን ካወቃችሁ፡ በሰማይ ያለው አባት፡ ለሚለምኑት፡ እንዴት አብልጦ፡ መንፈስ ቅዱስን ይሰጣቸው!”

የሚያስፈልገንን ኹሉ፡ እንዲህ፡ አስቀድሞ የሰጠንና የሚሰጠን የሰማዩ አባታችን፡ እኛ ደግሞ፡ በእውነተኛው የሃይማኖት አምልኮ ኾነን፡ በጸሎት የምንጠይቀው ነገር ቢኖር እንኳ፡ እርሱ የሚሰጠን ስጦታ ምን ዓይነት እንደኾነ በማስተዋል ተመልከቱት! በሥጋ የወለዱን አባቶቻችንና እናቶቻችን የሚሰጡን፡ ያንኑ፡ የጠየቅናቸውን ቢኾን ነው፡ ያም፡ አላቂና ጠፊ የኾነው፡ ምድራዊው ነው፡፡ የእርሱ ስጦታ ግን፡ እንዲህ አይደለም፡ እኛ ከፈለግነውና ከጠየቅነው በላይ፡ እጅግ የላቀ፡ ወደር የማይገኝለትና በገንዘብ ሊተመን የማይቻል፡ የማያልቅና ዘለዓለማዊ፡ ፍጹምና የመጨረሻው ስጦታ ነው እንጂ፡፡ እርሱም፡ መንፈስ ቅዱስ ነው፡፡

እንግዲህ፡ “በምድር ላይ፡ አባት ኢታድርጉ! የሰማዩ አባታችሁ፡ አንድ ነውና፡፡ ስለዚህ፡ እኔን፡ ‘አባታችን! በሉኝ!’ ያለንን፡ ቃሉን ተከትለን፡ እኛ፡ “አባታችን ሆይ!” እያልን የምንጠራው፡ ቀድሞ፡ በሥጋ የፈጠረን፡ ጓላ፡ በነፍስ፡ መልኩን ሰጥቶ ያከበረንና በመጨረሻ፡ በመስቀል ላይ ተቤዥቶን ያዳነን በመኾኑ፡ እንደፈጣሪዎችን፡ አምላካችንና መድኃኒታችን ብቻ ሳይኾን፡ በይበልጥ፡ እርሱ፡ “በሥጋም፡ በነፍስም፡ በመንፈስም፡ በወለደን፡ በአባትነቱ እንድናውቀውና እንድንጠራው ስለፈለገ ነው!” ብለን እናምናለን፡፡^{፻፳፬}

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፡ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

ታዲያ! እንዲህ ከኾነ፡ እውነተኛውና ዘላለማዊው አባትነት፡ የእርሱ ብቻ መኾኑን በማመን፡ በሥጋ፡ ከወለዱን አባቶቻችንና እናቶቻችን ይልቅ፡ ልንወድደው፡ ልንታዘዝው፡ ልናከብረውና ልንፈራው አይገባምን?

መልስ፡- አዎን! በጣሙን ይገባል።

ጥያቄ፡- ከዚህ ቀደም ብሎ እንደሰማችሁት፡ ሰውን ስለወደደ፡ ሰው የኾነውን እግዚአብሔርን፡ በቅርብ አውቆት፡ እጅግ ያፈቀረውና ያገለገለው፡ ሐዋርያውና ወንጌላዊው ዮሐንስ፡ “የእግዚአብሔር ልጆች” ተብለን ልንጠራ፡ አብ፡ እንዴት ያለውን ፍቅር እንደሰጠን እዩ! እንዲሁም ነን።” ሲል እንደጻፈው፡ ፈጣሪያችንና አምላካችን የኾነውን እግዚአብሔርን፡ “አባታችን” ብለን እንድንጠራው፡ እኛም፡ “የእግዚአብሔር ልጆች!” ኾነን፡ በዚህ ስም እንድንጠራ፡ ይህን ህልውና፡ ይህን ክብር፡ ይህን እውቀትና ይህን ጸጋ ያገኘነው፡ በኢየሱስ ክርስቶስ ስለኾነ፡ እጅግ ደስ ብሎን፡ ይህን ላደረገ፡ ለእርሱ፡ የዘወትር ምስጋናችንን ልናቀርብ አይገባምን?

መልስ፡- አዎን! በእርግጥ ይገባል።

ጥያቄ፡- አሁን፡ የምንቀጥለው፡ ከዚህ፡ ከጸሎቱ መግቢያ ጋር ስለተያያዘው፡ “በሰማያት የምትኖር!” ስለሚለው ቃል ይኾናል።

በዚህ ቃል መሠረት፡ “መኖሪያው፡ በሰማያት ብቻ ነው!” ተብሎ ይታመን የነበረው፡ ራሱ እግዚአብሔር፡ መጀመሪያ፡ በልጁ፡ ሰው ኾኖ፡ ወደዚህ ዓለም መምጣት፡ ከዚያ በኋላ፡ የመጣበትን ተልእኮ ፈጽሞና ከሙታን ተለይቶ ተነሥቶ፡ ወደሰማያት እስካረገባት ቀን ድረስ፡ በምድር ላይ በመመላለሱ፡ በመጨረሻ፡ በቅዱስ መንፈሱ፡ ወደዚችው ምድር ተመልሶ መጥቶ፡ በሰዎች መካከል በመገኘቱ፡ እነዚህ ዛሬ፡ በመሬትና በፍጥረት ዓለሙ መልቶ፡ የሚኖር አልኾነምን?

መልስ፡- አዎን! የሚኖር ኾኗል።

ጥያቄ፡- ይህንስ እውነታ፡ “እኔም፡ አብን እለምናለሁ፡ ለዘላለምም፡ ከእናንተ ጋር እንዲኖር፡ ሌላ አጽናኝ ይሰጣችኋል፡ እርሱም፡ ዓለም የማያየውና የማያውቀው ስለኾነ፡ ሊቀበለው የማይቻለው፡ የእውነት መንፈስ ነው፡ ነገር ግን፡ በእናንተ ዘንድ ስለሚኖር፡ በውስጣችሁም ስለሚኾን፡ እናንተ ታውቃላችሁ። ...የሚወድደኝ ቋኖር፡ ቃሌን ይጠብቃል፡ አባቴም ይወድደዋል፡ ወደእርሱም እንመጣለን፤ በእርሱም ዘንድ መኖሪያ እናደርጋለን።” ባለው ቃሉ፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ አረጋግጦ ያጸናሪ አይደለምን?

መልስ፡- አዎን! አጽንቶታል።

ምዕራፍ ፭፤ ጸሎት፡፡

“እናታችን ማርያም ሆይ!” ስለሚለው፡ የሰላምታ ጸሎት ሐተታ፡፡

ጥያቄ፡- ታዲያ! እንዲህ ከኾነ፡ እኛ ኢትዮጵያውያን፡ ይህን ቸርነት ሳደረገልን ፈጣሪያችን፡ በዚህ የምሕረት ዘመን፡ የምናቀርብለት የምስጋና ጸሎት፡ “አባታችን እግዚአብሔር ሆይ! ከቅድስት ድንግል ማርያም፡ በተወለደው ልጅህ መድኃኒትነት፡ የመንፈስ ቅዱስ ጸጋ፡ በዓለሙ ሹሉ ወረደልን፡፡ ስለዚህ፡ በሰማይ ብቻ ሳይኾን፡ ዛሬ፡ በምድርም የምትኖር ኾንህ፡፡” የሚል ሊኾን አይገባምን?

መልስ፡- አዎን! ይገባል፡፡

ጥያቄ፡- መልካም! “ስምህ ይቀደስ! (ማለትም፡ ይክበር! ይመሰገን!)” በሉ!” ያለውን ደግሞ እንመልከት! እግዚአብሔር ወልድ፡ በዚህ ዓለም፡ በሰውነት ተገልጦ፡ እጅግ ብዙ የኾነውን የእግዚአብሔርን ሥራ በመሥራቱ፡ የእግዚአብሔር ስም፡ በምድር ላይ፡ በሰዎች መካከል አልተቀደሰምወይ? አልከበረምወይ? አልተመሰገነምወይ?

መልስ፡- አዎን! ተቀድሷል፡ ከብሩዋል፡ ተመስግኗል፡፡

ጥያቄ፡- ይህንስ እውነታ፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ከፈጸማቸው፡ እጅግ ብዙዎች ከኾኑት ተአምራት መካከል፡ አንዳንዶቹን ብቻ፡ በምሳሌነት በመጥቀስ ማስረዳት ይቻል የለምን? እነዚህም፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ከአጋንንት ሠራዊት ቀራኛ የፈወሰው፡ ያ ሕመምተኛ፡ ለጌታ አድሮ፡ ከእርሱ ጋር ይኖር ዘንድ፡ ጌታን በለመነው ጊዜ፡ ጌታ፡ “አይኾንም! ወደቤትህ ተመለስ! እግዚአብሔር፡ እንዴት ያለ ታላቅ ነገር እንዳደረገልህ ንገር!” ብሎ ስላሰናበተው፡ ያ ሰው፡ ጌታ፡ እንዴት ያለ፡ ታላቅ ነገር እንዳደረገለት፡ በከተማው ሹሉ እየተዘዋወረ አልሰበከምን?

ደግሞስ፡ ወደኢየሩሳሌም ሲገቡ፡ በሩቅ ቆመው፡ እየጮኹ፡ “ኢየሱስ ሆይ! አቤቱ ማረን!” ላሉት፡ ለዐሥሩ ለምጻሞች፡ “ኺዱ! እየራሳችሁን፡ ለካህናት አሳዩ!” ብሏቸው፡ ሲገቡ፡ ገና በመንገድ ላይ ሣሉ ስለነጹ፡ “ከእነርሱ፡ አንዱ፡ እንደተፈወሰ ባየ ጊዜ፡ በታላቅ ድምፅ፡ እግዚአብሔርን እያከበረ ተመለሰ፡ እያመሰገነውም፡ በእግሩ ፊት፡ በግንባሩ ወደቀ፡ እርሱም ሳምራዊ ነበረ፡፡ ኢየሱስም መልሶ፡ ‘ዐሥሩ አልነጹምን? ዘጠኙስ ወዴት አሉ?’ ከዚህ፡ ከልዩ ወገን በቀር፡ እግዚአብሔርን ሊያከብሩ የተመለሱ አልተገኙም፡፡ አለ፡፡ እርሱንም፡ ‘ተነሣና ኺድ! እምነትህ አድኖሃል!’ አለው፡፡” ታዲያ፡ በዚያኛው የምሥራች ስብከት፡ በዚህኛውም የምስጋና ስግደት፡ የእግዚአብሔር ስም አልተቀደሰምን? አልከበረምን? አልተመሰገነምን?

በመጨረሻስ፡ ጌታ፡ ሰው ኾኖ ወደዚህ ዓለም የመጣበትን ዓላማ ካገባደደ በኋላ፡ በመስቀል ላይ፡ የሞት ጽዋውን ተቀብሎ፡ ከሙታን ተለይቶ ወደተነሣባት መቃብር ከመውረዱ በፊት፡ በነበረችው ሌሊት፡ “አባት ሆይ! እኔ ሳደርገው የሰጠኸኝን ሥራ ፈጽሜ፡ በምድር አከበርሁሁ፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፤ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

“...አሁንም፡ ዓለም ሳይፈጠር፡ በአንተ ዘንድ በነበረኝ ክብር፡ በራስህ ዘንድ አክብረኝ፡፡ ከዓለም ለሰጠኸኝ ሰዎች፡ ስምህን ገለጥሁላቸው፡ የአንተ ነበሩ፡ ለእኔም ሰጠሃቸው፤ ቃልህንም ጠብቀዋል፡፡ ...በእውነትህ ቀድሳቸው፡ ቃልህ፡ እውነት ነው፡፡ ወደዓለም እንደላከኸኝ፡ እንዲሁ፡ እኔ፡ ወደዓለም ላክኳቸው፡ እነርሱም ደግሞ፡ በእውነት የተቀደሱ እንዲሆኑ፡ እኔ፡ ራሴን፡ ስለእነርሱ አቀድሳለሁ፡፡” ብሎ፡ በተናገረው ቃሉ፡ እነሆ፡ የእግዚአብሔር ስም፡ ከዚያች ቀን አንሥቶ፡ በምድር ላይ፡ በእውነት የመቀደሱ፡ የመክበሩ፡ የመመስገኑ እውነታ መጀመሩን፡ ማረጋገጥ አይደለምን?

መልስ፡- አዎን! ነው፡፡

ጥያቄ፡- ታዲያ! እንዲህ ከኾነ፡ እኛ ኢትዮጵያውያን፡ ይህን ቸርነት ላደረገልን ፈጣሪያችን፡ በዚህ የምሕረት ዘመን፡ የምናቀርብለት የምስጋና ጸሎት፡ “ስምህ፡ በምድርም ተቀደሰ፡፡” የሚል ሊኾን አይገባምን?

መልስ፡- አዎን! ይገባል፡፡

ጥያቄ፡- መልካም! አሁን ደግሞ፡ “መንግሥትህ ትምጣ!” በሉ!” ስለሚለው፡ ስለሚቀጥለው የጸሎቱ ኃይል ቃል፡ በአትኩሮት እንመለከታለን፡ በዚህም ጊዜ፡ ከጥያቄው ጋር አግባብነት ያላቸውን፡ አንዳንድ፡ የቅዱሳት መጻሕፍት ጥቅሶችን፡ ለማስታወስ ይህል፡ እዚህ ላይ፡ እንደገና እናነሳላቸዋለን፡፡ የዚህ ጸሎት ልመና፡ ምላሹን አግኝቶ፡ የሰው ልጆች፡ መልካሙ ፍላጎታቸው ተሟልቶላቸው፡ በሰላማዊ ዕረፍት ለመኖር መቻላቸውን፡ እስካሁን ከተወያየንባቸው ርእሶች እንደተረዳችሁት አምናለሁ፡፡

እንደማይዳሰሰውና እንደማይደረስበት፡ እንደሰማዩ ገዋ፡ የማትጨበጥ ረቂቅ በመኾኗ፡ “መንግሥተ ሰማያት” እየተባለች ስትጠራ የኖረችው የእግዚአብሔር መንግሥት፡ በዓለሙ ኹሉ መልታ፡ በሰው ልቦናም ውስጥ ሰፍና እንድትገኝ፡ ፈጣሪ፡ በቸርነቱ፡ ከአዳምና ሔዋን ጀምሮ፡ ለሰው ልጆች ሰጥቷት የነበረች፡ የመልካም ህልውና ሥርዓት መኾኗን አውቃችኋል፡ ነገር ግን፡ ይህች የእግዚአብሔር መንግሥት፡ የሰው ልጆች ስላልፈለጓትና ተፃራሪዋ የኾነውን ሌላውን ዓይነት አኗኗር ስለመረጠ፡ ከእነርሱ ተሠውራ ከቆየች በኋላ፡ በመጨረሻው ዘመን፡ በንስሐ፡ ወደፈጣሪያቸው ተመልሰው፡ በእውነት ስለፈለጓት፡ እነሆ፡ በመለኮታዊው ምሕረት፡ እንደገና ሊያገኙትና ሊኖሩባት እንዲችሉ መደረጉን፡ ይህም፡ በኢየሱስ ክርስቶስ ቤዛነት በተቀዳጁት፡ የትንሣኤ ሕይወት ተረጋግጦ እውን እንደኾነላቸውም ተገንዝባችኋል፡፡

ምዕራፍ ፭፡ ጸሎት፡፡

“እናታችን ማርያም ሆይ!” ስለሚለው፡ የሰላምታ ጸሎት ሓተታ፡፡

አዎን! ይህች “የእግዚአብሔር መንግሥት”፡ ዛሬ፡ በምድር ላይ፡ በሰዎች መካከል፡ እንዲህ፡ ገዝፋ እንድትገኝ የተደረገች፡ የመጨረሻውና ዘላለማዊው ማረጋገጫ ማኅተም የተገኘው፡ በኢየሱስ ክርስቶስ ቅዱስ ሥጋና ክቡር ደም መኾኑ ቢታወቅም፡ ይህ እውነት፡ ከፍጥረት መጀመሪያ አንሥቶ፡ ሳይደበዝዝና ሳይዳከም፡ ከመጥፋትም ድኖ፡ ለዚህ፡ ለፍጹሙ ብቅዓት ይደርስ ዘንድ፡ በአያውነት እንዲቀጥል ለማድረግ የተቻለው፡ እውነተኛቹ ኢትዮጵያውያን፡ የቀደሙትን፡ ስድስቱን የእግዚአብሔርን ቅዱሳት ቃል ኪዳናት፡ በፍጹም ታማኝነት፡ በሃይማኖት ጠብቀው፡ በምግባርም አጽንተው፡ ተቃዋሚውን የክፋት ጦር በመቋቋም፡ ሲጋደሉ በመኖራቸው መኾኑን፡ ይህም፡ የመለኮት ቸርነት፡ ያስገኘው ጸጋ እንጂ፡ በሰብአዊው ሀብት፡ ጥበብና ኃይል የተደረገ አለመኾኑን፡ በሚበቃ ተረድታችሁታል፡፡

በዚህ ረገድ፡ በቅድሚያ፡ “የእግዚአብሔር መንግሥት ቀርባለችና፡ ንስሐ ግብ!” የሚለው፡ የአምላክ የአዋጅ ቃል፡ ለምን እንደተነገረ ለማወቅ የሚሳነው ሰብአዊ ፍጡር “ይኖራል” ብሎ ማሰብ ያዳግታል፡፡ ይህ የአዋጅ ቃል፡ እግዚአብሔር፡ ይህችን፡ ዘላለማዊት መንግሥቱን፡ እንደገና፡ በምድር ላይ፡ በሰዎች መካከል ሊገልጣት ፈቃዱ ኾኖና ወስኖ፡ ይህን ተልእኮ ለመፈጸም፡ “ይወርዳል፡ ይወለዳል!” ተብሎ ሲተነበይለት የቆየው፡ ልጁ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ እነሆ፡ ደርሶ፡ በደጃፍ ቆሞ የሚገኝ መኾኑን በማረጋገጥ፡ መጥምቁ ዮሐንስ፡ በምሥራችነት የተናገረው ነበር፡፡ ጳላም፡ መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ይህችን፡ “የእግዚአብሔር መንግሥት” የተባለችውን ረቂቅ መንግሥቱን፡ በመስቀሉ ዙፋን ላይ ኾኖ፡ በሠዊት ሥጋውና ባፈሰሰው ደሙ፡ በምድር ላይ፡ እንደገና አድሶና አግዝፎ እስኪገልጣት ድረስ፡ ይህንን የአዋጅ ቃል፡ ሲያሰማ የቆየ መኾኑን፡ ቀደም አድርጋችሁ እውቃችኋል፡፡

አዎን! ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ሰይጣንን፡ እንዲህ፡ ድል ነሥቶ፡ ኃጢአትን ደምስሶ፡ ሞትንም አጥፍቶ፡ በኃይልና በምስጋና፡ በመንግሥታዊም ሥልጣን ከተነሣ በኋላ ግን፡ “ሰማያዊት” ትባል የነበረችው፡ ይህችው፡ የእግዚአብሔር መንግሥት፡ በምድር ላይ፡ እንደገና እንድትገለጥ፡ የማትታይና ረቂቅ የነበረችውም፡ ገዝፋ፡ እንደገና በገሃድ እንድትታይ አደረገ፡፡ የተገለጠችው፡ የታየችውም፡ በዕለተ እሑድ ሰንበት ሌሊት፡ በእርሱ በራሱ፡ በኢየሱስ ክርስቶስ የትንሣኤ አካል ነው፡፡

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ቀደም ብሎ፡ በአይሁድ ቤተ ክህነት ተከሰሰ፡ በዕለተ ዓርብ የፋሲካ ቀን፡ በምድራዊው የቄሣር መንግሥት ባለሥልጣን ፊት፡ ለፍርድ ቀርቦ ሣለ፡ መኮኑን ጸላጦስ፡ “የአይሁድ ንጉሥ አንተ ነህን?” ብሎ በጠየቀው ጊዜ፡ ገና በደሙ ታጥባና ታትማ፡ በትንሣኤውም ታድላና ገዝፋ ስለምትገለጸው መንግሥቱ፡ “መንግሥቱ፡ ከዚህ ዓለም አይደለችም፡ መንግሥቱስ፡ ከዚህ ዓለም ብትኾን፡ ወደዓለም እንዳልሰጥ፡ ሉሌዎቼ ይዋጉልኝ ነበር፡ አሹን ግን፡ መንግሥቱ፡ ከዚህ አይደለችም!” በማለት መልሰ፡ አስቀድሞ የሰጠው፡ በዚህ ምክንያት መኾኑን ልታውቁት ይገባል፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፤ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

ታዲያ! “የእግዚአብሔር መንግሥት ቀርባለችና፡ ንስሐ ግቡ!” የተባለችው፡ ይህች “የእግዚአብሔር መንግሥት”፡ ራሱ፡ ኢየሱስ ክርስቶስ መሆኑ አይደለምን? በዚህስ፡ በኢየሱስ ክርስቶስ፡ ሕያው ሰውነት፡ ያች፡ እንደሰማይ የራቀችና የመጠቀች፡ የማትዳለስና የረቀቀች በመሆኗ፡ “መንግሥተ ሰማይ!” ትባል የነበረችው፡ “የእግዚአብሔር መንግሥት!”፡ በመጨረሻው ዘመን፡ በምድር ላይ፡ እንዲህ ገዝፋ መገለጧን፡ ለፍጥረተ ዓለሙ ሹሉ፡ በአዋጅ ማሳወቅ አይደለምን?

መልስ፡- አዎን! ነው።

ጥያቄ፡- ይህንስ እውነታ፡ “የእግዚአብሔር መንግሥት፡ መቼ ትመጣለች?” ብለው ለጠየቁት ተቃዋሚዎቹ፡ “የእግዚአብሔር መንግሥት፡ በመጠባበቅ አትመጣም፤ ደግሞም፡ እነኝት በዚህ፡ ወይም እነኝት በዚያ ናት!” አይሏትም፡ የእግዚአብሔር መንግሥት፡ እነሆ፡ በመካከላችሁ ናትና!” ብሎ በሰጠው ቃል፡ ራሱ፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ አረጋግጦታል አይደለምን?

መልስ፡- አዎን! አረጋግጦታል።

ጥያቄ፡- እንዲህ፡ በጌታ ቃል፡ “በመካከላችሁ ናት!” የተባለችውና አልፎ አልፎ፡ በመንግሥተ ሰማያትነት ስያሜ የምትጠራው፡ ይህችው የእግዚአብሔር መንግሥት፡ በምድር ላይ በመካከላችን ስትኖር፡ ምንን እንደምትመስል፡ እኛም፡ ዛሬ፡ በሕይወተ ሥጋ እያለን፡ እንዴት ልንኖራት እንደሚገባን፡ በበለጠ አረጋግጠን ለማወቅ፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ለደቀ መዛሙርቱ፡ በምሳሌ የተናገራቸውን፡ ከዚህ የሚከተሉትን፡ የትምህርቶቹን የመግቢያ ቃላት፡ እስኪ፡ እየጠቃቀስሁላችሁ ስሟቸው!

“መንግሥተ ሰማያት፡ በእርሻው መልካም ዘርን የዘራ ገበሬን፤ ...ሰው ወስዶ፡ በእርሻው የዘራት፡ የሰናፍንጭ ቅንጣትን፤ ...ሹሉ እስኪሰካ ድረስ፡ ሴት ወስዳ፡ በሦስት መሥፈሪያ ዱቄት ውስጥ የሸሸገችውን እርሾ፤ ...በእርሻ ውስጥ የተሠወረ መዝገብን፤ ...መልካም ሶንቀንን የሚሻ ነጋዴን፤ ...ወደባሕር የተጣለች፤ ከሹሉም ዓይነት የሰበሰበች መረብን፤ ...ለወይኑ አትክልት፡ ሠራተኞችን ሊቀጥር፡ ማልዶ የወጣ፡ ባለቤትን፤ ...ለልጁ ሠርግ ያደረገ ንጉሥን ትመስላለች። ...ኢየሱስም፡ ‘ይህን ሹሉ አስተዋላችሁን?’ አላቸው፤ ‘አዎን!’ አሉት። እርሱም፡ ‘ስለዚህ፡ የመንግሥተ ሰማያት ደቀ መዛሙር የሾኑ ጸሐፊ ሹሉ፡ ከመዝገቡ፡ አዲሱንና አሮጌውን የሚያወጣ ባለቤትን ይመስላል!’ አላቸው።

“...ደቀ መዛሙርቱ፡ ወደኢየሱስ ቀርበው፡ ‘በመንግሥተ ሰማያት፡ ከሹሉ የሚበልጥ፡ ማን ይሾን?’ አሉት። ሕፃንም ጠርቶ፡ በመካከላቸው አቆመ።

ምዕራፍ ፩፣ ጸሎት።

“እናታችን ማርያም ሆይ!” ስለሚለው፡ የሰላምታ ጸሎት ሐተታ።

ጌታችን ኢየሱስም “እንዲህ አለ፡- እውነት እላችኋለሁ፡ ካልተመለሳችሁ፡ እንደሕፃናትም ኳልኾናችሁ፡ ወደእግዚአብሔር መንግሥት አትገቡም። እንግዲህ፡ እንደዚህ ሕፃን፡ ራሱን የሚያዋርድ ሹሉ፡ በመንግሥተ ሰማያት የሚበልጥ፡ እርሱ ነው።” ይህ የጌታ ቃል፡ “እኛን እንዲቀግራቸውና እንዲጸልይ፡ ሕፃናትን ወደእርሱ ሲያመጧቸው፡ ደቀ መዛሙርቱ በገሠጷቸው ጊዜ፡ ‘ሕፃናትን ተወክላቸው! ወደእኔም ይመጡ ዘንድ አትከልክሏቸው! መንግሥተ ሰማያት፡ እንደነዚህ ባሉ ናትና!” ካለው ጋር ይተባበራል።

“...መንግሥተ ሰማያት፡ አገልጋዮቹን ሹሉ፡ ሊቂጣጠር የወደደ ንጉሥን ትመለሳለች።” እርሱም፡ የእያንዳንዳቸውን በደል፡ እስከሰባት ጊዜ ብቻ ሳይሆን፡ እስከሰባ ጊዜ ሰባት ድረስ፡ ይቅር የሚል፡ ዕዳቸውንም፡ በምሕረት የሚተውላቸው ስለሆኑ፡ እነርሱም፡ ለባልደረቦቻቸው፡ እንደርሱ ሹሉ፡ እንዲያደርጉ የሚጠብቅ ንጉሥ ነው። ደግሞም፡ “የዘለዓለምን ሕይወት እንዳገኝ፡ ትእዛዛትን ሹሉ፡ ከሕፃንነቴ ጀምሮ ጠብቂአለሁና፡ የሚጉድለኝ ምንድር ነው?” ብሉ፡ አንድ ጉበዝ፡ ሳቀረበለት ጥያቄ፡ ጌታችን ኢየሱስ፡ ‘ፍጹም ልትሆን ብትወድ፡ ሺድና ያለህን ሽጠህ፡ ለድሆች ስጥ! ገንዘብህንም፡ በሰማያት ታገኛለህ! መጥተህም ተከተለኝ!’ አለው። ጉበዙም፡ ይህን ቃል በሰማ ጊዜ፡ ብዙ ንብረት ነበረውና፡ እያዘነ ስለገደ፡ ኢየሱስ፡ ለደቀ መዛሙርቱ፡ ‘እውነት እላችኋለሁ! ለባለጠጋ ወደመንግሥተ ሰማያት መግባት፡ ጭንቅ ነው፤ ጸግመኛም እላችኋለሁ፡- ባለጠጋ፡ ወደእግዚአብሔር መንግሥት ከሚገባ፡ ግመል፡ በመርፈ ቀዳዳ ቢገባ ይቀላል!’ አለ።”

“...ለጽዮን ልጅ፡ ‘እነሆ ንጉሥሽ፡ የዋህ ሽፍ፡ በአህያ ሳይና በአህያዪቱ ግልገል፡ በውርንጫዪቱም ሳይ ተቀምጦ፡ ወደአንቺ ይመጣል!’ በሉአት!” ደግሞም፡ “ከሕፃናትና ከሚጠቡት አፍ፡ ምስጋናን፡ ለራስህ አዘጋጅህ!” ተብሉ፡ በነዚህ የተነገረው፡ ይፈጸም ዘንድ።” ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ በአህያዪቱ ሳይ ተቀምጦ፡ የዘንባባ ዝንጣፊ በያዙ ሕፃናትና ልብላቸውን እያነጠፉ በተቀበሉት ሕዝብም ታጅቦ፡ “ሆሃዕና ለዳዊት ልጅ! በእግዚአብሔር ስም የሚመጣ የተባረከ ነው! ሆሃዕና በአርያም! ...በእግዚአብሔር ስም የሚመጣ የእስራኤል ንጉሥ፡ ቡሩክ ነው!” እየተባለ ወደኢየሩሳሌም በገባ ጊዜ፡ የራሱን ንጉሥነት፡ ከሰዎች ተሠውራ የቂየቸው መንግሥቱም፡ እነሆ፡ ገዝፋ፡ በገሃድ መገለጻን፡ ለዓለሙ ሹሉ፡ በአዋጅ ማሳወቁ እንደነበረ ግልጽ አይደለምን?

መልስ፡- አዎን! ነው።

ጥያቄ፡- ይህንስ እውነታ፡ “በእግዚአብሔር ስም የምትመጣ፡ የአባታችን የዳዊት መንግሥት፡ የተባረከች ናት፤ ሆሃዕና በአርያም!” እያሉ ይጮኹ ነበር። “...“ደቀ መዛሙርቱ፡ ሹላቸው፡ ደስ እያላቸው፡ ተአምራትን ሹሉ ሰላዩ፡ በታላቅ ድምፅ፡ እግዚአብሔርን ሲያመሰግኑ ጀምረው፡ ‘በጌታ ስም፡ የሚመጣ ንጉሥ፡ የተባረከ ነው፤ በሰማይ፡ ሰላም፡ በአርያምም፡ ክብር ይሹን!’ አሉ።”

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፤ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

“ከሕዝብም መካከል፡ ከፈረሃውያን አንዳንዱ፡ ጌታን፡ መምህር፡ ሆይ! ደቀ መዛሙርትህን ገሥፃቸው! አሉት። መልሶም፡ እላችኋለሁ፡ እነዚህ፡ ዝም ቢሉ፡ ድጌጋዮች ይፈግሉ!” አላቸው።” የሚለው የወንጌላውያኑ ቃል የሚያጸናው አይደለምን? በዚህስ ሹሉ፡ እግዚአብሔር፡ በምድር ላይ መመስገኑ፡ ስምህ ይቀደስ! የሚለው የጸሎቱ ልመናም፡ ተገቢውን ምላሽ ማግኘቱ አይደለምን?

መልስ፡- አዎን! ነው።

ጥያቄ፡- ደግሞስ፡ በወይን አትክልት በተመሰለች መንግሥቱ እንዲያገለግሉ፡ አደራውንና ኃላፊነቱን የሰጣቸው አገልጋዮች፡ ለተጣለባቸው አደራና ኃላፊነት፡ ሳይበቁ በመቅረታቸው፡ እንዲያውም፡ በክህደት ፃምፀው ተነሥተውበት፡ የሥራ ፍሬአቸውን ተቈጣጥሮ እንዲያቀርብ የታዘዘ ልጁን በመግደላቸው፡ ባለቤቱ፡ በእነርሱ ላይ ተገቢው ቅጣት እንዲፈጸምባቸው ማድረጉን ከገለጸላቸው በኋላ፡ “ስለዚህ እላችኋለሁ፡ የእግዚአብሔር መንግሥት፡ ከእናንተ ትወሰዳለች! ፍሬዋንም ለሚያደርግ ሕዝብ ትሰጣለች!” ያላቸው፡ የትኛዋን መንግሥት ነው? ይህችኑ፡ እርሱ፡ “ሆሃሶና፡ በእርያም! በእግዚአብሔር ስም የሚመጣ ቡሩክ ነው!” ተብሎ፡ በጽዮን ንጉሥነቱ ዙፋን ላይ ተቀምጦ፡ ከጽዮን ንግሥት እናቱ፡ ቅድስት ድንግል ማርያም ጋር፡ የሚመራትንና የሚያስተዳድራትን መንግሥቱን አይደለምን?

መልስ፡- አዎን! ነው።

ጥያቄ፡- “እናንተ ግብዞች፡ ጽፎችና ፈረሃውያን! የእግዚአብሔርን መንግሥት፡ በሰው ፊት ስለምትዘጉ፡ ወዮላችሁ! እናንተ አትገቡም፡ የሚገቡትንም እንዳይገቡ ትከለክላችሁ!” ደግሞም፡ “እናንተ ግን፡ የምትበሉትን፡ የምትጠጡትንም አትፈልጉ! አታወላውሉም! ይህንኹ ሹሉ፡ በዓለም ያሉ አሕዛብ ይፈልጉታልና። የእናንተም አባት፡ ይህ፡ እንዲያስፈልጋችሁ ያውቃል። ጻፉ ግን፡ እናንተ፡ መንግሥቱን፡ እውነቱንም ፈልጉ! ይህ ሹሉ ይጨመርላችኋል።” እንዲሁም፡ “እንተ ታናሽ መንጋ! መንግሥትን ሊሰጣችሁ፡ የአባታችሁ በጎ ፈቃድ ነውና፡ አትፍሩ! ያላችሁን ሽጡ! ምጽዋትም ስጡ! ...ወገባችሁ የታጠቀ፡ መብራታችሁም የበራ ይኹን! ...ተዘጋጅታችሁም ኑሩ! የሰው ልጅ፡ በማታሰቡበት ሰዓት ይመጣልና።” የተባለችው፡ መንግሥት፡ የትኛዋ ናት? ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ “በመካከላችሁ ናት!” ያላት፡ የእግዚአብሔር መንግሥት አይደለችምን?

መልስ፡- አዎን! ናት።

ምዕራፍ ፭፡ ጸሎት፡፡

“እናታችን ማርያም ሆይ!” ስለሚለው፡ የሰላምታ ጸሎት ሓተታ፡፡

ጥያቄ፡- የዚች መንግሥት ባለቤት የኾነው፡ እርሱ ንጉሥዋ፡ “በምን ሰዓት እንደምመጣ አታውቁምና፡ እንግዲህ፡ ነቅታችሁ፡ ተዘጋጅታችሁ ጠብቁ!” ብሎ፡ አገልጋዮቹን ካስጠነቀቀ በኋላ፡ ይህንኑ ማስጠነቀቂያውን በማጠናከር፡ “እነዚያስ፡ ምግባቸውን፡ በጊዜው ይሰጣቸው ዘንድ፡ ጌታው፡ በቤተሰቦቹ ላይ የሾመው፡ ታማኝና ልባም አገልጋይ ማንው? ጌታው መጥቶ፡ እንዲህ ሲያደርግ የሚያገኘው፡ ያ አገልጋይ፡ ብዕሶ ነው፡ እውነት እሳችኋለሁ፡ ባለው ኹሉ ላይ ይሾመዋል፡፡ ያ፡ ክፉ አገልጋይ ግን፡ ‘ጌታዬ እስኪመጣ ይዘገያል’ ብሎ፡ በልቡ ቢያስብ፡ ባልንጀሮቹን አገልጋዮችንም ሊመታ ቢጀምር፡ ከሰካሮችም ጋር ቢበላና ቢጠጣ፡ የዚያ አገልጋይ ጌታ፡ ባልጠበቀት ቀን፡ ባላወቀትም ሰዓት ይመጣል፡ ከኹለትም ይሰነጥቀዋል፡ ልድሉንም፡ ከግብዣች ጋር ያደርግበታል፡ በዚያም፡ ልቅሶና ጥርስ ማፋጨት ይኾናል!” ያለው፡ የጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ቃል፡ አደራውን ‘ጠበቀውም’ ኾነ ያልጠበቀው አገልጋይ፡ ተሹመው የሚያገለግሏት መንግሥት፡ የትኛዋ ናት?

በመጨረሻውስ የፍርድ ጊዜ፡ “መንግሥተ ሰማያት፡ መብራታቸውን ይዘው፡ ሙሽራውን ሊቀበሉ የወጡ፡ ዐሥር ቁኔጃዎችን፡ ከእነርሱም፡ ተዘጋጅተው ስለጠበቁት፡ ከሙሽራው ጋር፡ አብረው ወደሠርጉ የገቡትን፡ አምስቱን ‘ልባሞች’፡ ተዘጋጅተው ስላልጠበቁትና የሠርጉ ደጃፍ ስለተዘጋገባቸው፡ ከሙሽራው ጋር ወደሠርጉ ሳይገቡ የቀሩትን፡ አምስቱን ‘ሰነፎች’፡ ...እንዲሁም፡ ሦስት ጉበዛዝት ሠራተኞቹን ጠርቶ፡ ሠርተው እንዲያተርፉበት፡ ለእያንዳንዱ፡ እንደየዓቅሙ፡ ለአንዱ፡ አምስት መክሊት፡ ለአንዱ፡ ሹለት፡ ለአንዱም፡ አንድ ሰጥቶ ወደሌላ አገር ሄደ፡ ከብዙ ዘመን በኋላ ተመልሶ፡ የሥራ ፍሬአቸውን በተቈጣጠራቸው ጊዜ፡ ሠርተው ላተረፉት፡ ለኹለቱ ትጉሆች፡ ሹመትንና ደስታን ያበረከተ፡ ምንም ባላተረፈው፡ በአንዱ ሐኪተኛ ላይ ግን፡ ውርደትንና ሥቃይን የበየነ ሰውን፡ ትመስላለች፡” የተባለችው የሙሽራው ሠርግና የባለገንዘቡ ሥራ ማን ናት? በምድር ላይ፡ በሰዎች መካከል ያለችው፡ የሙሽራውና የባለቤቱ የኢየሱስ ክርስቶስ መንግሥት አይደለችምን?

መልስ፡- አዎን! ነው፡፡

ጥያቄ፡- “የሰው ልጅ፡ ከቅዱሳን መላእክቱ ጋር፡ በክብሩ መጥቶ፡ በፍርዱ ዙፋን ላይ በሚቀመጥበት ጊዜ፡” በጎ ሥራ ለሌላቸው፡ በግራው ላሉት፡ የሐሰትና የክህደት አገልጋዮች፡ “እናንተ ርጉማን! ለሰይጣንና ለመላእክቱ ወደተዘጋጀ፡ ወደዘለዓለም እሳት፡ ከእኔ ሺዱ!” ሲላቸው፡ በጎ ሥራን ሠርተው ለተገኙት፡ በቀኝ ላሉት፡ እውነተኞችና ታማኞች አገልጋዮቹ ግን፡ “እናንተ የአባቴ ቡሩካን! ወደእኔ ኑ! ዓለም ከተፈጠረበት ጊዜ ጀምሮ፡ የተዘጋጀላችሁን መንግሥት ውረሱ!” የሚላቸው፡ ይህች መንግሥት የትኛዋ ናት?